

คำนำ(ตอนที่ 1)

ความจริงแล้วข้าพเจ้าได้เคยเล่าเรื่องราวต่างๆ ทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ให้ ญาณิสนิถ มิตร สหายฟังมาแล้วบ่อยครั้ง และในทุกๆ ครั้งผู้ที่ได้รับฟังต่างก็เกิดความสนใจและเรียกร้องให้ข้าพเจ้าเขียนเป็นหนังสือขึ้น เพื่อที่จะได้เก็บเอาไว้อ่าน หากแต่ฟังข้าพเจ้าเล่าถึงแม้จะเข้าใจก็จริง แต่พอนานไปก็ลืมเลือน บางท่านถึงกับหาเครื่องบันทึกเสียงมาก็มี ซึ่งข้าพเจ้าก็ปฏิเสธไปเพราะเห็นว่าข้าพเจ้ายังไม่ถึงขั้นรู้แจ้งเห็นจริงนัก อาจเกิดการผิดพลาดขึ้นได้

เมื่อทนต่อการรบเร้า และเรียกร้องของบรรดาญาณิสนิถมิตรสหายไม่ได้ อีกทั้งข้าพเจ้าเองก็เห็นว่าน่าจะมีประโยชน์เป็นอย่างมากแก่ท่านที่เป็นลูกศิษย์รุ่นหลังๆ ของหลวงพ่อ ซึ่งไม่มีโอกาสที่จะได้รับรู้ถึงเหตุการณ์แปลกๆ อันน่าพิศวง และไม่มีโอกาสที่จะได้ไต่ถามถึงเรื่องราวที่ตนเคลือบแคลงสงสัยโดยตรงจากหลวงพ่อ ให้กระจ่างชัดในทุกปัญหาได้ เพราะในขณะนี้หลวงพ่อดำเนินการสงเคราะห์ต่อผู้คนมากมาย ไม่มีเวลาที่จะมาคอยตอบปัญหาให้ใครต่อใครได้ อีกทั้งผู้ที่ถามก็ไม่กล้าถามเพราะอายต่อคนหมู่มากด้วยคั้งนั้นข้าพเจ้าจึงรับปากว่าจะพยายามเขียนให้ และก็ได้เริ่มเขียนเรื่อยๆ มา แต่ก็เป็นงานเขียนๆ ทยอยๆ ด้วยมีเรื่องที่จะต้องทำอย่างอื่นมาคอยขัดขวางอยู่เสมอมา

จนกระทั่งในเดือนธันวาคม 2533 มีพระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งติดตามหลวงพ่อ เกิดทราบจากผู้ใดไม่ทราบ ว่า ข้าพเจ้าเคยเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อรุ่นเก่าที่สุดด้วยคนหนึ่ง และได้เคยรู้เหตุการณ์ต่าง ๆ อันน่าพิศวงตลอดจนได้มีโอกาสสอบถามปัญหาธรรมะที่น่าสนใจยิ่ง จากหลวงพ่อดังแต่ในครั้งที่หลวงพ่อยังไม่มีลูกศิษย์ลูกหามากมายนัก ก็เกิดสนใจอยากให้ข้าพเจ้าช่วยเขียนเล่าเรื่องราวต่างๆ ลงในหนังสือบ้าง จึงได้ขอร้องให้พันจ่าเอกประมาล ราชอินทร์ซึ่งเคยไปมาหาสู่กับข้าพเจ้าเป็นประจำเป็นผู้ทาบถาม ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้รับปากไปว่าจะเขียนให้ เพราะในขณะนี้ก็เขียนไว้บ้างแล้ว แต่ไม่จริงจังกนัก

ด้วยเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้เริ่มงานเขียนอย่างจริงจังขึ้น โดยตั้งใจว่า จะแบ่งการเขียนออกเป็น 2 ตอนใหญ่ๆ คือใน ตอนที่ 1 ให้ชื่อว่า “เหตุการณ์ที่น่าพิศวง” โดยจะกล่าวถึงเหตุการณ์อันน่าพิศวงและแปลกประหลาดต่างๆ ที่ข้าพเจ้าได้เคยพบเห็นจากหลวงพ่อ ถึง 12 เหตุการณ์ด้วยกัน ซึ่งไม่อาจจะสามารถพิสูจน์ในทางของโลภวิทยาศาสตร์ได้ จึงเป็นสาเหตุจูงใจให้ข้าพเจ้าซึ่งเต็มไปด้วยมิจฉาทิฐิบังเกิดความสนใจและจำเป็นต้องหันมาศึกษา ค้นคว้าในด้านของพุทธศาสนาอย่างจริงจัง ส่วนใน ตอนที่ 2 ให้ชื่อว่า “ปัญหาที่น่าสนใจ” โดยคัดเลือกเอาปัญหาใหญ่ๆ 12 ปัญหาที่ข้าพเจ้าได้เคยสอบถามและหลวงพ่อดำเนินการตอบไว้อย่างชัดเจนมาเขียนลง และในแต่ละปัญหาจะมีปัญหาย่อยๆ ออกไปอีกพอสมควรทีเดียว

ในการเขียนหนังสือทั้ง 2 ตอนนี้ ข้าพเจ้าพยายามใช้ถ้อยคำสำนวนง่ายๆ เพื่อมุ่งหวังให้ท่านผู้อ่านที่เป็นฆราวาสโดยเฉพาะศิษย์รุ่นหลังๆ ของหลวงพ่อซึ่งเริ่มสนใจที่จะปฏิบัติธรรม อ่านเข้าใจได้โดยง่าย อีกทั้งเมื่ออ่านแล้วเกิดความสนุก และไม่เครียดจนเกินไป และในเวลาเดียวกันก็จะแฝงไว้ซึ่ง

ธรรมะชั้นสูงพอสมควร สำหรับท่านผู้อ่านที่ได้ผ่านการปฏิบัติธรรมมากแล้วด้วย และที่สำคัญยิ่งก็คือ ข้าพเจ้าจำต้องระมัดระวังมิให้ความหมายในการตอบปัญหาของหลวงพ่อบุญในตอนที่ 2 ผิดพลาดไปจากความเป็นจริงโดยเด็ดขาดอีกด้วย จึงนับว่าเป็นการเขียนที่ยากจริงๆ สำหรับปุถุชนธรรมดาเช่นข้าพเจ้า

อย่างไรก็ตาม แม้หนังสือเล่มนี้จะเขียนได้จบค่อนข้างสมบูรณ์และหากท่านได้อ่านแล้วเกิดความรู้สึกพอใจบ้างก็ดี ก็ขออย่าได้คิดยกย่องสรรเสริญข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจำต้องยอมรับสารภาพว่าโดยสติปัญญาและความสามารถเฉพาะตัวของข้าพเจ้าจริงๆแล้ว ย่อมทำไม่ได้แน่ หลายหนหลายครั้งที่ข้าพเจ้าเขียนไปแล้วเกิดสะดุด เกิดอับจนปัญญาไม่สามารถจะเขียนต่อไปได้ ก็ต้องหยุดเขียน นั่งพักให้จิตเกิดสมาธิแล้วขอขอมิ หลวงพ่อทุกครั้ง จึงได้เกิดความรู้ทางจิต เสมือนหนึ่งข้าพเจ้าเพิ่งจะได้พูดคุยหรือได้สอบถามปัญหาจากหลวงพ่อบุญเมื่อ 2-3 วันที่แล้วเอง นั่นแหละข้าพเจ้าจึงได้เขียนต่อไปได้และเขียนได้จนจบดังที่ปรากฏอยู่นี้(ท่านผู้อ่านจะเชื่อหรือไม่ ก็ตามแต่ใจของท่านเองเถิดนะครับ)

อนึ่ง ข้าพเจ้าต้องขออภัยที่ได้นำเอาชื่อจริงของบุคคลรวมทั้งชื่อของสถานที่จริง ลงในหนังสือเล่มนี้ด้วย เพื่อเป็นการยืนยันว่าข้าพเจ้ามิได้ยกเรื่องลมๆ แล้งๆ ขึ้นมาอ้าง ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ทุกท่านที่ได้อ่านหรือรับทราบคงจะเข้าใจในจุดประสงค์ของข้าพเจ้า แต่ถ้าแม้มีอะไรผิดพลาด ข้าพเจ้าต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

เหตุการณ์ที่น่าพิศวง

การที่ข้าพเจ้าได้ย้ายไปรับราชการอยู่ที่กองบิน 4 อ.ตาคี จ.นครสวรรค์ตั้งแต่ พ.ศ. 2503 และประจำการอยู่ ณ ที่นั่นเรื่อยมาจนกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2520 ซึ่งเป็นระยะเวลาอันยาวนานถึง 17 ปี นั้น ทำให้ข้าพเจ้ากลายเป็นผู้โชคดี ที่มีโอกาสได้พบหลวงพ่อพระมหาวิระ ถาวโร(พระราชพรหมยาน ในปัจจุบัน)ตั้งแต่สมัยที่หลวงพ่อยังจำพรรษาอยู่ ณ วัดสะพาน จ.ชัยนาท หากจำไม่ผิดก็ประมาณปี พ.ศ. 2508 และเมื่อหลวงพ่อดำเนินนิมิตจาก พระอรุณ อรุโณ อดีตเจ้าอาวาสวัดท่าซุง (วัดจันทาราม) ให้ไปอยู่ที่ ณ ท่าซุง จ.อุทัยธานีเพื่ออาศัยบารมีของหลวงพ่อในการช่วยบูรณะวัดแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าและคณะศิษย์รุ่นนั้น ก็ยังได้ติดตามไปปรนนิบัติรับใช้หลวงพ่อยู่ตลอดตามมิได้ขาด

จากช่วงระยะเวลาอันยาวนานมาก ที่ข้าพเจ้าและภรรยาได้มีโอกาสปรนนิบัติรับใช้หลวงพ่อย่างใกล้ชิด โดยที่หลวงพ่อในขณะนั้นมีลูกศิษย์ที่ไปมาหาสู่อยู่เพียงไม่กี่คน จึงทำให้ข้าพเจ้าได้พบได้เห็นเหตุการณ์แปลกๆ และสิ่งที้อาจเรียกว่ามหัศจรรย์ต่าง ๆ หลายครั้ง ซึ่งไม่อาจสามารถพิสูจน์และอธิบายได้ในโลกของวิทยาศาสตร์ อันก่อให้เกิดความฉงนสนเท่ห์ใจแก่ข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้มีมิฉันทิฐอย่างแรงกล้า และเชื่อมั่นในตนเองมาแต่กำเนิดเป็นอย่างยิ่ง ดังที่ข้าพเจ้าจะได้เขียนเล่าให้ท่านทั้งหลายได้อ่านเป็นบางเรื่อง(ความจริงมีเรื่องมากมายไม่สามารถนำมาเขียนได้ทั้งหมด หากท่านผู้ใดสนใจก็คุยกันเป็นส่วนตัวได้) และเมื่อได้อ่านแล้วถ้าไม่เชื่อ ก็ขอให้ฟังเก็บไว้เป็นข้อสงสัยภายในใจ เฉพาะตนเองเถิดอย่าได้กล่าวคำปรัมปราหรือลบลู่เป็นอันขาด ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยของท่านเอง และวิธีที่จะแก้ข้อสงสัยได้ดีที่สุดก็จะต้องพิสูจน์กัน ด้วยวิธีฝึกตนเอง ให้ได้สองในวิชาสามเป็นอย่างน้อยเสียก่อน แล้วท่านจะรู้ได้เองว่าจริงหรือไม่จริง จะไปลงความเห็นกัน ด้วยการให้เหตุผลของมนุษย์สามัญไม่ได้ดังนั้นเมื่อท่านผู้อ่านได้เข้าใจดังนี้แล้ว ก็ขอได้โปรดติดตามเรื่องราวต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้ประสมมาดังต่อไปนี้

หลวงพ่อบอกลำดับที่สอบ

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2510 ข้าพเจ้ามีศเป็นเรืออากาศเอกและมีชั้นเงินเดือนอยู่ในเกณฑ์ที่จะมีสิทธิสอบคัดเลือกเข้าเรียนในโรงเรียนชั้นผู้บังคับฝูง ข้าพเจ้าต้องสอบเข้าได้อย่างแน่นอน เพราะข้าพเจ้าเป็นคนเรียนหนังสือเก่งและสอบได้ที่ 1 ในระดับชั้นมัธยมศึกษามาโดยตลอด และในระหว่างที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนนายร้อย จปร.ก็ถูกจัดอยู่ในประเภทนักเรียนที่เรียนเด่น เล่นดีด้วย แต่เนื่องจากทางโรงเรียนผู้บังคับฝูง จะแบ่งผู้ที่สอบได้เป็น 2 ชุดคือผู้ที่สอบได้เลขคี่(1,3,5,7,9,... ฯลฯ) จะได้เรียนเป็นที่ 1 และผู้ที่สอบได้เลขคู่(2,4,6,8,... ฯลฯ)จะได้เข้าเรียนเป็นชุดที่ 2 ดังนั้นแม้ต้องคิดว่าสอบได้แต่ก็ไม่ทราบว่าจะได้เลขคี่หรือเลขคู่อยู่ดี ปัญหาก็คือตรงที่ว่าภรรยาของข้าพเจ้ากำลังตั้งครรภ์หากไม่ทราบแน่ชัดว่าจะได้เข้าเรียนเมื่อไรแล้วก็ไม่ทราบว่าจะไปฝากครรภ์และเตรียมคลอดที่ใด เพราะบ้านพักในขณะนั้นอยู่ที่กองบิน 4 ตาคิลี แต่ถ้าเข้าเรียนก็ต้องไปเรียนที่คอนเมืองและครอบครัวของข้าพเจ้าก็ไม่มีผู้ใดนอกจากทหารรับใช้เพียงคนเดียวจึงทำให้ข้าพเจ้าหนักใจเพราะไม่สามารถวางแผนการณ์ในภายหน้าได้

บังเอิญวันหนึ่งข้าพเจ้า และภรรยาได้นำภัตตาหารไปถวายหลวงพ่ที่วัดท่าซุง ข้าพเจ้าจึงได้ถือโอกาสเรียนถามว่า “ในการไปสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนผู้บังคับฝูงครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะสอบได้เลขคี่หรือคู่” หลวงพ่อได้หยุดมองข้าพเจ้าอยู่ชั่วอึดใจก็ตอบว่า “คุณไปสอบครั้งนี้จะสอบที่ 1 ที่ 3 หรือที่ 5 ใน 3 ที่นี้นะ แต่จะแน่นอนจะรดน้ำมนต์ให้” ต่อจากนั้นหลวงพ่อก็ให้ข้าพเจ้าเอาถังไปตักน้ำในแม่น้ำมาเทใส่บาตร เพื่อทำน้ำมนต์ เมื่อทำน้ำมนต์เสร็จก็รดน้ำให้ข้าพเจ้า (น้ำในแม่น้ำที่ข้าพเจ้าไปตักมานั้นก่อนตักข้าพเจ้าเอามือจุ่มน้ำใส่เศษละออง รู้สึกซ่าอุ่นมาก แต่เมื่อหลวงพ่อว่ารดน้ำมนต์ให้นั้นเย็นจับจิตจนข้าพเจ้าสะดุ้งและ น้ำมนต์ของหลวงพ่อก็จะเป็นเช่นนี้เสมอ ขอทุกท่านจงโปรดสังเกตรด้วย) แล้วพูดให้ทุกคนในที่นั้นได้ยินโดยทั่วถึงกัน ที่จำได้ก็มีภรรยาของข้าพเจ้า ร.อ.พนม นามประสิทธิ์ (ปัจจุบันยศ น.อ.) ร.ท.ไพศาล ศุภพงษ์และ พ.อ.อ.หริช บำรุงพงษ์ ว่า “ตำแหน่งที่ 1 และที่ 5 อางหายไปคุณมณูเข้าไปสอบในครั้งนี้ได้ที่ 3 นะ”

ข้าพเจ้าเองในขณะนั้นแม้รู้สึกดีใจอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ค่อยจะมั่นใจนักว่าจะสอบได้ที่ตี่ถึงที่ 3 ทั้งนี้เพราะทราบดีว่าพรรคพวกเพื่อนฝูงที่คอนเมืองเขามีการเตรียมการกันเป็นการใหญ่ เช่นจัดตั้งกันเป็นกลุ่มคูหนังสือร่วมกัน และเชิญอาจารย์จากโรงเรียนผู้บังคับฝูงบางท่านมาช่วยคิดทังโรเนียวบรรดาข้อสอบเก่า ๆ มาประกอบเป็นแนวทางในการคูหนังสือและตัวอีกด้วย นอกจากนั้นยังมีการหาข่าวและจัดชุดเข้าตีสนิทกับอาจารย์ ที่มีหน้าที่ออกข้อสอบแบบประกบตัวกันเลย (ข้อสอบในสมัยนั้นจึงรั้วกันมาทุกปีด้วยวิธีการนี้) ดังนั้นแม้ข้าพเจ้าจะเป็นคนเรียนดีสักเพียงไรก็ตาม แต่เมื่อต้องคูหนังสือคนเดียวที่ต่างจังหวัด ขาดแคลนทั้งตำราและไม่รู้แนวทางในการออกข้อสอบเช่นผู้อื่น จะให้ข้าพเจ้ามีความหวังหรือเชื่อได้อย่างไรว่าจะสอบคัดเลือกเข้าโรงเรียนผู้บังคับบัญชาฝูงได้ที่ 3 ตามที่หลวงพ่อบอก นอกจากคิดว่าหลวงพ่อก

เพียงบอกเป็นเลาๆ ว่าข้าพเจ้าไปสอบครั้งนี้ได้เลขกี่ ก็จะได้เข้าเรียนในผลัดแรกแน่นอนเท่านั้น ซึ่งข้าพเจ้าก็พอใจแล้ว

แต่ครั้งการสอบเสร็จสิ้นและทางราชการได้ประกาศผลการสอบคัดเลือกในครั้งนั้นออกมา ก็ปรากฏว่าข้าพเจ้าสอบเข้าได้เป็นที่ **3** จริง ๆ ตามที่หลวงพ่อบอกและข้าพเจ้าก็ได้เป็นนายทหารนักเรียนโรงเรียนผู้บังคับฝูงรุ่นที่ 18 โดยได้เรียนก่อนเป็นผลัดแรกเพราะได้เลขดี(นายทหารนักเรียนรุ่นข้าพเจ้าในครั้งนั้น ปัจจุบันมีชื่อเสียงกันหลายท่าน เช่น พล.อ.อ.เกษรโรจนิต, พล.อ.อ.กันต์ พิมานทิพย์, พล.อ.อ.อนันต์ กสิณทะ, พล.อ.อ.สุวิษ จันทประดิษฐ์, พล.อ.อ.เริงชัย สนิทพันธุ์ และ พล.อ.อ.दनัย โมรินทร์ เป็นต้น) ส่วนผู้ที่สอบได้เลขคูก็ค้องไปเรียนผลัดสอบเป็นนายทหารนักเรียนโรงเรียนผู้บังคับบัญชาฝูงรุ่นที่ 19 ต่อไป

การที่ข้าพเจ้าสอบได้ที่ 3 จริง ๆ ตามที่หลวงพ่อบอกล่วงหน้าให้ นั่นก่อให้เกิดความฉงนสนเท่ห์ใจแก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะคำทำนายของหลวงพ่อดีเป็นแบบหมอดูทั่ว ๆ ไป ไม่ได้มีการผูกดวง, ไม่ได้ดูลายมือ, ไม่ได้ดูโหงเฮ้งหรือเข้าทรง เพียงแต่มองหน้าและรดน้ำมนต์ให้ ก็บอกบ่งชัดเจนไปจนถึงลำดับที่ที่จะสอบได้เช่นนี้ หมอดูให้ดูแม่นยำอย่างไรก็ยอมทำไม่ได้ และหมอดูเขาก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเอาตัวเข้าไปผูกมัดขนาดนั้น เพราะข้าพเจ้าผู้ถามได้เปิดกว้างให้ตอบเป็นสองนัยว่าจะสอบได้เลขคู่เท่านั้น การทายถูกหรือผิดจึงเป็น 50-50 แต่การพูดบอกของหลวงพ่อซึ่งบ่งชัดเจนไปจนถึงลำดับที่เช่นนี้หากมีผู้เข้าสอบ 1000 คน ความถูกต้องก็จะมีได้เพียง 1 ใน 1000 เท่านั้น อีกทั้งเป็นการทำนายถึงอนาคตอันไกล ซึ่งใครเลยจะกล้าเสี่ยงทำนายได้ หากไม่ได้อนาคตตั้งสัจญาณ หรือรู้จริงเช่นหลวงพ่อ

หลวงพ่อบอกถึงการได้บำเหน็จ 2 ชั้น

ในปี พ.ศ. 2511 (ข้าพเจ้าเรียนจบจากโรงเรียนผู้บังคับหมู่แล้วครั้งหนึ่งข้าพเจ้าและภรรยาได้นำอาหารไปถวายหลวงพ่อ โดยมีเรืออากาศโทธานีรินทร์ กลิ่นศรีสุข (ปัจจุบันยศนาวาอากาศเอก) และภรรยาร่วมไปด้วยในวันนั้นหลวงพ่อได้เอ่ยทักว่า “ปีนี้คุณมณูญได้ 2 ชั้นนะ” ซึ่งข้าพเจ้าก็รีบพนมมือกล่าวรับแต่ในใจก็ยังคงคิดว่า “ปีนี้เราไม่น่าจะได้ 2 ชั้นเพราะเรียนจบกลับมา ผลงานในรอบปีก็ไม่มีอะไรน่าประทับใจมากนัก” ในขณะที่กำลังคิดอยู่นั้น ร.ท.ธานีรินทร์ ก็ถามว่า “หลวงพ่อครับแล้วผมล่ะจะได้ 2 ชั้นด้วยไหม?”

หลวงพ่อมองหน้าเรืออากาศโทธานีรินทร์สักอึดใจก็ตอบว่า“ปีนี้ไม่ได้หรอกนะต้องปีหน้าจึงจะได้”

เรืออากาศโทธานีรินทร์ ได้ฟังคำตอบจากหลวงพ่อก็หัวเราะก๊ากแล้วเล่าให้หลวงพ่อและทุกคนในที่นั้นฟังว่า

“เสียใจครับหลวงพ่อ ปีนี้ผมได้ 2 ชั้นแล้วอย่างแน่นอน ผู้พันเพ็งให้ผมดูผลการพิจารณาบำเหน็จเมื่อวานนี้เอง ผมนะได้ 2 ชั้นอันดับ 1 ของกองพันอากาศโยธินด้วย และทุกปีกองพันจะมีโควตา 2 ชั้นสำหรับนายทหารสัญญาบัตรของกองพันถึงปีละ 3 คนดังนั้นผมซึ่งอยู่ในอันดับ 1 จึงไม่พลาด 2 ชั้นแน่ในปีนี้”

หลวงพ่อดูหน้าเรืออากาศโทธานีรินทร์ อีกแล้วตอบอย่างเมตตาว่า “ปีนี้คุณไม่ได้หรอกนะอย่าเสียใจ แต่ปีหน้าได้แน่”

ในวันนั้น เรืออากาศโทธานีรินทร์ก็ลาหลวงพ่อกลับไปด้วยความหงุดหงิดจับกับข้าพเจ้าในทำนองว่า หลวงพ่อจะรู้ดีไปกว่าตนหรือผู้พันได้อย่างไรกัน

ต่อมาอีกไม่นานผู้บังคับกองบิน 4 ก็เชิญหัวหน้าหน่วยขึ้นตรงเข้าประชุมบำเหน็จประจำปี ผลปรากฏว่า เรืออากาศโทธานีรินทร์ ก็ได้ 2 ชั้นจริงๆ และอันดับ 2,3 ของกองพันก็ได้ด้วย รวมความว่านายทหารสัญญาบัตรของกองพันอากาศโยธิน กองบิน 4 ได้ 2 ชั้นทั้ง 3 คน เติมตามโควตาของกองพันจริง ๆ ตามที่เรืออากาศโทธานีรินทร์อธิบายให้หลวงพ่อฟังทุกประการ ส่วนข้าพเจ้านั้นไม่ได้ เนื่องจากนายทหารสัญญาบัตรภายในหน่วยน้อย จึงไม่มีโควตา 2 ชั้นของหน่วยเองต้องอาศัยโควตาของหน่วยอื่นมาร่วม ซึ่งเป็นการยากมาก และข้าพเจ้าก็คาดคิดอยู่แล้วว่าข้าพเจ้าคงไม่ได้ จึงไม่เสียอกเสียใจแต่อย่างใด และในตอนเย็นวันนั้น เมื่อข้าพเจ้าพบเรืออากาศโทธานีรินทร์บนสโมสร ก็ได้แสดงความยินดี และร่วมเล่นบิลเลียดกันเหมือนเช่นเคยจนถึง 3 ทุ่มข้าพเจ้าจึงได้ขอแยกตัวกลับบ้าน ส่วนเรืออากาศโทธานีรินทร์ยังเล่นอยู่ต่อโดยบอกข้าพเจ้าว่า “ที่กลับไปก่อนนะ วันนี้ผมขออยู่ฉลอง 2 ชั้นจนกว่าสโมสรจะปิด”

ครั้นวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าไปถึงที่ทำงาน เห็นเพื่อนร่วมงานหลายคนกำลังจับกลุ่มวิจารณ์กัน เรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างตื่นเต้นสนุกสนาน จึงเข้าไปร่วมฟังด้วย ก็ได้รับทราบว่า เมื่อคืนนี้ผู้บังคับการ กองบิน 4 ไปเป็นเจ้าภาพแต่งงานที่จังหวัดชัยนาท กลับมาถึงกองบิน 4 เวลา 5 ทุ่มเศษเห็นไฟบน สโมสรเปิดสว่างไสว และยังข้าราชการเล่นบิลเลียดกันอย่างสนุกสนาน ก็โมโหมาก ขับรถจีบเข้าเทียบ สโมสรแล้วเข้าไปในห้องบิลเลียด สั่งปิดสโมสรทันที พร้อมกับให้นายทหารผู้หนึ่งโทรศัพท์เชิญ ผู้พันฯ มาพบ และสั่งการให้งดบำเหน็จ 2 ชั้นนายทหารสัญญาบัตรของกองพันอากาศโยธินทั้ง 3 คนที่ฝ่าฝืน กฎระเบียบและคำสั่งผู้บังคับการกองบิน 4 โดยเล่นบิลเลียดบนสโมสรเกินเวลาปิดสโมสร (ในระเบียบ ให้ปิดสโมสรเวลา 22.30)

ด้วยเหตุนี้เอง เรืออากาศโทธานินทร์ และนายทหารสัญญาบัตรของกองพันอีก 2 คน จึง ไม่ได้ 2 ชั้นทั้ง 3 คน และโควต้า 2 ชั้นทั้ง 3 ที่ของกองพันอากาศโยธินจึงต้องตกเป็นของส่วนกลาง ทำให้ข้าพเจ้าได้ 2 ชั้นในปีนั้น ส่วนเรืออากาศโทธานินทร์ไม่ได้ และไปได้ 2 ชั้นชดเชยในปีต่อไป ตามที่หลวงพ่อบอกทุกประการ

การยืนยันของหลวงพ่อ ต่ออนาคตอันใกล้ต่อผู้ที่เขารู้และมั่นใจอย่างเต็มที่ต่อเรื่องที่ไม่น่า พลาดเช่นนี้นับเป็นการเสี่ยงอย่างยิ่งซึ่งใครเลยจะกล้าเสี่ยงทำนายหากไม่ได้อนาคตตั้งสัญญาหรือจริงอย่าง หลวงพ่อ

หลวงพ่อรู้ทั้งอดีตและอนาคต

มีอยู่วันหนึ่ง เรืออากาศตรีชัยชนะ จันทารุง(ยศในขณะนั้น)ซึ่งได้สมัครไปบินรบใน สมรภูมิลาว (ขณะนั้นกำลังมีการรบกันอย่างรุนแรง)ได้ขอติดตามข้าพเจ้าและภรรยาไปกราบหลวงพ่ ที่วัดท่าซุงด้วยความตั้งใจก็เพื่อไปสอบถามหลวงพ่ถึงความปลอดภัยของตนในการตัดสินใจไปรบในลาว นั้นเอง ซึ่งหลวงพ่ก็ได้เมตตาบอกว่า

“ความจริงคุณชัยชนะ ไปคราวนี้ต้องตายนะ แต่บังเอิญเมื่อตอนอายุ 9 ขวบไปทุ่งหลวง โดคน้ำ ศีรษะด้านหลังไปเจอไม้ไผ่ที่เขามัดกันพงผักบุง เสียบเอาถึงเลือดตกยางออกมาแล้ว จึงนับเป็นการ ชดใช้กรรมไปแล้วส่วนหนึ่ง ดังนั้นการไปบินรบในครั้งนี้แม้เครื่องบินจะถูกยิงตกก็จะไม่ถึงตายนะ จะ ช่วยทำพิธีแก้ให้เพื่อนหนักให้เป็นเบา”

ต่อจากนั้น หลวงพ่อก็ให้คุณชัยชนะจัดการปล่อยนก,ปล่อยปลา,ถวายพระพุทธรูป และรด น้ำมนต์ให้(เท่าที่ข้าพเจ้าพอจะทำได้)

เรื่องที่น่าแปลกในตอนนั้นก็คือ ข้าพเจ้าและบรรดาผู้ติดตามไปในครั้งนั้น แม้จะนั่งอยู่ข้าง หลังจนเกือบชิดและช่วยกันมองหาแผลเป็นบนศีรษะของเรืออากาศตรีชัยชนะ สักเพียงใดก็หาเห็นไม่ เพราะผมแหกหน้าและคอกมากปิดบังไว้หมด ต่อเมื่อคุณชัยชนะยอมรับว่า “ตอนอายุ 9 ขวบผมกระโดดน้ำ แล้วถูกไม้ไผ่เสียบจริงๆ และบัดนี้เป็นนั้นก็ยังมีอยู่” ว่าแล้วก็แหวกผมคอกหน้าที่ปิดบังแผลเป็นออกให้ทุกคน ดู

ต่อมาเรืออากาศตรีชัยชนะ ก็จากกองบิน 4 ไปปฏิบัติภารกิจการบินรบในลาวและใน 2-3 เดือนต่อมา ข้าพเจ้าก็ได้ทราบข่าวว่าเครื่องบินของคุณชัยชนะถูกยิงตก แต่คุณชัยชนะปลอดภัย เพียงแต่ แขนขวาต้องเข้าเฝือกอยู่ระยะหนึ่งเท่านั้น และที่น่าแปลกใจมากก็คือ ทางคณะกรรมการที่ไปสอบสวน เครื่องบินตกได้เล่าว่า เครื่องบินของเรืออากาศตรีชัยชนะนั้นนำที่จะต้องตกเหวอย่างยิ่ง เพราะหัวเครื่อง พันปากเหวไปเกือบครึ่งลำแล้ว แต่เคราะห์ดีที่ไปพาดบนต้นไม้ใหญ่

การที่หลวงพ่อรู้ไปถึงอดีตของเรืออากาศตรีชัยชนะ เมื่อตอน 9 ขวบและล่วงรู้ถึงอนาคต อันไกลว่าเครื่องบินจะต้องตกอีกทั้งทำพิธีแก้ให้เพื่อนหนักเป็นเบาให้เช่นนี้ ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจว่าหลวงพ่ ต้องได้อดีตตั้งสัจญาณ และอนาคตตั้งสัจญาณ อย่างแน่นอน

หลวงพ่อทรงกัญญา

เมื่อประมาณปี พ.ศ.2513 ตอนต้นๆปี ญาติของ พ.อ.อ.ชลอ ผาสุก ได้เสียชีวิตลง และ พ.อ.อ. ผาสุก ก็ได้ตัดสินใจนำศพของญาติ(ข้าพเจ้าต้องขออภัยที่จำไม่ได้ว่าญาติที่ตายมีศักดิ์เป็นอะไร กับ พ.อ.อ.ชลอ)ไปเผาที่เมรุเผาศพของวัดท่าซุง อุทัยธานี โดยเชิญข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาไปร่วม เป็นเกียรติในพิธีเผาศพด้วย

เมรุเผาศพของวัดท่าซุงนั้นเป็นเมรุแบบโบราณเผาศพด้วยฟืนตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ(ในปัจจุบัน ทางวัดยังคงอนุรักษ์ไว้ หากท่านผู้อ่านได้ไปวัดท่าซุงก็จะได้เห็น) พิธีเผาศพก็ทำกันแบบพื้นบ้านง่ายๆ โดยยกศพลงไปวางในเมรุเหนือกองฟืนแล้วก็จุดไฟเผา โดยมีหลวงพ่อบุญเป็นประธานในพิธี ส่วนข้าพเจ้า, พ.อ.อ.ชลอ ผาสุก และญาติๆ ของผู้ตายก็ยืนกันอยู่ด้วยอาการอันสงบข้างๆเมรุ

ในขณะที่ไฟกำลังลุกไหม้ศพ และทุกคนกำลังยืนสงบอยู่นั้นก็มีคนมาบอกหลวงพ่อบุญว่า มี นายทหารชั้นผู้ใหญ่มาจากกรุงเทพฯ เดินทางมาหาและรอหลวงพ่อบุญอยู่ที่กุฏิ หลวงพ่อบุญก็ยกหน้ารับทราบ แล้วก็หันมาสั่งข้าพเจ้าว่า “คุณมณูญ ช่วยไปรับแขกแทนฉันก่อนนะเดี๋ยวฉันจะตามไป”

ข้าพเจ้าเมื่อรับคำสั่งจากหลวงพ่อบุญก็เดินจากเมรุ ผ่านศาลาเก่าๆ ที่เสาโง่เข้ริมแม่น้ำ ลัดเลาะไปตามทางเดินที่สองข้างทางมีแต่หญ้าคาสูงๆ ปกคลุม ผ่านโบสถ์วิหารที่ชำรุดทรุดโทรมปราศจากหลังคา แล้วก็หยุดหันหลังกลับไปมองที่เมรุ เห็นหลวงพ่อบุญยังยืนเด่นเหลืองอร่ามปลงอสกุอยู่อย่างสงบ ก็มีความ หักใจเพราะความจริงแล้วข้าพเจ้าไม่ชอบที่จะไปพูดคุยกับผู้หลักผู้ใหญ่หรอก โดยเฉพาะนายทหารชั้น ผู้ใหญ่ที่มาจากกรุงเทพฯ และก็ไม่ทราบว่า จะต้องคุยรับหน้าแทนหลวงพ่อบุญอีกนานสักเท่าไร เพราะมองดู รูปเคารพแล้วหลวงพ่อบุญยังไม่มีทีท่าจะละจากเมรุง่ายๆ เลย อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ค่อยๆเดินไปจนถึงกุฏิหลัง เล็กๆ ของหลวงพ่อบุญน้ำจันได้ และแล้วสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่เคยคิดฝันมาก่อนที่เกิดขึ้นจนทำให้ข้าพเจ้าตกใจ เพราะข้าพเจ้าได้เห็นหลวงพ่อบุญกำลังนั่งพูดคุยกับนายทหารผู้ใหญ่ท่านผู้นั้นอยู่แล้วบนกุฏิ

ท่านผู้อ่านที่รัก ทางเดินจากเมรุเผาศพเดินมายังกุฏิหลวงพ่อบุญนั้น มีเส้นทางเดียวที่ลัดตรงที่สุดและไม่มีหญ้าคาปกคลุม ซึ่งก็เป็นเส้นทางที่ข้าพเจ้าก็ได้เดินมาแล้วเกินกว่าครึ่งทาง ในขณะที่หลวงพ่อบุญยังยืนอยู่ที่เมรุ ดังนั้นจู่ๆหลวงพ่อบุญก็มาถึงกุฏิก่อนข้าพเจ้าได้เช่นนี้ หากข้าพเจ้าจะคิดว่าหลวงพ่อบุญทรง อกัญญาก็น่าจะได้ จริงไหมครับ

หลวงพ่อยู่อสงเคราะห์ลูกหลานญาติมิตร

เมื่อประมาณปี พ.ศ.2512 ในวันหนึ่งหลังจากที่หลวงพ่อดำเนินอาหารเพลในแฟริมแม่น้ำของวัดท่าซุงเสร็จ ก็ชวนข้าพเจ้าและผู้ติดตามเคลื่อนย้ายจากแพไปกุฏิ ระหว่างทางหลวงพ่อก็หยุดยืนได้ร่มไทรต้นหนึ่งริมแม่น้ำ แล้วพูดบอกข้าพเจ้าว่า

“ณ ที่แห่งนี้บริเวณนี้ต่อไปในอนาคตอันใกล้จะมีลูกหลานและญาติสนิทมิตรสหายของฉันในอดีต จะภักดิ์ซัดมาแล้วก็ตามที่มาเกิดทันฉันในชาติปัจจุบัน จะพากันมาชุมนุม ณ ที่แห่งนี้เป็นหลักหมื่นๆ แสนๆ คน”

ข้าพเจ้าในขณะนั้น ได้ฟังหลวงพ่พูดแล้วก็ให้นึกสงสารหลวงพ่อดุเดือดหัวใจและรำพึงอยู่ในใจว่า “โอ! จะมีใครมาเป็นหมื่นเป็นแสนคน ทุกวันนี้ก็ดูเหมือนจะมีแต่ผู้คนในชุดของข้าพเจ้าเท่านั้นเอง”

และข้าพเจ้าก็เชื่ออย่างเหลือเกินว่า หากผู้ใดเป็นข้าพเจ้าในขณะนั้นก็คงต้องคิดเช่นเดียวกับข้าพเจ้า เพราะรอบกายที่ยืนอยู่ไม่ว่าจะเหลียวไปทางด้านใด ก็เห็นแต่ความรกร้างว่างเปล่า และสิ่งปรักหักพังทั้งสิ้นถาวรวัตถุอันเป็นหลักของวัด อาทิเช่น โบสถ์, วิหารที่ชำรุดทรุดโทรมไปหมดไม่มีแม้แต่หลังคา, ศาลา 1 หลังที่ตั้งอยู่บนเสาที่ไผ่แย้มสภาพเอียงกระเท่ระเร่พร้อมที่จะล้มพังเมื่อไรก็ได้ ส่วนหอไตรเล็กๆ อีก 1 หลัง ก็มีแต่โครงส่วนเมรุโบราณที่ผาสุกด้วยพินันน์ ก็มีแต่คราบตะไคร่น้ำจับดำไปหมดคงมีแต่กุฏิเจ้าอาวาสเก่าๆ 1 หลัง กุฏิเล็กๆของหลวงพ่่อีก 1 หลังและแฟริมฝั่งแม่น้ำเท่านั้นที่พอใช้การได้บ้าง ทั้งหมดที่กล่าวมาก็คือวัดท่าซุงในขณะนั้นจริงๆ ส่วนฝั่งวัดตรงข้ามถนนที่เป็นโบสถ์ใหม่ หรือศาลานวราชคีรี, ศาลา 2 ไร่ 4 ไร่ หรืออาคารอื่นใดก็ดีหาว่ามีไม่คงมีแต่ป่าไผ่คงคิบตลอดแนว สรุปความว่าวัดท่าซุงในตอนนั้นหลวงพ่อดูกับข้าพเจ้านั้น อยู่ในสภาพของวัดร้างจริงๆ

หลวงพ่เห็นอาการอันเจ็บบสงและเวทนาของข้าพเจ้า ก็คงจะทราบว่าเป็นใจข้าพเจ้านึกคิดอย่างไร ท่านก็ได้เมตตาพูดต่อไปว่า “ฉันนั้นได้เคยปรารถนาพุทธภูมิไว้ แต่หากดำรงเจตนาเดิมก็จะต้องมาเกิดอีก 7 ชาติ จึงจะได้พบและอุปการะลูกหลาน, ญาติมิตรที่เคยเกี่ยวข้องผูกพันกับฉันมาแต่ในอดีตชาติได้ทั้งหมด ซึ่งนับเป็นภาระที่หนักมาก และฉันก็เบื่อหน่ายโลกมนุษย์นี้เต็มทน จึงได้ลาพุทธภูมิและได้เอาชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของฉัน ดังนั้นภาระในชาตินี้ของฉันจึงมีมากเพราะจะต้องอยู่ช่วยลูกหลาน ญาติมิตร ที่เคยเกิดร่วมภพร่วมชาติกับฉันมาในอดีตชาติ และมาเกิดทันฉันในชาตินี้ทั้งหมด ให้พ้นจากอบายภูมิด้วย หากผู้ใดมีบุญบารมีก็จะไปถึงพระนิพพานหากผู้ใดบุญบารมียังน้อยก็จะพยายามให้สร้างบุญกุศลเพื่อไปพักในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ไว้ก่อนเมื่อพระศรีอาริย์มาตรัสรู้ก็จะลงมาเกิดเป็นมนุษย์ในสมัยของพระศรีอาริย์พอดี ด้วยวิธีนี้จะช่วยให้เขา เหล่านั้นพ้นจากอบายภูมิไปได้ แต่กุศลผลบุญหลักที่จะช่วยให้ไปสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ก็คือ การถวายสังฆทานและการสร้างวิหารทานนั่นเอง ดังนั้น ต่อไปในอนาคตที่นี้จะมีการก่อสร้างวิหารทานมาก บริเวณวัดท่าซุงในขณะนี้จะไม่พอ จะต้องขยายวัดไปทางฝั่งฝั่งตรงข้ามวัดท่าซุงด้วย”

ในขณะนั้น แม่หลวงพ่อก็ได้เมตตาบอกข้าพเจ้าโดยละเอียดแล้ว เช่นไรก็ตาม ข้าพเจ้าหาได้เข้าใจไม่ด้วยไร้ปัญญา คงคิดอยู่แต่ในใจว่าคนจะเป็นหมื่นเป็นแสนคนได้อย่างไร? และการก่อสร้างที่จะต้องขยายไปถึงดงไผ่ฝั่งตรงข้ามยังไม่น่าจะเป็นไปได้ใหญ่ เพราะเอาแต่บูรณะโบสถ์, วิหาร, ศาลา, หอไตร และกุฏิเดิมในวัดเก่า ที่มีอยู่ก็ใช้เงินมากมายมหาศาลอยู่แล้ว จะทำได้อย่างไร

“แต่ท่านผู้อ่านทั้งหลายในปัจจุบันนี้ที่วัดท่าซุงก็เป็นไปตามที่หลวงพ่อบอกข้าพเจ้าไว้ล่วงหน้า ตั้งแต่ปี พ.ศ.2512 แล้วทุกประการ ในพิธีเป่ายันต์เกราะเพชร และพิธีต่างๆผู้คนที่พากันไปเป็นหมื่นเป็นแสนจริงๆ และการก่อสร้างวิหารทานก็ได้กระทำกันเกินกว่าที่ข้าพเจ้าวาดภาพเอาไว้เสียอีก และดูเหมือนจะไม่มีจบสิ้นด้วย

ดังนั้น หากข้าพเจ้าจะคิดว่าหลวงพ่อรลึกลึกชาติในกาลก่อนได้ (บุพเพนิวาสานุสสติญาณ) ฐูที่มาจากคนและสัตว์ที่มากเกิดว่ามาจากที่ใด(จุตูปปาตญาณ)และรู้เหตุการณ์ต่อไปในอนาคตของคน, สัตว์, สิ่งของ และสถานที่ใด(อนาคตังสญาณ)ก็คงไม่มีผู้ใดว่าไซ้ไหมครับ”

ผิวกายของหลวงพ่อบุญเปลี่ยนสีได้

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2513 ข้าพเจ้าซึ่งได้เป็นหัวหน้าสถานีวิทยุกระจายเสียง 04 ตาคลี จ.นครสวรรค์ ได้เริ่มจัดแบ่งเวลาให้หลวงพ่อบุญแสดงธรรมะออกอากาศทางสถานีเป็นประจำเรื่อย ๆ มา ซึ่งหลวงพ่อบุญก็ได้เมตตาตามาแสดงธรรมออกอากาศให้แล้วด้วยตนเองเป็นการประจำวันไว้แต่ในบางครั้งก็ หลวงพ่อบุญ หรือติดกิจจำเป็นก็จะอัดเป็นเทปส่งให้ สำหรับรายการของหลวงพ่อบุญที่ออกอากาศทางสถานีวิทยุ ที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบนี้ นอกจากจะเป็นการแสดงธรรมะโปรดพุทธศาสนิกชนแล้ว ก็มีการเล่าเรื่องประวัติหลวงปู่ปาน, ไตรภูมิ, มหาสติปัฏฐาน 4 และอื่นๆ อีกมากมาย (ต่อมาพลอากาศโท ม.ร..เสริม สุขสวัสดิ์ได้ขอเทปไปถอดฟัง และจัดพิมพ์เป็นหนังสือ ดังที่ลูกศิษย์รุ่นหลังๆ ได้อ่านกันอยู่ทุกวันนี้) และในการมาของหลวงพ่อบุญทุกครั้ง ข้าพเจ้าก็จะคอยอยู่รับใช้และอำนวยความสะดวกให้หลวงพ่อบุญโดยตลอด จนกว่าหลวงพ่อบุญจะกลับ

สิ่งมหัศจรรย์ที่ข้าพเจ้าและ พ.อ.อ.กริช บำรุงพงษ์ ได้พบเห็นก็คือหลวงพ่อบุญเดินเข้าไปในห้องส่งและพูดออกอากาศโดยมิได้มีข้อเขียนใดๆ แม้แต่กระดาษที่จะจดหัวข้อ หรือข้อความสั้นๆ เพื่อกันลืมเลยแม้แต่หน่อย (แม้แต่ผู้ประกาศและโฆษกอาชีพ ซึ่งหากินทางวิทยุกระจายเสียงเองก็ทำไม่ได้) โดยเฉพาะเรื่องยาวๆ ยากๆ เช่น การเล่าประวัติหลวงปู่ปานก็ดี การเล่าถึงนรกสวรรค์แต่ละชั้นในไตรภูมิก็ดี หรือมหาสติปัฏฐาน 4 ก็ดี ย่อมเป็นการสุดวิสัยที่จะพูดออกอากาศได้โดยไม่มีข้อเขียนหรือหัวข้อย่อๆ เป็นหลัก แต่หลวงพ่อบุญนั่งหน้าไมโครโฟนก็หลับตาพูดไปเรื่อยโดยเฉพาะไตรภูมิ เสมือนกับว่าในขณะที่หลวงพ่อบุญได้ลงไปนรกหรือขึ้นไปบนสวรรค์แต่ละชั้นจริงๆ แล้วพูดออกอากาศถ่ายทอดมาให้ผู้ฟังได้ฟังก็ไม่ผิด และเมื่อหลวงพ่อบุญจบในวันนั้นถึงตอนใดวันต่อไปก็เล่าต่อไปได้เลยไม่มีการผิดพลาดซึ่งยากที่ผู้คนธรรมดาทั่วๆ ไปจะทำได้

ข้าพเจ้าและ พ.อ.อ.กริช บำรุงพงษ์ เกิดความสงสัยข้องใจในความสามารถของหลวงพ่อบุญตรงกัน จึงได้เฝ้าดูหลวงพ่อบุญอย่างใกล้ชิดทุกครั้งกล่าวคือเมื่อหลวงพ่อบุญเข้าห้องส่ง ข้าพเจ้าและ พ.อ.อ.กริช ก็จะเข้าไปในห้องควบคุมเสียง (ห้องส่งและห้องควบคุมเสียงอยู่ติดกันมีเพียงกระจกกันมองเห็นกันได้ โดยตลอด เพื่อสะดวกในการที่โฆษก และผู้ควบคุมเสียงจะได้ให้สัญญาณนัดแนะต่อกันได้) และสิ่งที่ได้พบเห็นในขณะที่หลวงพ่อบุญพูดออกอากาศก็คือ ผิวกายของหลวงพ่อบุญเปลี่ยนสีได้บางครั้งก็เป็นสีขาวม่อง, บางครั้งก็เป็นสีเหลือง, บางครั้งก็เป็นสีดําแดงและบางครั้งก็เป็นสีดําคัล้า นอกจากนั้นในบางครั้งหลวงพ่อบุญก็มีการพูดโต้ตอบกับสิ่งที่ข้าพเจ้าและ พ.อ.อ.กริช ไม่เห็นหรือในบางครั้งหลวงพ่อบุญก็จะหยุดและถามว่า “อะไรนะ” เป็นต้น

ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า คงมีบันดาลูกศิษย์ของหลวงพ่อบุญที่ใกล้ชิดหรือเป็นคนช่างสังเกต จะต้องยอมรับว่า ผิวกายของหลวงพ่อบุญนั้นเปลี่ยนสีได้จริงๆ ตามที่ข้าพเจ้าเขียน หากผู้ใดยังไม่เคยเห็นโปรดสังเกตดูต่อไป

หลวงพ่อดพบหลวงปู่สีทางจิต

เมื่อประมาณปี พ.ศ.2514 ในวันหนึ่งหลวงพ่อได้มาแสดงธรรมะออกอากาศที่สถานีวิทยุกระจายเสียง 04 ตาคลี จ.นครสวรรค์เหมือนเช่นเคย และหลังจากที่หลวงพ่อได้แสดงธรรมะออกอากาศเสร็จก็ได้มานั่งพักผ่อนสนทนากับข้าพเจ้าและ พ.อ.อ.กริช บำรุงพงษ์ ที่ห้องรับแขก ข้าพเจ้าจึงได้ฉวยโอกาสเล่าถึงอภินิหารและความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่สีให้หลวงพ่อฟัง พอสรุปใจความสั้นๆ ได้ดังนี้

“มีพ่อค้าชาวตาคลี กลุ่มหนึ่งไปกราบนมัสการหลวงปู่แหวนที่วัดคอยแม่ปิ้ง จังหวัดเชียงใหม่ และเมื่อหลวงปู่แหวนทราบว่าเป็นพ่อค้ามาจากตาคลี ก็หัวเราะพูดว่า ท่านมีอาจารย์อยู่องค์หนึ่งอายุมากแล้วชื่อหลวงปู่สี ขณะนี้อยู่ที่ตาคลีให้ค้นหาให้ดี เพราะท่านเก่งมากดังนั้นเมื่อผู้คนกลุ่มนั้นกลับมา ก็พยายามติดตามค้นหาในที่สุดก็ได้พบว่าหลวงปู่สี ท่านพักอยู่วัดเขาบุญนาศ มีอายุชรภาพมากแล้วถึง 121 ปีอภินิหารของหลวงปู่สีในขณะนั้นที่รำลึกกันมากคือ ไม่มีใครถ่ายรูปหลวงปู่สีติด หากไม่ขออนุญาตท่านเสียก่อน และซานหมากของหลวงปู่สีหากผู้ใดได้ไว้แล้วพกพาติดตัวไปก็จะเป็นสิริมงคล และป้องกันภัยอันตรายต่างๆ ได้”

ข้าพเจ้าได้เล่าให้หลวงพ่อฟังต่อไปว่า “กิตติศัพท์ของหลวงปู่สีดังกล่าว เมื่อได้รับฟังมาผมก็มิได้สนใจนัก จนกระทั่งวันหนึ่งผมได้ยินเสียงปืนดังขึ้นที่ในป่าหลังกองร้อยทหารสารวัตร (ในขณะนั้นข้าพเจ้าเป็นผู้บังคับกองร้อยทหารสารวัตร และเป็นนายทหารรักษาความปลอดภัยกองบิน 4 ด้วย) ผมจึงชวนเรืออากาศโทสังวร สมหวังรองผู้บังคับกองร้อยและเรืออากาศตรีครรชิต บัวอำไพ นายทหารสารวัตรซึ่งได้นั่งปรึกษางานอยู่กับผมลงไปดู ก็เห็นจำอากาศสารวัตร 2 คน คนหนึ่งกำลังถือปืนตั้งท่าจะยิงไก่นัดต่อไป อีกคนหนึ่งยื่นดู จึงตะโกนสั่งให้หยุดยิงและสอบถามว่าทำไมจึงขดคำสั่งผู้บังคับกองร้อยฯ (ข้าพเจ้าได้เคยสั่งให้ยิงปืนได้เฉพาะในสถานที่ที่จัดไว้ให้ยิงและยิงได้เฉพาะวัน,เวลาที่ท่ากองร้อยฯ กำหนด)ซึ่งทั้ง 2 คนก็ยอมรับผิดและอธิบายสาเหตุให้ฟังว่าจำประสิทธิ์ ไปได้ซานหมากจากหลวงปู่สีมาเล่าให้จำชิตฟังถึงอภินิหารต่างๆ จำชิตได้ฟังก็ไม่เชื่อก็เกิดพนันกันขึ้น โดยจำประสิทธิ์ไปขอซื้อไก่นัดกองบิน 4 มา แล้วให้จำชิตยิง หากจำชิตยิงไก่อตาย จำชิตก็ได้ไก่อไปแต่ถ้าหากจำชิตยิงไก่อไม่ตายก็ต้องจ่ายเงินให้จำประสิทธิ์แล้วให้จำประสิทธิ์เอาไก่อไป การยิงสัญญากันไว้ว่าจะยิง 6 นัด ขณะนี้จำชิตยิงไปแล้ว 3 นัด ยังไม่ถูกไก่อ และยังมีสิทธิ์ยิงได้อีก 3 นัด ผมจึงให้เรืออากาศโทสังวร และเรืออากาศตรีครรชิต ซึ่งเป็นมือปืน P.P.C. เหยี่ยูเงินทั้ง 2 คน ยิงไก่อคนละนัดก็ไม่ถูกอีก ผมจึงให้คนโทรศัพท์ไปเรียก พ.อ.อ.ชโล ผาสุก มือปืน P.P.C. เหยี่ยูทองมายิงในนัดสุดท้ายซึ่งก็ไม่ถูกไก่ออีก(ในตอนนั้น พ.อ.อ.ผาสุก โมโหมากขอให้เอาเหยี่ยูบาทไปตั้งที่ตอไม้ 3 เหยี่ยู ก็ยังถูกเหยี่ยูกระเด็นไปทั้ง 3 เหยี่ยูแต่ยิงไก่อตัวใหญ่โต)ซึ่งมัดติดกับต้นไม้ไม่ถูก) ผมจึงให้จำประสิทธิ์พาไปหาหลวงปู่สีในวันนั้นและพอไปกราบหลวงปู่ หลวงปู่ก็กล่าวดำนิว่าพวกผมทำให้ปากท่านเจ็บไปหมด เพราะซานหมากไปผูกติดคอไก่อท่านก็ต้องคุ้มครองให้ไก่อ และเมื่อเอาปืนไปยิงไก่อ ถูกปืนมันไม่ไปถูกไก่อแต่มันมาถูกปากท่าน

ทุกนัด ผมและพรรคพวกที่ไปจึงต้องกราบขอขมาหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ก็ได้เมตตา มอบขานหมากมาให้แต่ขอเสียจะว่า อย่าได้นำขานหมากของท่านไปทดลองที่ไหนอีก”

หลวงพ่อดำนั่งฟังข้าพเจ้า เล่าถึงหลวงปู่ด้วยความสงบ พอข้าพเจ้าเล่าจบหลวงพ่อก็พูดว่า

“คุณมณูญ ฉันบอกหลวงปู่เมื่อตะกี้ที่แล้วว่า ฉันจะไปหาหลวงปู่ตีใจมาก จะคอยต้อนรับอยู่ที่กุฏิ ไปเราไปกันได้เลย”

ข้าพเจ้าและ พ.อ.อ.กริช ได้ฟังก็งงมาก เพราะหลวงพ่อก็นั่งอยู่เฉยๆ ไปได้ลูกไปโทรศัพท์ และโทรศัพท์ที่กุฏิหลวงปู่ก็ไม่มี หลวงพ่อบอกกับหลวงปู่ได้อย่างไร แต่เมื่อเป็นเจตจำนงของหลวงพ่อก็เช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จำต้องขับรถพาหลวงพ่อกลับไป

เมื่อไปถึงกุฏิหลวงปู่ (ตั้งอยู่หน้าถ้ำวัดเขาบุญนาค) ข้าพเจ้าก็ยิ่งงงสนทนงหัวใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะหลวงปู่ซึ่งตามปกติท่านจะนั่งสงบอยู่ตัวเดียว บัดนี้ท่านแต่งชุดใหญ่ครบเครื่องเยี่ยงพระภิกษุสงฆ์ที่พร้อมจะเข้าพิธีในโบสถ์ มีเสื่ออย่างดีปูไว้เรียบร้อยพร้อมด้วยชุน้ำชา และหมากพลู อีกทั้งมีพระภิกษุสงฆ์ในวัดอีก 2-3 รูป รวมทั้งเจ้าอาวาสมานั่งคอยรอรับหลวงพ่อกับพร้อมหน้า

ในขณะที่หลวงพ่อนั่งคุยอยู่กับหลวงปู่ ข้าพเจ้าก็ได้แอบไปสอบถามท่านมหาคณะหนึ่งซึ่งใกล้ชิดกับหลวงปู่ว่า “หลวงปู่ทราบได้อย่างไร ว่าหลวงพ่อกับมา” ท่านมหาคณะนั้นก็ตอบว่า “อาตมาก็ไม่ทราบ เห็นหลวงปู่นอนจำวัดอยู่ตามปกติ จู่ๆก็ลุกพรืดพราดขึ้นมาแล้วสั่งให้อาตมาควมกวาดลานวัดและเช็ดกุฏิแล้วให้เตรียมน้ำชา หมากพลูโดยเร่งด่วน ท่านบอกว่า ประเดี๋ยวจะมีพระผู้ใหญ่ระดับสูงมากมาหา พร้อมกับนั้นหลวงปู่ก็เข้าไปนุ่งห่มจีวรใหม่เอี่ยม รอหลวงพ่อดังที่โยมเห็นนี่แหละ”

เรื่องที่ข้าพเจ้าและพรรคพวกได้ประสบในครั้งนี้ไม่มีผู้ใดจะพิสูจน์หรือหาเหตุผลใดๆ ได้เลย นอกจากจะคิดกันไปว่า หลวงพ่อดำนั้นพบกับหลวงปู่ทางจิตเท่านั้น หรือท่านผู้อ่านจะเข้าใจอย่างไร

อภินิหารของหลวงพ่อกะและหลวงปู่ตี

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2516 ข้าพเจ้าได้ซื้อรถอวลโวใหม่ 1 คัน ก็ได้นำไปให้หลวงพ่อกะเจิมให้ที่วัดท่าซุง ต่อมาเมื่อได้มีโอกาสไปกราบหลวงปู่สืบอ่อยๆ เข้าก็ได้รู้ถึงความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงปู่สืบมากขึ้น อาทิเช่นมีชาวไร่ข้าวโพดได้ขานหมากของหลวงปู่สืบไป และเกิดไปทำหายในขณะที่หักข้าวโพดในไร่ จะหาอย่างไรก็ไม่พบเพราะคงข้าวโพดกว้างใหญ่ไพศาลมาก แต่เนื่องจิตมีความเสียดายในขานหมาก และเคารพนับถือด้วยความจริงใจ ตอนกลางคืนก็ฝันว่า “หลวงปู่สืบมาบอกว่าหากอยากได้ขานหมากให้เผาไร่ข้าวโพดเสีย แล้วจะพบเอง” พอรุ่งเช้าชาวไร่ข้าวโพดผู้นั้นก็จุดไฟเผาไร่ข้าวโพดทันที (ข้าวโพดในไร่หักหมดแล้ว) เมื่อไร่ข้าวโพดถูกไฟเผาราบเรียบหมดก็เห็นต้นข้าวโพดอยู่ 2-3 ต้นที่ไม่ไหม้ไฟจึงตรงเข้าไปดู ก็พบขานหมากของหลวงปู่สืบ ซุกอยู่โคนข้าวโพดก็ดีใจมาก ตรงเข้าเก็บขานหมากหลวงปู่สืบไว้แล้วนำไปเยี่ยมคล้อยคอมานบัดนี้

อีกรายหนึ่งเป็นอาจารย์สตรี วัลกลางคนอยู่ที่สมุทรปราการได้ขานหมากหลวงปู่สืบไปก็นำไปใส่กระเป๋าสตางค์ไว้ มีวันหนึ่งเดินกลับบ้านตอนพลบค่ำ ในระหว่างทางที่เดินอยู่ในซอยเปลี่ยว ก็มีความรู้สึกว่ามีคนเดินตามมาข้างหลัง 3 คน ก็เร่งฝีเท้าหนี คนทั้ง 3 ก็เร่งฝีมือตาม พอวิ่งหนีก็ถูกวิ่งตามด้วยความหวาดกลัวจึงหันหลังไปดู ปรากฏว่าชายฉกรรจ์ทั้ง 3 คน ที่ตามมาหยุดขังส่งเสียงร้องด้วยความหวาดกลัวแล้ววิ่งหนีไป อาจารย์สตรีวัลกลางคนผู้นั้นจึงกลับบ้านด้วยความปลอดภัย ด้วยขานหมากของหลวงปู่สืบคุ้มกันภัยให้ และเมื่อตอนหลวงปู่ป่วย ข้าพเจ้าก็ได้ให้ลูกน้องพาหมอไปรักษา หากคราวใดหมอจะฉีดยาและหลวงปู่สืบไม่ยอมให้ฉีดยา เข็มฉีดยาก็จะหักทุกครั้งไป เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้นำรถอวลโวคันใหม่ของข้าพเจ้าไปให้หลวงปู่สืบช่วยเจิมให้อีกด้วย คิดว่า “แม้หลวงพ่อกะเจิมให้แล้วก็ตามหากได้หลวงปู่สืบช่วยเจิมทับลงไปอีกก็คงจะเป็นสิริมงคลยิ่งขึ้น”

เมื่อหลวงปู่สืบได้ทราบความประสงค์ว่า ข้าพเจ้าขอให้ช่วยเจิมรถให้ก็ทำพิธีเสกเป้ง แล้วถือเป้งเสกลงกุฏิไปหยุดยืนบริกรรมอยู่น้ำรถอวลโว โดยมีข้าพเจ้า ภรรยาและลูกน้องอีก 3-4 คนยืนพนมมือรถให้หลวงปู่สืบเจิมรถ แต่การณ์กลับปรากฏว่าหลวงปู่สืบเกิดเปลี่ยนใจวางด้วยเป้งเสกไว้ที่กระโปรงรถด้านหน้า โดยไม่ยอมเจิมให้เสียเลยๆ มีหน้าซำเดินขึ้นบันไดไปบนกุฏิ แล้วนั่งทำนํ้ามนต์อยู่พักหนึ่ง ก็ให้ พ.อ.อ.สัมฤทธิ์ กลั่นดี ลูกน้องคนหนึ่งของข้าพเจ้าถือบาตรนํ้ามนต์ลงบันไดตามหลวงปู่มาหยุดยืนอยู่ทางด้านท้ายรถอวลโวของข้าพเจ้า แล้วก็ประพรมนํ้ามนต์ไปทางด้านกระโปรงหลังรถ อีกทั้งมีการสวดให้ศีลให้พรอีกด้วย ต่อเมื่อประพรมนํ้ามนต์เสร็จหลวงปู่จึงเดินไปด้านหน้ารถหยิบด้วยเป้งเสกแล้วเจิมรถให้ข้าพเจ้าจนเสร็จซึ่งก่อให้เกิดความฉงนสนเท่ห์ใจกับทุกคนในที่นั่งนั้นเพราะตามปกติแล้ว หลวงปู่จะเจิมให้โดยไม่มีการรดนํ้ามนต์ เช่นนี้

สำหรับเรื่องนี้ หลวงปู่สีได้เมตตาอธิบายให้ทุกคนหายข้องใจว่า “รถออลไวคันนี้ มีพระระดับสูงที่ญาณบารมีแก่กล้าได้ทำพิธีเจิมไว้ให้แล้วอีกทั้งได้จัดเทพถึง 4 องค์ อยู่คอยพิทักษ์รถคันนี้ เมื่อสักครู่พอจะเจิมรถให้เทพทั้ง 4 ก็มาขอให้หลวงปู่รูดน้ำมันต์ให้ก่อน จึงต้องให้น้ำมันต์เขาก่อนแล้วจึงเจิมรถให้ทีหลัง” ข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกปลื้มปิติยินดี และซึ่งในเมตตาของหลวงปู่เป็นอย่างยิ่ง ที่กรุณาเมตตาส่งเทพมาคอยให้ความคุ้มครองป้องกันภัยให้ข้าพเจ้าตลอดเวลารถถึง 4 องค์ เช่นนี้ ดังนั้นลูกหลานของหลวงปู่ผู้ใดก็ตาม ที่ได้เข้าพิธีต่างๆ กับหลวงปู่แล้วก็พึงอุ่นใจได้ว่าหลวงปู่จะช่วยจัดปัดเป่าภัยพิบัติต่างๆ ให้โดยไม่ทอดทิ้งอย่างแน่นอน

ต่อมาไม่นาน ข้าพเจ้าได้ขับรถออลไวคันนั้นพาครอบครัวไปพักผ่อนที่บ่อฝ้าย หัวหิน ระหว่างทางขณะที่รถวิ่งผ่านไปทางกำแพงแสน จ.นครปฐม ข้าพเจ้าซึ่งกำลังขับรถไปอย่างสบาย ๆ ด้วยความเร็วประมาณ 80-90 กม. ต่อชั่วโมงก็เห็นรถบรรทุกอ้อยสิบล้อคันหนึ่งวิ่งสวนมาด้วยความเร็ว และท่าทางจะวิ่งชนจักรยานสองล้อของชาวบ้านที่จอดอยู่ข้างทางโดยผู้ขับสิบล้อมีได้คิดจะแซงหรือเบี่ยงหลบจิตของข้าพเจ้าตอนนั้นบอกว่าคนขับสิบล้อคงหลับใน หากรู้สึกตัวเห็นจักรยานสองล้อ มันจะต้องหักหลบมาชนรถของข้าพเจ้าอย่างแน่นอน พอจิตบอกข้าพเจ้าก็ถอนเท้าจากคันเร่ง เปลี่ยนเป็นเกียร์ 2 และเหยียบเบรคอย่างแรงพร้อมทั้งเตรียมหักพวงมาลัยหลบ ก็พอดีรถสิบล้อคันนั้นหักหลบจักรยานพุ่งเข้าจะชนรถข้าพเจ้าดังที่คิด ข้าพเจ้าก็พยายามหักพวงมาลัยหลบ แต่รถก็หาเลี้ยวไม่คงที่เมื่อเข้าไปสู่อ้อยบรรทุกที่ขวางลารถข้าพเจ้าด้วยแรงเฉื่อย ความรู้สึกในตอนนั้นข้าพเจ้าและทุกคนในรถไม่มีผู้ใดตกใจเลย มองเห็นรถข้าพเจ้าและรถบรรทุกค่อยเข้าหากันเหมือนภาพสโลว์โมชั่น เสมือนจะหลบกันพ้นแต่ก็ไม่พ้นชนกันแบบสะกิดๆ จนได้

เมื่อรถจอดสนิท ข้าพเจ้าก็สำรวจดูทุกคนในรถ ปรากฏว่า ไม่มีผู้ใดบาดเจ็บแม้แต่จะฟกช้ำดำเขียว ชัดชอก หรือเลือดตกยางออกเลย ก็โล่งใจจึงเปิดประตูรถลงไปเอาปิ่นจี้คนขับรถบรรทุกไม่ให้หนีแล้วสำรวจดูสภาพรถปรากฏว่า รถออลไวของข้าพเจ้าชนบันไดรถบรรทุกขาดกระจุยหัวรถเข้าไปซุกอยู่ในใต้รถบรรทุก จนถึงกระจกหน้า ไม่สามารถจะถอดรถออกมาได้ สักครู่รถคันหน้า ที่ล่งหน้าไปก่อนเห็นรถของข้าพเจ้าหายไปไม่ตาม ก็ถูกใจวนขับรถกลับมาดู ทุกคนหน้าซีดแข็งขาอ่อนบอกเห็นแต่ไกลว่าคงต้องมีการตายกันบ้างแน่ แม้ชาวบ้านที่ติดปลาอยู่ตามคูน้ำข้างทางที่รถชนกัน ก็พูดว่ารถชนกันเสียงสนั่นหวั่นไหวจนไม่กล้ามองคิดว่าต้องตายทั้งคันแน่

เมื่อทุกคนในคณะของข้าพเจ้ามาพร้อม คนขับรถบรรทุกก็ยอมรับว่าตนผิดและขอไปตามเจ้าแก้วเจ้าของรถมา และเมื่อเจ้าแก้วมาก็พูดจาดตกลงกันด้วยดี โดยยอมชดใช้ค่าเสียหายให้โดยไม่เกี่ยงจนแต่เมื่อตรวจดูสภาพรถออลไวของข้าพเจ้า เมื่อใช้แม่แรงยกรถสิบล้อออกแล้วเข็นรถออกมา ทุกคนก็แทบไม่เชื่อสายตา กล่าวคือ ฝากระโปรงรถหน้าที่ยุบไปเพราะรับน้ำหนักบรรทุกสิบล้อซึ่งบรรทุกอ้อยเต็มกลับคืนเข้าสู่สภาพเดิม มีเพียงสีถลอกนิดเดียว ไปหน้าทุกดวงและกระจกหน้ารถซึ่งเป็นส่วนที่ชนกันอย่างประสาธนา ไม่มีการแตกร้าวหรือแม้แต่ไส้หลอดไฟก็ไม่ขาด

เมื่อเห็นสภาพรถแล้ว เจ้าแก๊งเจ้าของรถ(มากับพรรคพวกนักเลงไร้อ้อยพอก 11 มม.คนละ 1 กระบอก)ก็ขอจ่ายค่าเสียหายให้ข้าพเจ้า 2000 บาทด้วยความเต็มใจอีก ทั้งยังถามว่าข้าพเจ้าและครอบครัวจะกลับผ่านมาทางนี้อีกเมื่อไร จะมารอส่งด้วย ซึ่งข้าพเจ้าก็บอกไป และตอนขากลับเขาก็มารอส่งข้าพเจ้ากันจริงๆ

เรื่องที่ข้าพเจ้าประสบมานี้ ไม่น่าเป็นไปได้ในหลายๆอย่าง อาทิเช่น รถวิ่งสวนกันด้วยความเร็ว และรถบรรทุกสิบล้อหักหลบมาชนแบบประสานงา กับรถของข้าพเจ้าในระยะกระชั้นชิด ซึ่งแม้ข้าพเจ้าจะแก้ปัญหากระทันหันด้วยวิธีการดังกล่าว เพียงแต่ทำให้รถข้าพเจ้าชำรุดไปบ้างเท่านั้น แต่รถสิบล้อที่วิ่งมาชนหาได้ลดความเร็วลงไม่ และสิ่งที่เป็นพยานสายตาปรากฏแก่สายตาก็คือ บันไดรถสิบล้อขาดกระจุย และหัวรถของข้าพเจ้ามุดเข้าไปอยู่ใต้รถบรรทุก จนต้องใช้แม่แรงยกรถบรรทุกขึ้นจึงจะสามารถเห็นรถของข้าพเจ้าออกได้ แต่ปรากฏว่าทุกคนในรถของข้าพเจ้าปลอดภัย และรถของข้าพเจ้าก็มีสภาพปกติพร้อมที่จะวิ่งต่อไปได้(มีสติรถตรงฝากระโถนนิดหน่อย) อีกทั้งนักเลงบ้านไร่ซึ่งตามกิตติศัพท์ร่ำลือกันนักกันหนาว่าดุมาก กลับยินดีชดใช้ค่าเสียหายให้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม มีหน้าซำยังมากอยส่งข้าพเจ้าให้ตอนขากลับเยี่ยมมิตรที่ดีอีกด้วยซึ่งไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้ด้วยพระบารมีของหลวงพ่อกับหลวงปู่สี เมตตาคุ้มครองภยันตรายต่างๆให้นั่นเอง

หลวงพ่ช่วยการกีฬา

เมื่อประมาณปี พ.ศ.2516 ทางกองบิน 4 ได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬา ประจำปี เหมือนกันเช่นทุกปีที่ผ่านมา โดยให้หน่วยขึ้นตรงกองบิน 4 ฝูงบิน 43,แผนกซ่อมบำรุง กองพัน อากาศโยธิน,และส่วนกลาง(แผนกอำนาจการ, แผนกลี้้งสาร,แผนกสวัสดิการ ฝ่ายขนส่ง และฝ่ายช่างโยธา) จัดส่งทีมนักกีฬาทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ ฟุตบอล,ตะกร้อ,วอลเลย์บอล และบาสเกตบอล เข้าแข่งขันชิงถ้วยของผู้บังคับการกองบิน 4

แต่เนื่องจากข้าพเจ้า ซึ่งเป็นหัวหน้าแผนกสื่อสารในขณะนั้นเป็นผู้ที่ชอบการกีฬามาตั้งแต่เยาว์วัยอีกทั้งชอบในการต่อสู้มาก จึงเห็นว่าน่าจะแยกเอา แผนกสื่อสารออกมาจากส่วนกลาง เป็นอีกทีมหนึ่งต่างหากก็จะทำให้วงการกีฬาของกองบิน 4 คึกคักยิ่งขึ้น จึงได้ทำเรื่องขออนุมัติผู้บังคับการกองบิน 4 (ในขณะนั้นคือ นาวาอากาศเอก ประหยัด ดิษยศรีน ปัจจุบันมียศเป็นพลอากาศเอก และเกษียณอายุราชการแล้ว) ขอแยกทีมจากส่วนกลาง ซึ่งท่านก็อนุมัติ แต่ก็ให้ข้อคิดว่า “คุณจะทำทีมไปสู้ทีมของหน่วยอื่นเขาได้อย่างไร ในเมื่อข้าราชการในแผนกสื่อสารของคุณมีเพียง 70-80 คน ในขณะที่หน่วยอื่นๆ เขามีข้าราชการตั้ง 300-400 คน แต่เมื่อคุณมั่นใจ ผมก็ไม่ขัดข้องนะ”

เป็นอันว่า ข้าพเจ้าสามารถจัดทีมนักกีฬาของแผนกสื่อสารเข้าแข่งขันได้ทั้งฟุตบอล,ตะกร้อ,วอลเลย์บอล และบาสเกตบอล ซึ่งนับเป็นปีแรกที่มีนักกีฬาของแผนกสื่อสาร เกิดขึ้นมาในกองบิน 4 และเพื่อเป็นเกียรติประวัติ อีกทั้งต้องการลดล้างค่าสปรมาทของหน่วยอื่นๆ ที่พากันดูถูกว่าทีมใหม่เป็นหมูสนาม(เพราะแต่เดิมมีแผนกสื่อสารไปรวมอยู่ในส่วนกลางก็ยังแพ้นหน่วยอื่นเขา) ข้าพเจ้าจึงตั้งปณิธานไว้แน่ชัดว่า ข้าพเจ้าจะนำทีมของแผนกสื่อสาร ชิงถ้วยผู้บังคับการกองบิน 4 ให้ได้ทั้ง 4 ประเภท คือฟุตบอล,ตะกร้อ,บาสเกตบอล และวอลเลย์บอล ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่หนักมาก แต่ข้าพเจ้าถือว่า ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น

ข้าพเจ้าเริ่มคัดตัวนักกีฬาแต่ละประเภท โดยเริ่มจากทีมตะกร้อเพราะข้าพเจ้าถนัดมาก เนื่องจากเล่นมาตั้งแต่อายุ 10 ขวบ(พร้อมกับฟุตบอล) และได้เล่นขันแข่งระหว่างกองในโรงเรียนนายร้อย จปร. ชนะเลิศมาโดยตลอด ในที่สุดก็กำหนดตัวได้ โดยข้าพเจ้าเป็นแบ็ค,พ.อ.สนั่น ต้นดิวานิช และ จ.อ.สุรชาติ สุทธิธรรมเป็นกองหน้า ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็ควบคุมการฝึกซ้อมให้ทุกวัน จนมั่นใจได้ว่า ทีมตะกร้อของแผนกสื่อสารเป็นทีมที่แข็งแกร่งมาก น่าจะคว้าถ้วยชัยชนะเลิศได้อย่างแน่นอน

ต่อมาจัด ทีมวอลเลย์บอล โดยคัดข้าราชการสื่อสารที่เป็นหัวหน้าวอลเลย์บอลจากโรงเรียนจ่าอากาศได้ 2-3 คน เอามาเป็นครูฝึกข้าราชการสื่อสารที่มีรูปร่างสูงเปรียวทั้งหลายแต่ก็ไม่เคยเล่นวอลเลย์บอลเลย เริ่มตั้งแต่ฝึกกำลังขาให้สามารถกระโดดสูงๆ แล้วขงลูกบอลให้ตบอย่างเดียว ฝึกกระโดดตบลูกอยู่เช่นนั้นเป็นเดือนๆ จนผู้ตบมีความชำนาญสามารถตบหยอด,ตบไซค์ได้และบล็อกลูกตบ

ได้อยู่ในเกณฑ์ดี ต่อมาข้าพเจ้าก็จัดให้มีการแข่งขันระหว่างหน่วยในแผนกสื่อสาร จนข้าราชการสื่อสารทุกคนติดกีฬา แม้เลิกงานแล้วก็ไม่ยอมกลับบ้านกันอยู่เล่นวอลเลย์บอลกันเองจนมีดจนค่า นับว่าข้าพเจ้าสร้างนักกีฬาวอลเลย์บอลชุดใหม่ขึ้นมา ในแผนกสื่อสารได้มากมายจริงๆ ในขณะที่นักกีฬาวอลเลย์บอลของหน่วยต่างๆ มีแต่หน้าเดิม รูปร่างเตี้ย ๆ และตกอยู่ในความประมาทด้วยเหตุนี้ที่วอลเลย์บอลของข้าพเจ้าจึงเป็นทีมที่มั่นใจได้ว่า น่าจะคว้าถ้วยชนะเลิศได้อย่างแน่นอนอีกประเภทหนึ่ง

ส่วนการจัดทีมบาสเกตบอลนั้น ข้าพเจ้าก็ใช้วิธีการเช่นเดียวกับทีมวอลเลย์บอล โดยสร้างนักบาสเกตบอลใหม่ขึ้นมาอีก แต่เนื่องจากสนามฝึกซ้อมของแผนกสื่อสารไม่มีเป็นของตัวเอง ทำให้การฝึกซ้อมเป็นไปไม่สมกับที่ได้ตั้งใจไว้ แต่ก็มั่นใจได้ว่ามีสิทธิ์ได้ครองถ้วยชนะเลิศประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์

ปัญหาที่ข้าพเจ้าหนักใจมากที่สุดก็คือ การจัดทีมฟุตบอล เพราะการสร้างนักฟุตบอลให้ได้แต่ละคนนั้นยากมาก เพราะฟุตบอลเล่นด้วยเท้าไม่ใช่เล่นด้วยมือ เหมือนวอลเลย์บอลหรือบาสเกตบอล อีกทั้งต้องใช้ผู้เล่นเป็นจำนวนถึง 11 คน และยังต้องมีผู้เล่นสำรองอีกอย่างน้อย 4-5 คน ไม่เหมือนตะกร้อข้ามตาข่าย ซึ่งใช้ผู้เล่นเพียง 3 คน อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็พยายามเฟ้นหานักฟุตบอลจริงๆ ที่พอมีฝีเท้าอยู่ในระดับเดียวกับนักฟุตบอลทีมอื่นๆ เขาได้มา 6 คนคือ จ.อ.บรรจง สุขเจริญ,จ.อ.ชนิด ชนะปลื้ม,จ.อ.สุรชาติ สุทธิธรรม,พ.อ.อ.สมาน กลับทวี,พ.อ.อ.ประจวบ หิรัญปาน และตัวข้าพเจ้าเอง ส่วนที่เหลือก็คัดเอานักบาสเกตบอลมาฝึกเป็นประตุได้ 2 คนคือ จ.อ.จำลอง จันทร์เพ็ญ และ จ.อ.ธวัช ธรรมสาคร นอกจากนั้นก็เลือกเอาผู้ที่วิ่งเร็ว แข็งแรงมีจิตใจนักสู้ และพอเตะฟุตบอลได้บ้างมาเข้าทีม สรุปรวมความแล้วนักฟุตบอลในทีมข้าพเจ้าบางคนสวมรองเท้าฟุตบอลไม่ได้ เพราะรองเท้ากัด บางคนหยุดลูกบอลโดยใช้เท้ากระแทบ บางคนเลี้ยงลูกบอลไม่เป็น ลูกบอลมาถึงเท้าเมื่อไรก็เตะเปรี้ยงออกไปให้พ้นตัวเท่านั้นเอง แต่อาศัยที่ว่าทุกคนมีกำลังใจดีเพราะข้าพเจ้าร่วมเล่นด้วย อีกทั้งให้กำลังใจว่า บรรดาผู้เล่นกองหน้าเมื่อได้ลูกแล้วหากปล่อยให้ใครมาแย่งไปได้ถือว่าเสียเหลี่ยมมาก ต้องติดตามเอาลูกบอลคืนมาให้ได้ สำหรับกองกลางและกองหลังให้สำนึกว่าฝ่ายตรงข้ามจะเก่งกาจอย่างไรก็ตาม หากมาเจอข้าพเจ้าสกัดแล้วอย่าได้หวังจะเลี้ยงลูกบอลผ่านไปให้ได้ ส่วนประตุนั้นก็ให้สำนึกและมั่นใจว่าตราบดีที่ข้าพเจ้าเป็นผู้รักษาประตูอยู่จะไม่มีวันที่ใครจะยิงลูกบอลผ่านมือเข้าไปได้ และด้วยการยับยั้งๆ ก่อนการซ้อมทุกครั้งทำให้นักฟุตบอลของข้าพเจ้าทุกคนก็กระะนอง มีกำลังกล้าแข็ง แม้จะเล่นบอลไม่อยู่ในขั้นมาตรฐานนักแต่ทุกคนวิ่ง แม้ฝ่ายตรงข้ามหลบไปได้ก็จะกลับตัววิ่งติดตามพัวพันไม่มีลดละ ช่วยเหลือด้านหลังที่เข้าสกัดแบบถึงลูกถึงคน ด้วยเหตุนี้ทีมนักฟุตบอลของแผนกสื่อสารแม้มี 11 คนเท่าทีมอื่น แต่ดูเหมือนมีสัก 20 คน

และแล้วฤดูกาลแข่งขันกีฬาประจำปี 2516 ก็มาถึง และทีมนักกีฬาแผนกสื่อสารของข้าพเจ้าก็ได้เข้าชิงชนะเลิศทั้ง 4 ประเภท คือ ตะกร้อข้ามตาข่าย,วอลเลย์บอล,บาสเกตบอลและฟุตบอลตามที่ข้าพเจ้าได้หวังไว้โดย

- ตะกร้อข้ามตาข่าย ชิงชนะเลิศกับแผนกซ่อมบำรุงฯและก็ได้ชนะเลิศได้ด้วยใบที่ 1 ไปด้วยชั้นเชิงการเล่นที่เหนือกว่า ซึ่งเป็นไปตามความคาดหมาย

- วอลเลย์บอล ชิงชนะเลิศกับกองพันอากาศโยธินฯและก็ได้ชนะเลิศได้ด้วยใบที่ 2 ไปด้วยชั้นเชิงการเล่นที่เหนือกว่า ซึ่งเป็นไปตามความคาดหมาย

- บาสเกตบอล เข้าชิงชนะเลิศกับทีมส่วนกลาง ปรากฏว่าบาสเกตบอลของแผนกสื่อสารทำแต้มนำมาโดยตลอด จนกระทั่งเหลืออีก 7 นาทีจะหมดเวลา ก็ยังนำ 5 แต้ม(2 ลูกครึ่ง) ต่อจากนั้นนักบาสเกตบอลตัวหลักๆ ของข้าพเจ้าก็หมดแรง เพราะมีผู้เล่นสำรองที่จะเข้าไปสับเปลี่ยนน้อยทำให้ทีมส่วนกลางทำคะแนนไล่มาเป็น 66-65 คือยังนำเขาอยู่เพียงแค่ 1 แต้ม (ครึ่งลูก) ข้าพเจ้าดูนาฬิกาแล้วก็เห็นเหลือเวลาอยู่เพียง 2 นาทีจะหมดเวลา และเมื่อคุณสถานการณ์การเล่นแล้วเห็นว่า หากเป็นเช่นนี้ต่อไปคงต้องแพ้แก่ทีมส่วนกลางแน่นอนข้าพเจ้าจึงกำหนดจิตถึงหลวงพ่อบอกให้จัดส่งท่านเทพฤทธิ์ (หลวงพ่อเคยบอกว่าท่านเทพฤทธิ์ เป็นเทพที่ปกป้องคุ้มครองกองบิน 4 อยู่) มาช่วยนั่งอุดรูห่วงที่เป็นทางด้านของทีมแผนกสื่อสารไว้ ก็พอดีทีมของส่วนกลางชู้ตลูกโทษ 2 ครั้ง และคน

ชู้ตลูกโทษก็เป็นผู้ที่ชู้ตลูกได้แม่นยำที่สุด เสียด้วย ปรากฏว่าลูกบอลลงไปในช่วงแล้วก็กระเด็นกลับออกมาทั้ง 2 ครั้ง และไม่ว่าทีมส่วนกลางจะบุกเข้ามาชู้ตทั้งไกลหรือใกล้ได้เป็นอีกสักกี่หนก็ครั้งก็ตามลูกบอลก็จะกระเด็นออกจากห่วงทุกครั้งไป เป็นปาฏิหาริย์ที่เห็นได้อย่างเด่นชัดจนกระทั่งเสียงนกหวีดเป่าหมดเวลาการแข่งขัน และทีมบาสเกตบอลของแผนกสื่อสาร ก็ชนะส่วนกลางไป 66-65 ได้เป็นทีมชนะเลิศได้ด้วยใบที่ 3 มาอย่างปาฏิหาริย์

สำหรับฟุตบอลนั้นทีมของแผนกสื่อสารได้เข้าชิงชนะเลิศกับทีมของแผนกซ่อมบำรุง ในวันที่ปิดการแข่งขันกีฬากองบิน 4 ประจำปี 2516 พอเริ่มการแข่งขันทีมของแผนกซ่อมบำรุงก็เปิดเกมรุกทันที ด้วยความสามารถในการคอนโทรลบอลและการจ่ายบอลที่เหนือชั้น บวกกับความสามารถเฉพาะตัวของนักฟุตบอลแต่ละคนที่เหนือกว่า ทำให้นักฟุตบอลของแผนกสื่อสารวิ่งกันพล่านและตกเป็นฝ่ายรับอยู่ตลอดเวลา พุดง่ายก็คือพับสนามเล่นอยู่ในแดนของแผนกสื่อสารนั่นเอง พอนาทีที่ 20 แผนกซ่อมบำรุงก็สามารถยิงประตูนำไปก่อน 1-0 แล้วก็บุกพับสนามเล่นอยู่เช่นเดิม ข้าพเจ้าซึ่งเป็นหัวหน้าทีมของแผนกสื่อสารและได้ลงเล่นด้วยเข้าใจสถานการณ์ดีว่า หากขึ้นเล่นต่อไปเช่นนี้ มีหวังถูกทีมแผนกซ่อมบำรุงยิงถล่มนับไม่ถ้วนแน่ จึงกำหนดจิตขอให้หลวงพ่อบอกสั่งท่านเทพฤทธิ์ หรือท่านใดก็ได้ช่วยบันดาลให้ฝนตกเกิด

บัดดลท้องฟ้าที่แจ่มใสก็เกิดมีดครึ้ม ลมพายุจัดและฝนก็ตกลงมาอย่างหนักโดยมิได้มีเค้ามาก่อนเลย น้ำเริ่มเจิ่งนองสนาม นักฟุตบอลของแผนกซ่อมบำรุงจับบอลเลี้ยง จ่ายบอลกันผิดพลาด มีการเสียหลักถือไกลไม่มีฟอร์มของการเล่นใดใดที่เหนือกว่าอีกต่อไป ผิดกับนักฟุตบอลของแผนกสื่อสารที่ทั้งใส่รองเท้าฟุตบอลและไม่ได้ใส่รองเท้า วิ่งลุยตัดลูกบอลของแผนกซ่อมบำรุงที่จ่ายพลาดไปเป็นขบวน คนหนึ่งพลาดคนหลังก็เตะลุยต่อพอนาทีที่ 40 ก็ยิงประตูคืนมาได้เป็น 1-1 และพอเริ่มการแข่งขันในครึ่ง

หลังของแผนกสื่อสารก็ลุดต่อ ในขณะที่ทีมของแผนกซ่อมบำรุงท้อแท้หมดกำลังใจ เพราะไม่สามารถโชว์ฟอร์มได้ตามแผนเนื่องจากสนามและ เลี้ยงบอลจ่ายบอลไม่ได้ในที่สุดทีมของแผนกสื่อสารที่แรงดี กำลังใจดี ก็ยังประตุนำไปได้อีก 2 ประตู และก็ชนะทีมแผนกซ่อมบำรุงไป 3-1 ได้เป็นทีมชนะเลิศได้ด้วยใบที่ 4 มาครองอย่างปาฏิหาริย์ด้วยประการฉะนี้

เมื่อชนะเลิศฟุตบอลแล้ว ข้าพเจ้าก็จัดให้มีการเลี้ยงฉลองด้วยทั้ง 4 ใบในคืนนั้น และตั้ง พ.อ.อ. ชลอ ผาสุก ให้รายงานหลวงพ่อกว่า “การแข่งขันฟุตบอลชิงชนะเลิศที่ข้าพเจ้าหนักใจมากที่สุด นั้น บัดนี้ทางแผนกสื่อสารทำได้สำเร็จแล้ว โดยสามารถเอาชนะคู่แข่งได้ 3 ประตูต่อ 1”

ครั้นตอนบ่ายของวันรุ่งขึ้น พ.อ.อ.ชลอ ผาสุก ก็หน้าตาดีขึ้นมาที่ทำงานข้าพเจ้า “หัวหน้าครับ เมื่อก่อนนี้เราชนะฟุตบอลเขาเท่าไร”

ข้าพเจ้าตอบ “ชนะ 3-1”

พ.อ.อ.ชลอ ผาสุก จึงเล่าว่า “ผมไปเรียนให้หลวงพ่อบอกเมื่อเช้านี้ว่าเราชนะฟุตบอลแล้ว 2 ประตูต่อ 1 แต่หลวงพ่อกลับบอกว่า เฮ้ยเมื่อคืนกรมหลวงชุมพรฯ มาบอกข้าว่าชนะ 3 ประตูต่อ 1 นี่หว่าผมจึงต้องรีบแจ้นกลับมาดู เอ๊ ทำไมผมจำผิดได้”

หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ตัดเสื้อวอร์มสีม่วง (สัญลักษณ์) ของแผนกสื่อสารแจกจ่ายราชการ และคนงานทั้งหมด ทุกชั้นยศ เพื่อเป็นกำลังใจที่ทุกคนทั้งผู้เล่นและไม่ได้เล่นได้ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจทำชื่อเสียงให้หน่วยจนได้ถ้วยชนะเลิศมาครองทั้ง 4 ประเภท และได้นิมนต์หลวงพ่อก มาทำพิธีตั้งศาลเจ้าพ่อเทพฤทธิ์ ที่แผนกสื่อสารกองบิน 4 ซึ่งก็เป็นที่เคารพบูชาของบรรดานักกีฬาสื่อสารรบมาจนทุกวันนี้

ท่านผู้อ่านที่รัก ทั้งบาสเกตบอล และฟุตบอลนั้นข้าพเจ้าซาบซึ้งอยู่ในใจตลอดว่า หากไม่ได้บารมีของหลวงพ่อกช่วยแล้ว ก็ไม่มีวันเป็นไปได้เป็นอันขาดที่แผนกสื่อสารจะเอาชนะเลิศชิงถ้วยมาได้ และชาวแผนกสื่อสารก็คงจะไม่มีวันภูมิใจได้มาจนถึงทุกวันนี้ ว่าครั้งหนึ่งสามารถคว้าถ้วยชนะเลิศกีฬาของกองบินทั้ง 4 ประเภทมาได้

หลวงพ่อกับพรเทวดา

เมื่อประมาณปี พ.ศ.2517 ข้าพเจ้าได้พาภรรยาพร้อมด้วยผู้ที่ขอติดตามอีก 2 ท่านคือ พ.อ.อ.สาย ศิริรัตน์ และคุณแม่ภรรยา (แม่ยาย) ของ น.ท.บุญมาก สุขโชค ไปนั่งกรรมฐานที่วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี เหมือนเช่นที่ได้เคยปฏิบัติมาในทุกคืนวันศุกร์ และคืนวันเสาร์(ในขณะนั้นข้าพเจ้าไปเข้าเรียน ฝ่ายอำนวยการสื่อสาร ที่ดอนเมืองจันทร์-ศุกร์) ซึ่งการปฏิบัติก็จะใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง คือเริ่มจาก 2 ทุ่ม ไปจนถึง 3 ทุ่ม และต่อจากนั้นหลวงพ่อก็ตอนและให้แนะนำเพิ่มเติมแก่ศิษย์เป็นส่วนรวม แล้วชี้แนะอุบายให้ศิษย์บางคนนำไปปฏิบัติเพื่อให้การปฏิบัติจรุชหน้าไปได้เร็วยิ่งขึ้น

หลัง 3 ทุ่มของคืนวันหนึ่ง เมื่อสัญญาณออกหมดเวลาของการนั่งปฏิบัติพระกรรมฐาน หลวงพ่อได้พูดให้ศิษย์ทุกคนฟังว่า

“เมื่อเวลา 2 ทุ่มครึ่ง มีเทวดาองค์หนึ่งโบหน้าและผิวพรรณเศร้าหมองได้มากราบฉัน ท่านคงเห็นฉันงงๆก็เลยแนะนำตัวเองว่า ท่านได้เคยเป็นลูกศิษย์นับใช้ใกล้ชิดฉันมานาน ขณะนี้ใช้กรรมหมดแล้วจึงมากราบลาขอพรหลวงพ่อกับเกิดฉันงงใจใหญ่ จึงตรวจสอบดูก็รู้ชัดว่า เทวดาท่านนั้นหาใช่ผู้ใดไม่ คือ เจ้าแดงสุนัขที่คอยติดตามฉันอย่างใกล้ชิดมาตลอดเวลานั้นเอง และบัดนี้เจ้าแดงได้ถูกรถบรรทุกทรายทับตายอยู่ที่หน้าประตูวัดเมื่อเวลาประมาณ 2 ทุ่มครึ่งนี้เอง ฉันก็ได้ให้ศิลาให้พรเขาไป โบหน้าและผิวพรรณของเขาก็แจ่มใสสวยงามมาก บัดนี้เขาไปดีแล้วนะขอทุกคนจำไว้ อย่าไปดูถูกสุนัข สุนัขนั้นไม่มีโอกาสตกนรก ตายแล้วอย่างเร็วก็เป็นสุนัขอีก หากใช้กรรมหมดอาจไปเกิดเป็นคน หรือไม่ก็เป็นเทวดาอย่างเจ้าแดงไปเลย ส่วนคนนั้นถ้าตาย ถึงแม้จะได้ปฏิบัติธรรมมาแต่ถ้าตกอยู่ในความประมาท ปล่อยให้จิตขณะที่แยกจากกายไปจับเอากรรมชั่วเข้าก็จะต้องไปปรับกรรมชั่วก่อน มีโอกาสลงนรกได้เหมือนกันนะอย่าลืม” ข้าพเจ้าซึ่งแม้ขณะนั้นจะมีความเลื่อมใสศรัทธาในหลวงพ่อกับสักเพียงไรก็ตาม แต่ก็ยังมีความเคลือบแคลงสงสัยอยู่ดี เพราะบังเอิญข้าพเจ้าได้เห็นเจ้าแดงอยู่หลังๆก่อนขึ้นมากราบหลวงพ่อ และหลวงพ่อก็นั่งเป็นประธานคุมลูกศิษย์นั่งปฏิบัติพระกรรมฐานอยู่ตั้งแต่ 2 ทุ่มครึ่งที่หน้าประตูวัด ขณะที่คิดอยู่ในใจว่าสายซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ ก็กระซิบพูดเป็นทำนองสงสัยเช่นเดียวกับข้าพเจ้า และเพื่อพิสูจน์ความจริงเรื่องนี้ ข้าพเจ้าให้จำสายแอบเลี้ยวลงไปดูเหตุการณ์ที่หน้าประตูวัด สักครู่หนึ่งจำสายก็กระหืดกระหอบหน้าตาตื่นมากกระซิบบอกข้าพเจ้าว่า เจ้าแดงสุนัขของหลวงพ่อ ถูกรถบรรทุกทรายทับตายอยู่ที่หน้าประตูวัดเมื่อตอน 2 ทุ่มครึ่งตามที่หลวงพ่อบอกจริงๆ

ดังนั้น หากข้าพเจ้าจะคิดว่าหลวงพ่อกับได้ทิพจักขุญาณ(ตาทิพย์) และทิพโสตญาณ(หูทิพย์) จึงสามารถเห็นและติดต่อกับเทพได้ก็ไม่น่าจะผิดไปซะหมดครับ

หลวงพ่อรู้อารมณ์จิต

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2518 ข้าพเจ้าได้พาภรรยาพร้อมด้วยผู้ติดตามอีก 2 ท่านคือ พ.อ.อ. สายศิริรัตน์และ พ.อ.อ.กริช บำรุงพงษ์ ไปร่วมงานพิธี 100 ปี หลวงปู่ปาน ที่วัดท่าซุง อุทัยธานี ในวันนั้นข้าพเจ้าจำได้ว่ามีพระสุปฏิปันโน ระดับสูงจากภาคเหนือมาร่วมในงานพิธีมากมายอาทิเช่น หลวงปู่คำแสน วัดสวนดอก หลวงปู่คำแสน(เล็ก) วัดคอนมุล หลวงปู่ครูบาธรรมชัย หลวงปู่ครูบาวงศ์ หลวงปู่สิม หลวงปู่บุตตาและหลวงปู่มหาอำพันจากวัดเทพศิรินทร์ กรุงเทพฯ เป็นต้น(ความจริงมีมากกว่านี้ แต่เนื่องจากกาลเวลาผ่านมานานมาก และข้าพเจ้าเกรงจะเกิดการผิดพลาดขึ้นจึงมิกล้าเอ่ยถึงท่านอื่นๆ อีก)

เมื่อใกล้เวลาที่หลวงพ่จะขึ้นศาลา ข้าพเจ้าและผู้ติดตามก็พากันรีบขึ้นไปรอหลวงพ่อยู่บนศาลาร่วมกันบรรดาศิษย์ทั้งหลาย ซึ่งมาชุมนุมกันอยู่อย่างแน่นขนัด และต่างก็ชะเง้อมองลงไปดูขบวนแห่ของหลวงพ่ซึ่งเมื่อเห็นก็บังเกิดอาการขนลุกชู เพราะภาพที่ปรากฏก็คือ หลวงพ่ของเราประทับนั่งอยู่บนเสลี่ยงเป็นสง่า และรอบๆเสลี่ยงนั้นมีหลวงปู่ทั้งหลายที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วข้างต้นเดินตามมาด้วยอาการสงบเสถียรเหมือนหนึ่งขุนศึกถวายอารักขาจอมทัพฉะนั้น (นี่เป็นความรู้สึกส่วนตัวที่เกิดขึ้นในจิตของข้าพเจ้าในขณะนั้นจริงๆ มิใช่มากล่าวยินยอหลวงพ่ที่เป็นอาจารย์เกินเหตุ)

เมื่อเสลี่ยงของหลวงพ่ขึ้นมาบนศาลา และเคลื่อนใกล้มายังจุดที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นหลวงพ่ซึ่งนั่งอยู่บนเสลี่ยงมีหัตถ์และเท้าขวามากอีกด้วย(ตามปกติหลวงพ่จะไม่ฉันหมาก) จิตในตอนนั้นของข้าพเจ้า ก็บังเกิดความอยากได้ชานหมากที่หลวงพ่กำลังขบเคี้ยวอยู่ขึ้นมาอย่างรุนแรงและคิดว่าหากได้มาข้าพเจ้าจะกินและกลืนลงท้องทันที น่าจะเป็นสิริมงคลอย่างยิ่ง ทันใดนั้นสิ่งที่เหลือเชื่อก็อุบัติขึ้น กล่าวคือ หลวงพ่คายหมากที่กำลังขบเคี้ยวอยู่ในฝ่ามือแล้วพูดจริงๆ ว่า “เฮ้อ คุณมบุญ เอาไป” พร้อมกับปาชานหมากนั้นมาทางกลุ่มของข้าพเจ้าซึ่งเบียดคอกับศิษย์อื่นๆ แน่นขนัดข้าพเจ้าในขณะนั้นทำอะไรไม่ถูก เพียงแต่ยกแขนแบมือขึ้นเหนือศีรษะ ท่ามกลางฝ่ามือของผู้อื่นเป็นจำนวนมากที่กระโดดขึ้นแย่งชานหมากที่ลอยมา แต่ท่าว่าหมากของหลวงพ่ค่านั้นกลับมادتกอยู่ในฝ่ามือของข้าพเจ้าที่ยกชูขึ้นเฉยๆ ทั้งคำโดยมิได้กระจายหรือตกไปเป็นของผู้ใดเลยแม้แต่น้อย ซึ่งข้าพเจ้าก็รับเอาใส่ปาก และเคี้ยวกลืนลงไปตามที่ได้ตั้งใจไว้แต่แรกโดยทันทีท่ามกลางความประหลาดใจแก่ผู้ที่อยู่รอบข้างเป็นอย่างยิ่ง

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าดังกล่าวนี้ ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจเป็นอย่างอื่นไม่ได้ นอกจากคิดว่าหลวงพ่รู้อารมณ์จิตของข้าพเจ้าในขณะนั้นว่า อยากได้ชานหมากที่ท่านกำลังขบเคี้ยวเป็นอย่างยิ่งจึงโยนให้มา และการที่หลวงพ่จะรู้อารมณ์จิตของข้าพเจ้าได้หลวงพ่ก็ต้องได้เจโตปริยญาณ อย่างแน่นอน นอกจากนั้นหลวงพ่จะต้องทรงอภิญญาด้วย จึงสามารถบังคับชานหมากทั้งคำมิให้แตกกระจายและหลบเลี่ยงจากการไขว่คว้าของผู้อื่น จนกระทั่งมادتกลงบนฝ่ามือของข้าพเจ้าได้ดังที่ตั้งใจจะให้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์อีกด้วย

อีกครั้งหนึ่ง พ่ออากาศตรีเรวัต วิทยพงษ์(ยศในตอนที่นั้นขณะที่เป็นเจ้ากรมจเรทหารอากาศ) และนาวาอากาศเอกสมชาย ถึงพุ่ม(ยศในตอนที่นั้น ขณะที่เป็รองเจ้ากรมจเรทหารอากาศ) ได้พากันมาที่บ้านพักของข้าพเจ้าในกองบิน 4 ตาคลีจนเย็นหลังจากการปฏิบัติภารกิจตรวจเยี่ยมกองบินของกรมจเรฯทั้งนี้เพราะทั้งสองท่านมีความศรัทธาธรรมเลื่อมใสในหลวงพ่อกมาก และได้ทราบว่าข้าพเจ้าจะเดินทางออกจากกองบินฯในตอนพลบค่ำ เพื่อไปนั่งกรรมฐานที่วัดท่าซุง จึงอยากจะขอติดตามไปด้วยระหว่างที่ระยะเวลาออกเดินทาง ท่านทั้งสองก็เล่าถึงความในใจให้ข้าพเจ้าฟังว่า การไปคราวนี้ตั้งใจจะเรียนถามปัญหาธรรมะที่ยังเคลือบแคลงสงสัยในหลายๆเรื่องจากหลวงพ่อ ซึ่งข้าพเจ้าก็แนะนำไปว่าให้เรียนถามท่านหลังจากที่หลวงพ่อกุมศิษย์นั่งปฏิบัติกรรมฐานแล้วเพราะจะเป็นช่วงที่หลวงพ่อกสอนศิษย์ และให้ศิษย์สอบถาม ทั้งสองก็เข้าใจ ปรากฏว่าในคืนนั้นหลังจากที่หลวงพ่อกุมศิษย์นั่งปฏิบัติพระกรรมฐานเสร็จ หลวงพ่อกก็สอนทุกคนนานผิปกติ และเมื่อสอนเสร็จหลวงพ่อกก็หันไปพูดกับนาวาอากาศเอกสมชายว่า “เป็นยังไง จะคิดปฏิบัติในหรืออย่างไร จึงมีปัญหามากมายนัก ยังจะมีข้ออันใดที่สงสัยอีกไหม?” นาวาอากาศเอกสมชายก็พนมมือตอบหลวงพ่อกว่า “ที่ผมและเจ้ากรมเรวัต คอยถกเถียงกันถึงปัญหาธรรมะมาโดยตลอดนั้น หลวงพ่อกได้ตอบไปทั้งหมดแล้ว จนไม่มีข้อสงสัยใดใดที่จะต้องสอบถามอีกแล้วครับ” เป็นอันว่าหลวงพ่อกู้ถึงอารมณ์จิตของท่านทั้งสองหมดว่าสงสัยอะไรบ้างและการรู้อารมณ์จิตของผู้นั้น หลวงพ่อกได้แสดงให้เห็นศิษย์รุ่นต่อๆ มาเห็นมามากต่อมาก หากข้าพเจ้าจะนำมาเล่าก็คงไม่รู้จบ จึงขอยุติไว้เพียงแค่นี้

หลวงพ่ช่วยงานศพหลวงปู่สี

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2520 ข้าพเจ้าได้เข้าเรียนเสนาธิการทหารอากาศ แต่ในวันหยุดก็ได้เดินทางกลับบ้านที่กองบิน 4 ตาคลี นครสวรรค์ ทุกครั้งและก็ได้ไปแวะเยี่ยมหลวงปู่สี ที่กำลังอาพาธหนักอยู่เสมอๆ ในบางครั้งก็เจอ คุณหมอไอ้ด ซึ่งพื่อนายแพทย์ของกองบิน 4 (ชื่อจริงข้าพเจ้าต้องขอภัยที่จำไม่ได้เพราะเรียกกันแต่หมอไอ้ดจนติดปาก) มากอยให้การเยียวยารักษาอยู่ และด้วยเหตุนี้จึงได้รู้และเห็นกับตาว่า คราวใดก็ตามหากหลวงปู่สีไม่ยอมให้หมอดัดยาแต่หมอจะฉีดยาให้ได้ เข็มฉีดยาก็จะต้องหักทุกครั้งไปเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง หมอไอ้ดเองก็หนักใจเพราะไม่สามารถรักษาได้ตามกระบวนการแพทย์ และครั้นเมื่อหลวงปู่สีมีอาการหนักมาก ท่านเจ้าอาวาสก็กลานเข้าไปสอบถามว่า “หากหลวงปู่สีมรณภาพจะให้ทางวัดจัดพิธีศพของหลวงปู่สีอย่างไร” ซึ่งหลวงปู่สีก็ได้ตอบให้ทุกคนในที่นั้นได้ยินกันอย่างทั่วถึงว่า “หากข้ามรณภาพเมื่อใด ท่านญาติจึงจะมาเป็นผู้จัดการศพของข้าเอง ขอทุกคนอย่าได้เป็นห่วง”

ต่อจากนั้นมาอีกไม่กี่วัน ข้าพเจ้าก็ได้รับทราบจาก พ.อ.อ.สัมฤทธิ์ กลั่นดี ว่าหลวงปู่สีได้มรณภาพ เมื่อเวลาประมาณตีสามและหลวงพ่อก็ได้มาถึงวัดเมื่อเวลาประมาณตีห้า โดยมีได้รับการติดต่อจากผู้ใดทั้งสิ้น(ข้าพเจ้าต้องขอภัยอีกครั้ง ที่จำวันมรณภาพของหลวงปู่สีไม่ได้) และเมื่อหลวงพ่มาถึงวัดก็ได้สั่งการและอำนวยความสะดวกให้เก็บศพหลวงปู่สีไว้ในโลงแก้ว ในสภาพเสมือนหนึ่งหลวงปู่สีนอนหลับสนิทมาจนตราบเท่าทุกวันนี้ และที่น่าอัศจรรย์ยิ่งคือร่างของหลวงปู่สีไม่เน่าเปื่อย อีกทั้งเล็บมือเล็บเท้าและผมก็งอกยาวออกมาเช่นบุคคลธรรมดาที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งทางวัดก็จะต้องเปิดโลงแก้วทุกๆ 15 วันเพื่อปลงผมและตัดเล็บมือเล็บเท้าให้หลวงปู่สีตลอดมา

หลวงปู่สีได้มรณภาพเมื่ออายุ 126 ปี บัดนี้ศพของท่านบรรจุอยู่ในโลงแก้ว วัดถ้ำเขาบุญนาค อ.ตาคลี จ.นครสวรรค์ หากท่านผู้ใดสนใจที่จะไปนมัสการกราบไหว้ก็ได้ตลอดเวลา

เรื่องที่ข้าพเจ้าเล่ามานี้จะเห็นได้ว่าทั้งหลวงปู่สี และหลวงพ่จะต้องได้ญาณ และติดต่อกันได้ทางจิตมาโดยตลอด ซึ่งในทันทีที่หลวงปู่สีสิ้นลม หลวงพ่ก็รับทราบและเดินทางมาจัดการได้ในทันที

ยังมีเรื่องราวอีกมากมาย ที่ข้าพเจ้ามิได้หยิบยกมาเล่าไว้ ณ ที่นี้ แต่อาจจะสรุปตามที่ข้าพเจ้ามั่นใจเป็นส่วนตัวได้ว่า หลวงพ่เป็นพระอริยะระดับสูงสุด ที่ทรงฌานและได้ญาณทั้ง 8 คือ ทิพจักขุญาณ จุตูปปาตญาณ เจโตปริยญาณ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ อตังตญาณ อนาคตังตญาณ ปัจจุบันนุสญาณ และยถากัมมุตญาณ อีกทั้งเป็นผู้มีฤทธิ์ได้ทั้งวิชาสามและทรงอภิญา 6 ด้วย และเมื่อข้าพเจ้าได้ศึกษาค้นคว้าเผ้าติดตามหลวงพ่มาโดยตลอด ก็แน่ใจว่าหลวงพ่เป็นพระปฏิบัติคล่องในพระกรรมฐานทั้ง 40 ทศ พระปิติทั้ง 5 และพระวิปัสสนาญาณทั้ง 9 โดยแน่แท้ ทั้งนี้เพราะหลวงพ่ได้เคยปรารภนาพุทธภูมิมาจึงต้องปฏิบัติให้ได้ทั้งหมด เพื่อช่วยเหลือชี้แนะแนวทางให้แก่ลูกหลานทั้งหลาย ที่มีจริตแตกต่างกันไปได้ (นักปฏิบัติธรรมดาเช่นพวกเราหากจับกรรมฐานกองกองหนึ่งได้ ก็ย่อมเกิดปิติได้

และปิติที่เกิดแม้เพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็ยอมทำให้การปฏิบัติสมถกรรมฐานรุดหน้า สามารถนำไปใช้เจริญวิปัสสนาญาณอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ซึ่งก็นับว่าเป็นการดีที่สุด) ดังนั้นจึงยอมเป็นการง่ายดายสำหรับหลวงพ่อ ซึ่งได้วิชาสาม ทรงอภิญญา 6 และได้ญาณทั้ง 8 อยู่แล้ว จะได้นำเอาสิ่งที่ได้มาพิจารณาวิปัสสนาญาณเพื่อละสังโยชน์ 10 จนบรรลุเป็นพระอรหันต์ขั้นสูงสุดคือพระอรหันต์ได้ และด้วยความมั่นใจส่วนตัวของข้าพเจ้ามาโดยตลอดก็คือหลวงพ่อมิใช่เป็นพระอรหันต์แบบสุกวิปัสโลก เทวิชโช หรือฉปภิญโญ แต่ต้องเป็นพระอรหันต์ประเภท ปฏิสัมภิทาญาณ อีกด้วยเพราะหลวงพ่อทรงปฏิสัมภิทา 4 คือ

1. อุตตปฏิสัมภิทา มีปัญญาแตกฉานในอรรถคือ ฉลาดในการอธิบายถ้อยคำที่ท่านอธิบายมาแล้วได้อย่างพิสดารถอดเนื้อความที่พิสดารนั้น ให้อ้อสั้นลงมาได้ชัดเจนไม่เสียความ
2. ชัมมปฏิสัมภิทา ฉลาดในการอธิบายหัวข้อธรรม ที่ท่านกล่าวมาแล้วหัวข้อให้พิสดารเข้าใจ
3. นิรุตติปฏิสัมภิทา มีความฉลาดในภาษา รู้และเข้าใจภาษาทุกภาษาได้อย่างอัศจรรย์(ไม่ว่าจะเป็นภาษาของพรหม เทพ มนุษย์ สัตว์ หรืออสุรกาย)
4. ปฏิภาณปฏิสัมภิทา มีปฏิภาณเฉลียวฉลาดสามารถแก้สรรพปัญหาต่างๆ ได้อย่างอัศจรรย์

ด้วยความศรัทธา และเชื่อมั่นในองค์หลวงพ่อดังกล่าว จึงทำให้ข้าพเจ้ายึดเอาหลวงพ่เป็นที่พึ่งอย่างแท้จริง จึงโดยเริ่มต้นสอบถามปัญหาธรรมะต่างๆ ที่ข้าพเจ้ายังเคลือบแคลงสงสัยอยู่ ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อ ช่วยตอบให้อย่างกระจ่างชัดเจนในทุกปัญหาจนทำให้ข้าพเจ้าซึ่งเคยเต็มไปด้วยมิจฉาทิฐิ หมดความเคลือบแคลงสงสัยใดใดอีกต่อไป และเมื่อความเคลือบแคลงสงสัยหมดไป ข้าพเจ้าก็มุ่งปฏิบัติธรรมตามคำสอนของหลวงพ่อไปตามขั้นตอนเรื่อยมา จิตก็เริ่มเกิดปัญญาและเมื่อปัญญาเกิดความประพฤติของข้าพเจ้าแต่ดั้งเดิมที่เคยดื่มสุราเป็นอาจณก็ดี การใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่บนสโมสรรก็ดี ก็หมดไป เกิดความเบื่อหน่าย รักสันโดษ มองเห็นโทษของการผิศจิต อีกทั้งเกิดความสุขในการปฏิบัติธรรมและสนทนาธรรมเป็นอันมากอีกด้วย

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าจำได้ว่า มีนายทหารนักบินรุ่นหนุ่มๆ จำนวน 4 ท่านได้ไปหาข้าพเจ้าที่บ้านพักในกองบิน 4 เพื่อสนทนาธรรมด้วยและเมื่อข้าพเจ้าได้ช่วยตอบปัญหาข้อข้องใจต่างๆ ของท่านเหล่านั้นไปแล้ว (ปัญหาต่างๆ ที่ถามกันมาซ้ำๆ กับปัญหาที่ข้าพเจ้าเคยถามหลวงพ่มาแล้วทั้งสิ้น) ก็พากันพอออกพอใจหมดความเคลือบแคลงสงสัยโดยสิ้นเชิงและได้พากันลาออกจากราชการไปขอบวชกับหลวงพ่อที่วัดท่าซุงทั้ง 4 ท่าน (จำได้ว่ามี พระสมศักดิ์ พระทรงฤทธิ์ พระไตรรงค์ และพระชโลทัย) ซึ่งยังความปลาบปลื้มปิติยินดีให้แก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง และเรื่องนี้เป็นที่ฮือฮากันมากในกองบิน 4 ตาคติ และทั่วทั้งกองทัพอากาศทีเดียว

นอกจากนั้นผู้ได้บังคับบัญชาของข้าพเจ้าหลายคนในอดีตเป็นนักเลงชั้นดาวร้าย และนักดื่มชนิดดื่มกันสามวันสามคืน อาทิเช่น พ.อ.อ.สาย ศิริรัตน์ พ.อ.อ.ชลอ ผาสุก พ.อ.อ.กริช บำรุงพงษ์ พ.อ.อ.เสรี เมฆจินดา และ พ.อ.อ.ประมวล ราชอินทร์ ซึ่งได้เคยติดตามข้าพเจ้าอยู่เสมอก็ได้เลิกเป็นนักเลงและนักดื่มกันหมด หลังจากที่ได้อุตสาหกรรมการกับข้าพเจ้าบ่อยๆ เข้าโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พ.อ.อ.สาย ศิริรัตน์ ได้รับอาสาไปอยู่ปรนนิบัติรับใช้หลวงพ่อย่างใกล้ชิดตลอดมา จนกระทั่งถึงแก่กรรมและหลังจากนั้น พ.อ.อ.ประมวล ราชอินทร์ ก็รับอาสาไปปรนนิบัติหลวงพ่แทน พ.อ.อ.สาย ศิริรัตน์จนถึงปัจจุบัน ส่วน พ.อ.อ.กริช บำรุงพงษ์นั้น ก็รับอาสาคอยบันทึกเทปที่หลวงพ่มาเทศน์ออกอากาศที่สถานีวิทยุกระจายเสียง 04 อ.ตาคติ จ.นครสวรรค์ ที่ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าสถานีและเป็นผู้รับผิดชอบอยู่ทั้งในเรื่องประวัติหลวงพ่ปาน ไตรภูมิ มหาสติปฏิฐาน 4 และอื่นๆ โดยตลอด (ต่อมาพลอากาศโท ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์ ได้ขอไปถอดเทป จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม ดังที่ลูกศิษย์รุ่นหลังๆ ได้อ่านกันอยู่ทุกวันนี้) ส่วน พ.อ.อ.ชลอ ผาสุกและ พ.อ.อ.เสรี เมฆจินดา นั้นก็ได้ถึงแก่กรรมไปแล้วทั้งคู่ จึงไม่มีโอกาสได้ช่วยเหลืองานของหลวงพ่มากนัก

ในปัจจุบัน แม้ข้าพเจ้าจะไม่ค่อยได้มีโอกาสรับใช้หรือพบหลวงพ่มากนักก็ตาม แต่จิตของข้าพเจ้าก็จับอยู่ที่หลวงพ่โดยตลอด และตั้งปณิธานไว้อย่างแน่วแน่ที่ว่า จะต้องถวายสังฆทานกับมือหลวงพ่อย่างน้อยที่สุดเดือนละ 1 ครั้ง ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ปฏิบัติมาโดยตลอด อีกทั้งขอยึดเอาพระพุทธรเจ้าพระธรรม และหลวงพ่เป็นที่พึ่งที่ระลึก ตลอดกาลโดยไม่คิดจะแสวงหาที่พึ่งอื่นใดอีกต่อไปแล้ว ทั้งนี้เพราะหลวงพ่เป็นพระอริยเจ้าชั้นสูงสุดอยู่แล้ว อีกทั้งยังได้เมตตาสงเคราะห์ชี้แนะหนทางปฏิบัติจนข้าพเจ้าเกิดปัญญาและมีดวงตาเห็นธรรมได้ในที่สุด

“ปัญหาที่น่าสนใจ”

ผีมีจริงหรือไม่?

ความเคลือบแคลงสงสัยของข้าพเจ้า เกี่ยวกับเรื่องผีนั้นมีมาตั้งแต่เด็กๆ ใครก็มักจะเล่ากัน ตั้งแต่เรื่องผี และที่ฮิตที่สุดก็มันจะหนีไม่พ้นเรื่องนางนาคพระโขนง เด็กบางคนก็เลียงผู้ใหญ่ ก็มักจะถูกผู้ใหญ่ขู่ว่าจะวังนตายไปแล้วจะต้องเป็นเปรตปากเท่ารูเข็ม ยิ่งในสมัยสงครามมีผู้คนตามกันมากมาย ก็ยังมี การเล่าขานกันถึงเรื่องผีมากยิ่งขึ้น จนเด็ก ๆ ในสมัยนั้นขวัญหนีดีฝ่อกันไปหมด ยิ่งเวลาพลบค่ำเดือนมืด เดินผ่านที่เปลี่ยว ๆ ด้วยแล้ว ดูเหมือนผีจะมีอิทธิพลเหนือผู้คนไปเสียหมดแม้เมื่อตอนข้าพเจ้าได้เข้าเป็นนักเรียนนายร้อย จปร. ก็มีการเล่าขานกันว่านักเรียนนายร้อยผู้หนึ่ง ในขณะที่อยู่เวรเฝ้ากำแพงเงินบนตึก กองบัญชาการชั้น 2 ได้เห็นผีหัวขาด เดินลงบันไดมาจากชั้น 3 มีขอขาวหัวหัวตัวเอง ถึงกับใช้ปืนยิงไปจนหมดแมกกาซีน แต่คนอย่างข้าพเจ้าก็หาได้เชื่อถือไม่ ยิ่งคงมูร่วหนีเที่ยวผ่านป่าช้าวัดมกุฏกษัตริย์ฯ ยามค่ำคืนเป็นประจำ และส่วนมากก็มักไปคนเดียวด้วย หาได้มีภูตผีปีศาจตนใดเข้ามาวุ่นวายกับข้าพเจ้าไม่ และแม้เมื่อข้าพเจ้าต้องรับหน้าที่อยู่เวรเฝ้ากำแพงเงินซึ่งใครๆ กลัวกันนักหนา ข้าพเจ้าก็ยังยืนดูรูปคน ถูกตัดหัวที่เขาติดขูไว้ที่ลูกกรงกำแพงวังเสียดด้วย

ในปี พ.ศ.2503 ตอนต้นๆ ปี เมื่อข้าพเจ้ารับราชการอยู่ที่กองบิน 4 ตาคลี จังหวัด นครสวรรค์ ผู้บังคับการกองบิน 4 ในขณะนั้นคือนาวาอากาศเอกบัญชา เหมวิชัย(ปัจจุบัน พลอากาศเอก และได้ถึงแก่กรรมแล้ว) ได้จัดให้นายทหารสัญญาบัตรโสด พักอยู่รวมกันที่บ้านพักหลังใหญ่ใกล้ๆ กับ กองรักษาการณ์ (ปัจจุบันเป็นกองร้อยทหารสารวัตร) ซึ่งรวมกันทั้งหมด 10 คนด้วยกัน และส่วนมาก ในตอนเย็นวันศุกร์ก็จะเดินทางกลับเข้ากรุงเทพฯกันหมด จะกลับตาคลีอีกทีก็คืนวันอาทิตย์เพื่อทำงานในวันจันทร์

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้าไม่สามารถเข้ากรุงเทพฯ กับเพื่อนๆอีก 9 คนได้ เพราะจะต้องเข้า นายทหารเวรเขาโพลง ในวันเสาร์ ดังนั้นในตอนเย็นวันศุกร์เมื่อข้าพเจ้าได้ส่งเพื่อนๆขึ้นรถไฟที่สถานีรถไฟตาคลีแล้วก็ไปเล่นบิลเลียดที่สโมสร จนสโมสรปิด จึงกลับบ้านเมื่อถึงบ้านก็อาบน้ำอาบท่าเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว แล้วนอนสูบบุหรี่บนเตียงอย่างสบายๆ (เป็นปกติวิสัยที่เคยปฏิบัติมาก่อนนอนหลับ จะต้องนอนสูบบุหรี่ก่อนเสมอ) บุหรี่หมดไปได้ประมาณครึ่งมวน ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติที่ หน้าต่างมุ้งลวดบานหนึ่ง จึงเพ่งมองไป ก็เห็นแมวดำตัวหนึ่งเกาะตะกอยมุ้งลวดอยู่ที่หน้าต่าง และแล้ว แมวดำก็ขยายตัวใหญ่ขึ้นๆ จนโตเท่าขนาดของเสื่อคำตัวใหญ่ พร้อมกันนั้นก็ฟุ้งทะเลหน้าต่างมุ้งลวดโถมเข้ามาทับร่างของข้าพเจ้าที่นอนอยู่บนเตียง ความรู้สึกในตอนนั้นข้าพเจ้ายังมีสติสัมปชัญญะโดยสมบูรณ์ หากแต่ไม่สามารถยับยั้งตัวเองได้เพราะขาไปหมดเหมือนคนถูกสะกดจิต อยากรู้ก็ตามด้วยดวงจิตที่กล้าแข็งทำให้ข้าพเจ้าฮึดสู้ สะบัดตัวผลักเจ้าแมวดำขนาดเสื่อนั้นหลุดกระเด็นไปได้ และมันก็หายตัวไป ข้าพเจ้าสะดุ้งลุกขึ้นนั่งโดยทันทีและมีมือก็ยังจับบุหรี่อยู่เป็นการยืนยันได้อย่างชัดเจนว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้

มิใช่ข้าพเจ้าหลับแล้วฝันไปหรือผลอผลลวรวาบไปเป็นแน่ ทันใดความของข้าพเจ้าก็พลุ่งพล่านขึ้นมา ลูก
ขึ้นเดินไปที่หน้าต่างมั่งลวดที่เห็นแมวดำ แล้วตะโกนว่า “ผีบ้าชาตคนใดก็ตามที่ปรากฏกายคุกคามข้าฯ
เมื่อตะกี้นี้ จงมาปรากฏใหม่ เอ็งแน่จริงขอให้มาในขณะที่ข้าฯ ยืนอยู่นี้อย่าใช้เด็จริจจนาวิชาสะกดจิตข้า
ชีวะ” ความจริงข้าพเจ้าคำหยาบคายกว่านี้และคำอยู่นานก็ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น จึงเดินเข้าห้องน้ำล้างหน้า
ล้างตาแล้วจุดบู่หรือมวนที่ 2 นอนสูบบุหรี่อยู่บนเตียงตามสบายแต่ใจยังโกรธขุ่นมัว

สักชั่วอึดใจ จิตของข้าพเจ้าก็สัมผัสว่ามีอะไรอย่างหนึ่งอยู่ที่ประตูจึงหันกลับไปดู ก็เห็นมี
ร่างๆหนึ่ง ยืนค้ำหมอนอยู่ที่ประตู ยืนจ้องข้าพเจ้าอยู่กายของข้าพเจ้าชาตึกขยับไม่ได้ ร่างนั้นเดินมาหา
ข้าพเจ้าแล้วจุดข้าพเจ้าลากไปด้วยแรงมหาศาล ความรู้สึกในตอนนั้นกายข้าพเจ้าเบาหวิวล่องลอยผ่านหลุม
ฝังศพต่างๆ แต่ละหลุมมีศพหน้าพะศุดขึ้นจากหลุมศพโบกไม้โบกมือให้ข้าพเจ้าสลอน ด้วยความ
ขยะแยะยง ทำให้ข้าพเจ้าสลัดมือที่ถูกเกาะกุมจากร่างดำใหญ่ที่นั่นหลุดมาได้ และข้าพเจ้าก็พบตัวเองนั่งอยู่
บนเตียง เหนือแท่นข่ม ในขณะที่มือของข้าพเจ้าก็ยังคงคืบบู่หรือมวนที่ 2 อยู่

แทนที่ข้าพเจ้าจะกลัวกลับยิ่งโกรธมากขึ้น ตั้งใจว่าจะต้องตั้งสติสู้กับมันต่อ ข้าพเจ้าเข้าไป
อาบน้ำอย่างใจเย็นให้ร่างกายสดชื่น เปิดตู้เย็นหาน้ำเย็นดื่มแล้วก็ตั้งหน้าคำต่อไปว่า “ไม่น่าจริงนี่หว่า ยัง
ใช้เด็จริจจนาวิชาอีกตามเดิม มาในขณะที่ชีวะ หรือต้องให้ข้าล้มตัวนอนก่อน ถ้าให้นอนข้าก็จะนอนแต่
เอ็งต้องมาทันทีที่หัวข้าเตะหมอนนะเว้ย” คำแล้วข้าพเจ้าก็ล้มตัวลงนอน และทันทีที่หัวข้าพเจ้าเตะหมอน
ก็มีมือใหญ่มาตะปบหัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็รีบใช้มือขวาตะปบทับมือใหญ่นั้นทันทีที่ได้สัมผัสเข้ากับมือที่
เต็มไปด้วยพังผืดและมีขนแข็งๆ เหมือนขนหมูแต่มองไม่เห็น และแล้วทุกอย่างก็อยู่ในความเงียบสงบ

เหตุการณ์ทั้งสามครั้งสามคราที่เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้านั้นห่างกันไม่เกินครึ่งละ 10 นาที ยัง
ความฉงนสนเท่ห์ให้แก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง หรือว่าผีมีจริง ๆ แต่ผีที่ข้าพเจ้าประสบมาก็ไม่เหมือนกับคำรำ
ลือ ที่ได้ยินได้ฟังมาสักนิด เพราะที่ว่าผีตาโตะทำใจห่านบ้าง ผีแลบลิ้นยาวเพื่อยถึงพื้นบ้าง หรือผีมีหัวโต
เท่าคุ่มบ้าง หรือผีถอดหัวมาโยนเล่นบ้าง ผีแหวกอกเห็น ดับโตใส่ฟุงบ้าง เป็นต้น ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยเห็น
สักทีแล้วสิ่งที่ข้าพเจ้าพบมานั้นคืออะไรกันแน่? และอะไรนั่นมายุ่งวุ่นวายกับข้าพเจ้าทำไม? หรือว่า
ต้องการมาแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นว่าสิ่งลึกลับที่ข้าพเจ้ายังไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นยังมีอยู่ อ๊ะ? ถ้าเช่นนั้นก็เท่ากับ
เขามาดีนะสิ มาเพื่อชี้แนะให้เราหาหนทางค้นคว้าในเรื่องลึกลับที่ไม่เคยมีการเรียนรู้ในโลกของวิทยาศาสตร์
มาก่อนนั่นเอง พอคิดได้เช่นนี้ข้าพเจ้าก็กำหนดจิตขอบคุณเขาไป และขอขมาที่ได้ล่วงเกินเขาอีกทั้งให้
คำมั่นสัญญาว่า ข้าพเจ้าจะต้องติดตามหาความกระจ่างในเรื่องลึกลับทั้งหลายนี้ให้ได้ ซึ่งปรากฏว่าในคืนนั้น
ข้าพเจ้าก็นอนหลับฝันดีตลอดคืนโดยไม่มีอะไรมารบกวนอีก

อย่างไรก็ตาม แม้กาลเวลาจะผ่านพ้นไปนานสักเท่าใดก็ตามข้าพเจ้าก็ยังคงครุ่นคิดถึงแต่
เหตุการณ์อันแปลกประหลาดที่เกิดขึ้นนี้อยู่ตลอดมา แต่ก็ไม่สามารถที่จะได้ตามหาความกระจ่างในเรื่องนี้
จากผู้ใดได้ คงเล่าให้ภรรยาฟังเท่านั้นเอง จนกระทั่งประมาณปี 2509 หรือ2510 นาวาอากาศโท
อาทร โรจนวิภาค(ยศในขณะนั้น ปัจจุบันเป็นพลอากาศเอกและได้เกษียณอายุราชการแล้ว) ได้ย้ายไป

เป็นเสนาธิการกองบิน 4 และได้ถูกจัดให้อยู่ ณ บ้านหลังเดียวกับข้าพเจ้าประสบเหตุการณ์ดังกล่าวพร้อมกันนั้นท่านก็ได้นิมนต์หลวงพ่อบุญธรรมพระมหาวิระถาวร(พระราชพรหมยาน ในปัจจุบัน) มาเป็นประธานในวันทำบุญขึ้นบ้านใหม่ด้วยซึ่งข้าพเจ้าและครอบครัวก็ได้ไปร่วมในงานบุญครั้งนั้นด้วยอีกทั้งยังได้ไปรับหลวงพ่อบุญธรรมที่วัดติดตามมาจนหลวงพ่อเดินขึ้นบันไดบ้านทันใดหลวงพ่อก็หยุดอยู่ตรงบันไดชั่วอึดใจหนึ่งแล้วหันมาพูดกับข้าพเจ้ายิ้มๆ ว่า “นี่ คุณมณูญ ท่านเทพฤทธิ์ มายืนฟังฉันนะ ว่าคุณเป็นคนหัวดี และค่าท่าน” ข้าพเจ้าได้ฟังตอนนั้นถึงมากเพราะข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินชื่อ “ท่านเทพฤทธิ์” มาก่อนเลย หลวงพ่อบุญธรรมเห็นข้าพเจ้ายืนงงก็พูดต่อไปว่า “คุณไปคิดดูก็แล้วกันว่า คุณเคยพบใครที่มีร่างกายดำๆ สูงใหญ่เทียมประตูที่บ้านหลังนี้บ้าง คุณเคยอยู่ที่นี้มาก่อนไม่ใช่หรือ นั่นแหละท่านนั่นแหละ คือท่านเทพฤทธิ์ซึ่งเป็นเทพระดับสูงซึ่งปกป้องคุ้มครองกองบิน 4 ละ” พูดแล้ว หลวงพ่อก็เดินขึ้นบ้านไปเป็นประธานในพิธีต่อไป ปลอ่ยให้ข้าพเจ้ายืนตกใจ ขนลุกชู ลิดอยู่คนเดียวว่าผีที่ข้าพเจ้าเจอเมื่อครั้งนั้นที่แท้คือ “ท่านเทพฤทธิ์” ที่หลวงพ่อบุญธรรมเปิดเผยให้ข้าพเจ้าทราบนี่เอง

ด้วยเหตุนี้เอง ปัญหาแรกที่ข้าพเจ้าได้โอกาสถามหลวงพ่อบุญธรรมในวันหนึ่งที่แพท่าน้ำวัดท่าซุงหลังจากหลวงพ่อบุญธรรมเพลเสร็จแล้วก็คือ ได้ถามว่า “หลวงพ่อบุญธรรม ฝีมือจริงหรือครับ”

ท่านผู้อ่านคงจะจำว่า โธ่เอ๊ย..เอาปัญหาระดับคนปัญญาอ่อนมาถามได้ แต่สำหรับหลวงพ่อบุญธรรมได้ยินคำถามข้าพเจ้าก็ยิ้มอย่างอารมณ์ดีพูดว่า “เออ..ถามเข้าทำนี่” ทำให้ข้าพเจ้าค่อยหน้าบาน แต่ยังไม่ทันได้ปลื้มใจหลวงพ่อบุญธรรมก็ถามข้าพเจ้าว่า “คุณมณูญ เป็นหัวหน้าสถานีวิทยุกระจายเสียง 04 ใช่ไหม?”

ข้าพเจ้าก็ตอบด้วยความภาคภูมิใจ “ใช่ครับ”

หลวงพ่อบุญธรรม “คุณถือเอามาด้วยทำไม”

ข้าพเจ้า “เอาไว้ฟังรายการของสถานีวิทยุ 04 ที่จะออกรายการเป็นไปตามที่ได้จัดเอาไว้หรือไม่ครับ แล้วก็เอาไว้ตรวจสอบดูด้วยว่า กำลังส่งของสถานีจะไปได้ไกลถึงไหน อย่างที่วัดท่าซุงนี้ก็ยังรับฟังได้ดีชัดเจนอยู่ครับ”

หลวงพ่อบุญธรรม “ทำไมคุณไม่ใช้หูฟังคลื่นวิทยุโดยตรงล่ะ ทำไมจึงต้องเอาหูฟังจากเครื่องรับวิทยุ”

ข้าพเจ้า “หูฟังคลื่นวิทยุโดยตรงไม่ได้หรอกครับ เพราะคลื่นวิทยุมีความถี่สูง ต้องใช้เครื่องรับนี้เปลี่ยนความถี่ของคลื่นวิทยุมาเป็นความถี่ของคลื่นเสียงเสียก่อนหูของคนเราจึงจะรับฟังได้”

หลวงพ่อบุญธรรม “อ้าวถ้าอย่างงั้นหูของคนเราก็รับฟังได้อย่างมีขอบเขตจำกัดนะซี ถ้าจะถือเอาเป็นเครื่องรับ หูก็เป็นเครื่องรับแบบหยาบๆ ที่รับฟังได้เฉพาะในย่านความถี่ต่ำๆ ระดับคลื่นเสียงเท่านั้นเอง ความถี่ที่สูงกว่าคลื่นเสียงก็ดีหรือต่ำกว่าคลื่นเสียงก็ดี หูคนเราโดยทั่วไปก็คงจะรับฟังไม่ได้ใช่หรือไม่?”

ข้าพเจ้า “ครับหลวงพ่”

หลวงพ่ “ถ้าเช่นนั้น คุณยอมรับไหมว่า หูของคนนั้นเป็นเครื่องรับชั้นหยาบที่ขาดประสิทธิภาพ”

ข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนที่พระนงตัวนักหนาว่าเป็นบุคคลที่มีปัญญา ไหวพริบเป็นเลิศกลับต้องถึงคราวอับจนจำต้องยอมรับกับหลวงพ่ว่า “ครับหลวงพ่ หูเป็นเครื่องรับฟังชั้นหยาบจริงๆ”

หลวงพ่หัวเราะ แล้วถามข้าพเจ้าต่อไปว่า “เออ..ที่บ้านคุณมีทีวี.ดูไหม?”

ข้าพเจ้าซ้กั้งเล คิดในใจว่า หลวงพ่จะมารูปร่างได้อีก แต่ก็ตอบไปว่า “มีครับ”

หลวงพ่ “คุณไปซื้อเครื่องรับทีวี.มาทำไม เสียเงินทองเปล่าๆ”

ข้าพเจ้า “เอาไว้ดูรายการซึครับ กองบิน 4 เจียบเหงาจะตายไปกลางคว่ำกลางคืนได้ดูทีวี.ค่อยผลิตเพลินหน่อยครับ”

หลวงพ่ “อ้าว..ตาคุณก็มีไมใช่หรือ? ทำไมคุณจึงไม่ดูภาพที่เขาส่งออกอากาศมาโดยตรงเล่า ต้องไปดูจากเครื่องรับทีวี.ทำไม?”

ข้าพเจ้า “ดูภาพที่เขาส่งมาในอากาศโดยตรงไม่ได้หรอกครับต้องใช้เครื่องรับทีวี. แปลงความถี่นั้นมาเป็นความถี่ภาพ ที่ตาของคนเรามองเห็นได้เสียก่อนครับ”

หลวงพ่ “ถ้าเช่นนั้นตาของคนเราทั้ๆไป ก็มองเห็นอะไรได้ในขอบเขตจำกัดใช่ไหม? ดังนั้นคุณยอมรับไหมว่า ตาของคนเรานั้นเป็นเครื่องมือจับภาพชั้นหยาบ ไร้ประสิทธิภาพ?”

ข้าพเจ้ามาขบคิดดูก็จริงอย่างหลวงพ่ว่า เพราะข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นภาพ ที่เขาส่งมาในอากาศโดยตรงได้ ไม่สามารถมองเห็นเชื้อโรคไม่สามารถมองเห็นอะตอมต่างๆ ได้ด้วยตาตนเองจริงๆ จึงต้องจำนนและยอมรับว่า “ครับหลวงพ่ ตาของคนเราเป็นเครื่องมือจับภาพชั้นหยาบจริงๆ”

หลวงพ่เมื่อเห็นข้าพเจ้ายอมจำนน ก็อธิบายต่อว่า “เมื่อคุณยอมรับว่า ตา และหูของคนเรานั้นเป็นเครื่องมือชั้นหยาบ มีขีดความสามารถในการมองเห็นและการได้ยินอยู่ในขอบเขตจำกัด แล้วคุณจะไปเห็นผีหรือคุยกับผีได้อย่างไรกัน เพราะผีก็ดี เทวดาก็ดี พรหมก็ดี อยู่ต่างภพต่างความถี่กับเรา โดยปกติทั้ๆ ไปแล้วคนเราจะเห็นผี เห็นเทวดาหรือพรหมไม่ได้ ถ้าเขาไม่ต้องการให้เราเห็น ผีเองก็เห็นเทวดาไม่ได้ เทวดาที่มีชั้นภูมิต่ำก็ไม่สามารถมองเห็นเทวดาที่มีภูมิสูงกว่าได้ และแม้แต่เทวดาที่มีชั้นภูมิสูงก็ไม่สามารถมองเห็นพรหมได้ เว้นแต่ว่าท่านจะต้องการจะปรากฏให้เห็นเท่านั้น เหมือนเช่น “ท่านเทพฤทธิ” ท่านจง

ใจปรากฏกายให้คุณเห็น ก็เพราะท่านเมตตาต้องการให้คุณเอาไปขบคิดว่ายังมีอะไรแปลก มหัศจรรย์อีกมากที่มนุษย์อย่างคุณยังไม่รู้เพื่อคุณจะได้ศึกษาค้นคว้าและหันเหชีวิตไปสู่หนทางที่ถูกที่ควรต่อไป ฉะนั้นเองก็ดีใจนะ ที่คุณเริ่มสนใจมาถามปัญหาเพราะแสดงว่าคุณถึงเวลาของคุณแล้ว”

“ถึงเวลาอะไรครับหลวงพ่” ข้าพเจ้ารีบถาม ชักใจไม่ค่อยดี

“ถึงเวลาตายนะซี” หลวงพ่อตอบทำเอาข้าพเจ้าสะดุ้งสุดตัว หลวงพ่อมองเห็นอาการของข้าพเจ้าก็หัวเราะพูดต่อว่า “คุณน่าจะยังไม่ตายหรอก แต่ความประพฤติปฏิบัติเก่าๆ ของคุณจะค่อยๆ ตายจากไป เพราะคุณเป็นคนที่มีความสติปัญญาเฉลียวฉลาดเป็นทุนเดิมอยู่มาก เนื่องจากได้สร้างสมมาแต่อดีตชาติ หากแต่จิตของคุณในขณะนั้นมันมีความเคลือบแคลงสงสัยอยู่มาก และขาดผู้ชี้แนะที่คุณศรัทธาท่านนั่นเองหากเมื่อใดปัญหาที่คุณเคลือบแคลงสงสัยถูกขจัดให้หมดไปได้ เมื่อนั้นคุณจะเห็นแสงธรรมและบัดนี้ ก็เริ่มถึงเวลาของคุณแล้วที่ได้มีโอกาสมาพบฉัน คุณมีอะไรที่สงสัยก็ถามมา การถามเป็นวิสัยของคนฉลาด พระพุทธเจ้าเองท่านก็สอนมิให้เชื่ออะไรง่ายๆ เพราะผลอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นมานั้นย่อมมาแต่เหตุทั้งสิ้น จึงต้องศึกษาให้กระจ่างเสียก่อนแล้วจึงเชื่อเหมือนดังเช่นพระสารีบุตร ท่านก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์หลังพระที่ได้บวชรุ่นราวคราวเดียวกัน ทั้งนี้เพราะท่านไม่ยอมเชื่ออะไรง่ายๆ ต้องศึกษาค้นคว้าและพิสูจน์กันก่อน แต่เมื่อท่านได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วท่านก็ได้รับการยกย่องให้เป็นอัครสาวกเบื้องขวาของพระพุทธเจ้าองค์เพราะเป็นผู้เลิศด้วยปัญญา (พระโมคคัลลน์ เป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายเลิศด้วยอิทธิฤทธิ์) เป็นต้น” หลวงพ่ ได้อธิบายและให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้าในการถามด้วยความเมตตาจะนี้

“หลวงพ่ครับ ถ้ายังฉันขอถามต่ออีกนิดนะครับ คือว่าการที่ตัวผมซาบซึ้งเขยื้อนไม่ได้ในขณะที่เห็นท่านเทศน์ ทั้ง 2-3 ครั้ง นั้น จะเป็นเพราะท่านช่วยปรับความถี่ในตัวของผมให้ประสานในการมองเห็นของผมมีความถี่เดียวกับท่านใช่ไหมครับ ผมจึงมองเห็นท่านได้ “ ข้าพเจ้ารีบถามต่อทันที

“ก็เป็นทำนองนั้น แต่เป็นการปรับให้เห็นทางจิตโดยตรงที่เดียวนะ ตามปกติตาของคนเรามองเห็นอะไรก็บอกให้จิตรับรู้ แต่ถ้ามองไปที่สิ่งนั้นแบบ เลื่อนลอยไม่บอกให้จิตรับรู้ ก็ย่อมไม่เห็นในสิ่งนั้นเช่นกัน” หลวงพ่อตอบ

“ถ้ายังฉันเราหากฝึกจิตให้ดี ก็สามารถปรับความถี่ในการมองเห็นและการได้ยินเสียงจนสามารถติดต่อกับผู้ที่อยู่ต่างภพได้ใช่ไหมครับ?” ข้าพเจ้าถามด้วยความสนใจ

“ถูกต้อง คุณเคยได้ยินได้ฟังมาบ้างหรือไม่ว่า คนที่ใกล้จะตายนั้นบางคนทำไม่จึงแสดงอาการหวาดกลัวตาเหลือกลานโบทโบทมือไต่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งคนธรรมดาที่อยู่รอบข้างเขามองไม่เห็น และบางครั้งก็ถึงกับร้องออกมาอย่างหวาดกลัวว่า “ข้ายังไม่ไป อย่ามาเอาตัวข้าไป อย่าเข้ามา” อะไรทำนองนั้น ที่เป็นเช่นนั้น ก็เพราะว่าความถี่ในการมองเห็นและการได้ยินของคนใกล้จะตายนั้น

ใกล้เคียงกับความถี่ของคนที่ตายไปแล้วเขาจึงติดต่อและเห็นกันได้ ด้วยเหตุนี้ แม้นไม่ต้องฝึกจิตก็ย่อมได้เห็นผิอย่างแน่นอน แต่จะเป็นการเห็นตอนใกล้จะตาย ซึ่งก็ย่อมเป็นการสายเกินไป ดังนั้นใครก็ตามที่ไม่สามารถมองเห็นผี เห็นเทวดา หรือเห็นพรหม หรือเห็นพระนิพพานได้ ก้อย่าไปคิดว่าทุกคนคงจะไม่เห็นเหมือนตน เพราะว่าท่านที่ทรงฌาน และได้ญาณที่เพียรพยายามฝึกจิตจนสามารถปรับความถี่ในการมองเห็น และการได้ยินอีกทั้งยังสามารถติดต่อกับผู้อยู่ต่างภพได้ ในปัจจุบันนี้ก็ยังคงมีอยู่มีใช้น้อยเลย” หลวงพ่ออธิบายและเมื่อเห็นข้าพเจ้าฟังด้วยความสนใจ ก็พูดต่อว่า

“ถ้าคุณ ต้องการเห็นผี เห็นเปรตก็ต้องเจริญกสิณกองใดกองหนึ่งแล้วฝึกทิพยจักขุ ญาณจนมีระดับฌานเพียงแค่อุปจารฌาน หรือ ฌาน 1, ฌาน 2 ก็พอ คุณก็จะได้เห็นผี เห็นเปรตนะ แม้แต่เทวดาคุณก็พอจะเห็นได้แต่ไม่ชัดเจน แต่ถ้าคุณอยากจะเห็นพรหม ก็ต้องได้ฌาน 4 จะเห็นได้แต่ไม่ชัดเจน แต่ถ้าคุณอยากจะเห็นพรหม ก็ต้องได้ฌาน 4 ขำนาญ ทิพยจักขุญาณจะแจ่มใสขึ้น สามารถเห็นพรหมได้ แต่จะเห็นพระนิพพานไม่ได้ ถ้าอยากจะเห็นพระนิพพานก็ต้องเจริญวิปัสสนาญาณโลกียฌานที่เคยได้ไว้ ก็จะกลายเป็นโลกุตระฌานขึ้นมา เกิดวิมุตติญาณทัศนะขึ้น เท่านั้นพระนิพพานก็จะปรากฏชัดเจนแก่ญาณจักขุเอง แต่พระโสดาบันนี้จะเพียงได้แต่เห็นเท่านั้นนะ ยังอาศัยพระนิพพานเป็นที่พักผ่อนไม่ได้” หลวงพ่ออธิบาย

“วิมุตติญาณทัศนะ แปลว่าอะไรครับ หลวงพ่อ?”

“วิมุตติญาณทัศนะ แปลว่า หลุดพ้นจากกิเลสพร้อมกับมีญาณเป็นเครื่องรับรู้ยังใสละ” หลวงพ่อตอบยิ้มๆ

ท่านผู้อ่านที่รัก หลวงพ่อได้อธิบายไว้แล้วโดยละเอียดพอสมควรส่วนท่านจะเชื่อว่าผีมีจริงหรือไม่ นั้น ก็ขอให้ท่านได้พิจารณาด้วยตัวของท่านเองเถิด

นรก สวรรค์ มีจริงหรือ?

เนื่องด้วยความเคลือบแคลงสงสัยในจิตใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนรก สวรรค์นั้นมีมานาน โดยเฉพาะผู้ใหญ่ในยุคก่อนมักจะพูดอบรมเด็กๆ อยู่สมอจนติดปากว่า “ผู้ใดทำชั่วจะต้องไปชดใช้กรรมในเมืองนรกและถ้าผู้ใดสร้างสมแต่ความดี ก็จะได้ไปเสวยสุขในสวรรค์ เป็นเทวดาและนางฟ้ากัน” ซึ่งข้าพเจ้าก็ฟังแบบเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวาไปยั้งนั่นเอง หาได้นำมาใส่ใจไม่ เพราะคิดว่าเป็นเรื่องเพื่อฝันเลื่อนลอยหรือไม่ก็เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ที่เอามาหลอกล่อเด็กโดยสร้างภาพความน่ากลัวต่างๆ ในเมืองนรกให้ผู้รับฟังเห็น จะได้เกิดความหวาดกลัวที่จะกระทำความชั่ว ในเวลาเดียวกันก็สร้างภาพความสวยงาม และความสะดักสบายอย่างเลิศลอยในสวรรค์ชั้นฟ้าให้ผู้รับฟังเห็นจะเกิดความกระตือรือร้นที่จะกระทำความดี เพื่อที่จะได้ไปเสวยสุขในสวรรค์กับเขาบ้าง แต่ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่เชื่อว่านรก สวรรค์ มีจริงดังที่ได้กล่าว แต่ข้าพเจ้าก็ยังเห็นดีด้วยที่มีคนเชื่อ เพราะถ้าเชื่อได้เขาก็จะละเว้นความชั่วกระทำแต่ความดี ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ดีสำหรับตัวเขาเอง และสังคมส่วนรวม

แต่หลังจากที่ข้าพเจ้าได้สอบถามปัญหาหลวงพ่อดังเรื่องผี และได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อดีช่วยอธิบายให้ฟังอย่างละเอียด(ดังที่ข้าพเจ้าได้เขียนเล่ามาแล้วในตอนต้น) ก็ทำให้ข้าพเจ้าถูกคิดขึ้นมาได้ว่า ในคำอธิบายนั้นหลวงพ่อดีเอ่ยถึงท่านเทพฤทธิซึ่งเป็นเทวดา อีกทั้งพูดถึงเทวดาชั้นภูมิต่างๆ พรหม และพระนิพพานด้วย เอ..ถ้าอย่างนั้น นรก สวรรค์ พรหมและพระนิพพาน ก็คงไม่ใช่เรื่องที่น่ามาเล่าขานกันอย่างไรสาระนะซี?

ด้วยเหตุนี้เอง ในวันหนึ่งข้าพเจ้าจึงได้เลียบเคียงถามหลวงพ่อดีว่า “หลวงพ่อดีครับ เมื่อคราวก่อนผมถามหลวงพ่อดีเรื่องผี และหลวงพ่อดีได้เมตตาอธิบายให้ผมฟังแล้ว อีกทั้งยังได้พูดพาดพิงไปถึงเทวดาและพรหมอีกด้วย ถ้าอย่างนั้น นรก สวรรค์ ที่เขาๆพูดกันก็มีจริงใช่ไหมครับ”

หลวงพ่อดีห้าวเราะมองหน้าข้าพเจ้า แล้วเอ่ยถามว่า “เออ! คุณมณูญ รู้จักเต่าไหม?”

ข้าพเจ้าซังกงไม่แน่ใจหลวงพ่อดี ว่าได้ยินคำถามของข้าพเจ้าหรือไม่ แต่ก็รีบตอบว่า “โธ! หลวงพ่อดี ต.เต่าหลังตุง ใครๆก็รู้จัก แต่มันไม่เกี่ยวกับนรก สวรรค์ ที่ผมถามนี่ครับ”

“เกี่ยวซีคุณ เพราะฉันไม่อยากจะไปเต่าไงละ คุณรู้ไหมว่าเต่าน่ะมันอยู่ในน้ำแหวกว่ายหาอาหารกินร่วมกับปลาเป็นประจำ แต่บังเอิญมันมีคุณสมบัติพิเศษเดินขึ้นไปที่ยวบยบนบกได้ และก็ไปเห็นห้วย หนอง บึง ต่างๆ มกมาย สามารถแยกแยะได้ว่าสถานที่ใดอุดมสมบูรณ์น่าอยู่น่าอาศัยกว่ากัน แต่ด้วยเต่านั้นมีความผูกพันกับฝูงปลาในหนองน้ำเก่าจึงย้อนกลับไปบอกปลาว่า ท่านทั้งหลายหนองน้ำที่ท่านอยู่กันในขณะที่นี้นั้นมันคับแคบอาหารการกินก็หาได้ยาก อีกทั้งน้ำก็กำลังจะเน่าเสียไม่น่าอยู่เลย แต่ถัดจาก

หนองน้ำไปอีกเพียงหกศอกเท่านั้นเอง มีบึงใหญ่ใสสะอาด อาหารการกินอุดมสมบูรณ์ยิ่งนักหากท่านทั้งหลายเชื่อข้าพเจ้า ก็ขอให้ฟังตัวกระโดดขึ้นไปบนขอบสระแล้วอมว้ายบนบกกระเสือกกระสนตนเอง ลักชั้วอืดใจ ก็จะขอบไปเสวยสุขอยู่ในบึงใหญ่นั้นได้โดยไม่ต้องลำบากยากเข็ญกันอีกต่อไป” หลวงพ่อหยุดเล่าพร้อมกับถามข้าพเจ้าว่า “ถ้าคุณเป็นปลา คุณจะยอมเชื่อเต่า ฟังตัวจากหนองน้ำขึ้นไปบนบกข้ามไปสู่บึงใหญ่หรือไม่?”

ข้าพเจ้านิ่งคิดด้วยเหตุผลโดยสมมุติเอาตัวเองเป็นปลา ลักครู่ก็ตอบไปว่า “เอ หลวงพ่อครับ ถ้าผมเป็นปลาผมก็คงจะเชื่อเต่าได้ยากอยู่ดีเพราะไม่แน่ใจว่ามีบึงอยู่จริงตามที่เต่าพูดหรือไม่ หรือถ้าบึงนั้นมีจริงก็ไม่แน่ใจว่า จะห่างจากหนองน้ำที่อยู่เพียงแค่นหกศอกตามที่เต่าพูด หากผมเสี่ยงฟังขึ้นไปว้ายบนบก กว่าจะถึงบึงที่เต่าว่า ก็อาจจะเอาชีวิตไปทิ้งเสียก็ได้”

“รวมความว่าหากคุณเป็นปลา คุณก็คงยอมทนทุกข์ทรมานอยู่ในหนองน้ำเก่าของคุณต่อไปใช่ไหม?” หลวงพ่อถาม

“ครับ เพราะผมไม่กล้าเอาชีวิตไปเสี่ยงกับอนาคตที่ยังมองไม่เห็นและยังพิสูจน์ไม่ได้ว่าบึงมีจริงตามที่เต่าบอกหรือไม่?” ข้าพเจ้าตอบอย่างมั่นใจ

“นี่แหละ ด้วยเหตุนี้แหละ ฉันจึงไม่อยากเป็นเต่าไงล่ะ เพราะคุณมันพวกปลาหลงหนองน้ำเก่า” หลวงพ่อพูดยิ้มๆ แล้วกล่าวต่อว่า “ถ้าฉันบอกคุณขณะนี้ว่า นรก สวรรค์ พรหมมีจริง คุณจะเชื่อหรือ? ยิ่งฉันบอกต่อไปว่า มิใช่มีแต่โลกมนุษย์เพียงแห่งเดียว หากแต่ยังมีอบายภูมิ 4 ซึ่งเป็นภูมิต่ำกว่ามนุษย์ได้แก่ นรก เปรต อสุรกาย และสัตว์เดียรัจฉานอีก และภูมิที่สูงกว่ามนุษย์ก็ยังมีสวรรค์ภูมิอีก 6 ชั้น ได้แก่ จาคุมมหาราช ดาวดึงส์ ยามา ดุสิต นิมมานรดี และปรนิมิตวสวัตตี นอกจากนั้นยังมีพรหมอีกถึง 20 ชั้น คือ รูปพรหม 16 ชั้น และรูปพรหมอีก 4 ชั้น รวมกันแล้วเขาเรียกว่า ไตรภูมินะ คุณจะเชื่อหรือ? ยิ่งหากฉันบอกต่อไปว่ายังมีแดนสูงสุดที่สูงยิ่งกว่าพรหม คือ พระนิพพานเข้าไปอีก คุณก็ยังจะไม่เชื่อเข้าไปใหญ่ ทั้งนี้เพราะคุณยังเป็นมนุษย์ปุถุชนทุกๆ ไป หลงคิดเอาว่ามีแต่โลกมนุษย์ที่คุณอยู่เพียงแห่งเดียวเท่านั้น ใครจะพูดถึง นรก สวรรค์ พรหม นิพพาน แล้วเป็นไมยอมเชื่อเด็ดขาด เปรียบดังเช่นฝูงปลาที่หลงหนองน้ำเก่าไม่มีผิด ไม่ว่าเต่าจะพูดชักชวนไปอยู่ที่ห้วยหนอง บึง ทะเลสาบ ที่ดีกว่าเพียงไร ปลาเหล่านั้นก็หาเชื่อไม่ ด้วยคิดเอาว่าโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลของพวกตนนั้นก็คือหนองน้ำเก่าที่ตนอยู่เพียงแห่งเดียว เท่านั้นเอง คุณเองก็เป็นเช่นปลาหลงหนองน้ำเก่าณะ ที่ยังคิดว่ามีเพียงโลกมนุษย์ที่คุณอยู่เพียงแห่งเดียว”

ข้าพเจ้าโดนหลวงพ่อสรรูป ให้เป็นปลาในหนองน้ำเก่าเข้าให้แล้วอย่างจัง แต่ก็ไม่ยอมถอยหัวเราะแหยๆ ถามย้ำเพื่อความแน่ใจอีกครั้งว่า “ผมอยากฟังจากปากของหลวงพ่อกว่าที่จะฟังจากคนอื่นนะครับ รวมความว่า นรก สวรรค์ พรหมและนิพพานนั้นมีจริง ๆ ไหมครับ”

“เอ คุณมณูญ นี่จะบังคับให้ฉันเป็นเต่าให้ได้นะ” หลวงพ่อพูดยิ้มๆ “เต่าหนะเวลายมันเดิน คุณเห็นไหมว่ามันเดินสายหัว และคุณรู้ไหมว่ามันสายหัวทำไม?” หลวงพ่อย้อนถาม

“เป็นธรรมชาติของเต่ามั้งครับ” ข้าพเจ้าตอบ

“ไม่ใช่! เต่าสายหัวเพราะมันเอือมระอาปลาหน้าโง่ที่หลงหนองน้ำมายังไงล่ะ คุณจะให้ฉันต้องเดินสายหัว เพราะเอือมระอามนุษย์หลงโลก อย่างพวกคุณเหมือนเต่าหรือยัง?” หลวงพ่อหัวเราะพอเห็นหน้าข้าพเจ้าเสียวก็เมตตาพูดต่อไปว่า “เรื่องนรก สวรรค์ พรหม และนิพพาน นั้นมีจริงหรือไม่ ฉันในฐานะเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอยืนยันตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่ามีจริงและฉันเองก็ตั้งใจไว้ดีกว่าอีกไม่นานฉันจะพูดเรื่อง ไตรภูมิ ออกอากาศที่สถานีวิทยุกระจายเสียง 04 ตาคลี ซึ่งคุณรับผิดชอบอยู่ คุณเตรียมอัดเทปเวลาออกอากาศให้ฉันก็แล้วกัน หากคุณสนใจก็อัดเทปไว้จะได้รู้โดยละเอียดถึงนรกขุมต่างๆ สวรรค์ทั้ง 6 ชั้น พรหมทั้ง 20 ชั้น และพระนิพพาน ดีไหมละ?”

“ดีซีครับหลวงพ่อ” ข้าพเจ้าตอบรับด้วยความดีใจ ในขณะที่ข้าพเจ้าถามเรื่องนรกสวรรค์นี้ หนังสือเรื่องไตรภูมิ ยังมีเคยได้ออกอากาศที่สถานีวิทยุตาคลี 04 และทันทีที่หลวงพ่อดูออกอากาศ ข้าพเจ้าก็ให้พันจ่าอากาศเอกกริช บำรุงพงษ์ บรรทุกเทปไว้ฟัง และต่อมาพลอากาศโท ม.ร.ว.เสริมสุขสวัสดิ์จึงได้มาขอเทปจากสถานีวิทยุ 04 ไปถอดแล้วจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มให้ศิษย์รุ่นหลังๆ ได้อ่านกันมาจนทุกวันนี้ ซึ่งข้าพเจ้าก็แอบภาคภูมิใจอยู่ลึกๆเพราะด้วยคำถามเรื่องนรก สวรรค์ ของข้าพเจ้าข้อนี้เอง ได้มีส่วนช่วยผลักดันให้หลวงพ่อต้องพูดถึงเรื่องไตรภูมิ

ดังนั้นหากท่านผู้สนใจเกี่ยวกับเรื่องนรก สวรรค์ พรหม และนิพพาน ก็จงรีบหาหนังสือเรื่อง ไตรภูมิของหลวงพ่อพระมหาวิระ ถาวโร อ่านเสียแล้วจงใช้วิจารณญาณของท่านพิจารณาด้วยตนเอง ต่อไปเถิด

จะไปดู นรก สวรรค์ พรหม นิพพานได้อย่างไร?

เมื่อหลวงพ่อดีขึ้นยืนให้ข้าพเจ้าทราบ อย่างแน่ชัดแล้วว่า นรก สวรรค์ พรหม และนิพพาน มีจริงตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ ก็ทำให้ข้าพเจ้าอยากที่จะได้ไปรู้ไปเห็นกับเค้าบ้าง จะได้ไม่ต้องมาเป็นมนุษย์หลงโลก หรือปลาหลงหนองน้ำเน่าอย่างที่หลวงพ่อบอกอีกต่อไป ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรีบถามหลวงพ่อดีในทันทีว่า

“ ถ้านรก สวรรค์ พรหม นิพพาน มีจริง แล้วผมจะไปดูกับเขาบ้างได้ไหมครับหลวงพ่อดี?”

หลวงพ่อดีหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ถามข้าพเจ้าว่า “เออ ที่คุณอ่านหนังสือออก เขียนหนังสือได้มาจนทุกวันนี้ นั่น เป็นเพราะคุณเชื่อตามครูที่เขาสอนคุณใช่หรือไม่?”

ข้าพเจ้านิ่งคิดเพราะไม่ทราบว่าจะมารูปใดแน่ แต่ก็ตอบว่า “ครับ ต้องเชื่อครู”

“ ถ้าครูสอนว่า ก.ไก่ ต้องเขียนอย่างนี้ ข.ไข่ ต้องเขียนอย่างนี้ แต่คุณไม่สนใจ กลับหนีไปเล่นหยอดหลุม ทอยกองเสีย คุณจะรู้ไหมว่า ก.ไก่ เขียนอย่างไร ข.ไข่ เขียนอย่างไร?” หลวงพ่อดีถามไปเรื่อย ๆ

“คงไม่ทราบครับ” ข้าพเจ้าตอบอย่างระวัง

“ถ้าครูสอน กอ-อะ-กะ, กอ-อา-กา แล้วคุณไม่ฟังไปเล่นหยอดหลุม ทอยกองอีก คุณจะอ่านออกเสียงกับเขาได้ไหม?” หลวงพ่อดีถามต่อ

“คงไม่ได้ครับ” ข้าพเจ้าตอบตามความเป็นจริง

“คราวนี้ถ้าครูสอนให้อ่าน ตาดี ตีงู....แล้วคุณก็ยังหนีไปเล่นหยอดหลุม ทอยกองอีก คุณจะคิดว่า คุณจะผสมคำอ่านไปกับเขาได้ไหม?” หลวงพ่อดีถามย้ำ ๆ

“คงไม่ได้ครับ” ข้าพเจ้าตอบ

“รวมความว่าที่คุณอ่านหนังสือออก เขียนหนังสือได้ เพราะคุณเชื่อตามที่ครูสอนแน่นอน” หลวงพ่อดีถามย้ำ

“ครับต้องเชื่อครู”

“นั่นแหละ เหมือนกัน ถ้าคุณอยากจะไปดูว่า นรก สวรรค์ พรหม และนิพพานมีจริงหรือไม่ คุณก็ต้องเชื่อและปฏิบัติตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซี่ คราวนี้คุณลองถามตัวเองดูซิว่า คุณเคยให้ทานไหม เคยรักษาศีลไหม เคยเจริญพระกรรมฐานไหม เคยเจริญวิปัสสนากรรมฐานไหม เคยบูชาพระหรือไหว้พระสวดมนต์เป็นประจำไหม เคยรู้จักกระับนិเวรณ์ 5 บ้างไหม เคยทรงพรหมวิหาร 4 บ้างไหม...เป็นต้น ถ้าคุณไม่ตอบ ฉันก็จะตอบแทนให้ในหลักใหญ่ๆ ว่าทานนั้นคุณอาจทำบ้างโดยเต็มใจบ้างไม่เต็มใจบ้าง ศีล ของคุณเอาแต่ศีล 5 เฉยๆ ก็รู้สึกว่าจะกระพร่องเต็มที โดยเฉพาะศีลข้อ 5 ของคุณนั้นขาดกระจุย ยิ่งการเจริญภาวนาด้วยแล้ว คุณไม่มีเลยนะ นี่ฉันพูดชี้ให้คุณเฉพาะแก่ทาน ศีล ภาวนา ซึ่งเป็นบันได 3 ขั้น เท่านั้นนะ เมื่อเป็นเช่นนี้คุณก็คงตอบตัวเองได้ใช่ไหมว่า คุณนั้นหาได้เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอน ขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาอย่างจริงจังไม่ ดังนั้นการที่คนอ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ เพราะไม่เชื่อครูฉันใด คุณก็ย่อมไม่มีวันได้ไปเห็น นรก สวรรค์ พรหม และนิพพาน เพราะคุณไม่เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าฉันนั้น”

ข้าพเจ้านั่งตาปริบๆ ฟังหลวงพ่อย่างตั้งอกตั้งใจ แม้ใจซึ่งเต็มไปด้วยมิจฉาทิฐียากที่จะโต้แย้งบ้าง แต่ก็อับจนปัญญาไม่ทราบว่าจะโต้แบบใด เพราะหลวงพ่พูดความจริงทุกอย่าง จึงได้แต่ส่งเสียงอึกอ้ออยู่ในลำคอ

หลวงพ่เห็นข้าพเจ้านั่งฟังด้วยอาการสงบ ก็พูดว่า “การที่พระพุทธเจ้าสอนให้รู้จักการให้ทานนั้น ก็เพราะทานเป็นพื้นฐานของบุญขั้นแรก หากเป็นคุณปฏิบัติตามได้จะมีผลอย่างมหาศาล คุณลองพิจารณาดูจะเห็นได้ว่า ทุกครั้งที่คุณควักเงินออกบริจาคเป็นทานจิตของคุณในขณะที่ให้ทานย่อมไม่มีความโลภใจใหม่ เพราะถ้ายังมีความโลภ คุณก็บริจาคทานไม่ได้เงิน 10 บาท 20 บาทก็มีความหมายใจใหม่ และจิตคุณขณะที่ให้ทานก็ย่อมไม่มีความโกรธใจใหม่ เพราะถ้าคุณมีความโกรธอยู่ใครมาขอแค่ 1 บาท คุณก็ไล่ตะเพิดไปแน่ๆ ใจใหม่ และเมื่อจิตไม่มีโลภ ไม่มีโกรธ ก็ย่อมไม่มีความหลงใจหรือไม่และผลที่ตามมาจากการให้ทานบ่อยๆ นี้เองจะทำให้คุณเกิดพรหมวิหาร 4 ใน 2 ข้อแรกคือ เมตตา(ความรัก) และกรุณา(ความสงสาร) ขึ้นโดยไม่รู้ตัว และเมื่อความเมตตา กรุณาเกิดขึ้นในจิต ก็จะทำให้คุณยิงนก ตกปลา ฆ่าชีวิตคนและสัตว์ไม่ได้ จะลักขโมยของผู้ใดก็เกิดความรู้สึกสงสารเห็นใจ จะเป็นชู้กับลูกเมียใครก็ทำไม่ได้จะโกหกมุสาใครแม้แต่นัดเขาไว้ไม่ไปตามนัดก็สงสารเขา จะเสพยาสูรายาเมาก็สงสารลูกเมียในที่สุดคุณก็จะรักษาศีล 5 ได้โดยไม่ยากเย็น เป็นการก้าวเข้าสู่บันไดขั้นที่ 2 ของบุญได้ใจใหม่และเมื่อใดศีล 5 ของคุณบริสุทธิ์ การเจริญพระกรรมฐานซึ่งเป็นบันไดขั้นที่ 3 ก็ย่อมไม่มีอุปสรรคมากนัก”

ข้าพเจ้าฟังหลวงพ่อธิบายอย่างเพลิดเพลิด และคิดตามไปด้วยเหตุและผลโดยตลอด แม้จะยืดยาวเพียงไรข้าพเจ้าก็จดจำได้อย่างแม่นยำและจำได้ตลอดกาลด้วย (สำหรับเรื่องการจำแม่นนี้ อาจเป็นเพราะข้าพเจ้าเคยสร้างสมาแต่ปางก่อนก็ได้ เพราะตั้งแต่เด็กข้าพเจ้าข้าพเจ้าสอบได้ที่ 1 มาโดยตลอดก็เพราะสามารถอ่านหนังสือครั้งเดียวจำได้ โดยไม่ต้องนั่งท่องจำเหมือนคนอื่นให้เสียเวลาเลย)

หลวงพ่อก็คงรู้ว่าข้าพเจ้าเข้าใจที่ท่านพูด และยังมีความในใจที่จะฟังต่ออย่างไม่รู้สึกเบื่อหน่าย จึงอธิบายต่อว่า “การที่จะนั่งพิสูจน์ค้นคว้า เกี่ยวกับ นรก สวรรค์ พรหม และนิพพาน หรือหลักสูตรพระพุทธศาสนาในเรื่องต่างๆ นั้น จะมาค้นคว้าหากันในด้านวัตถุของโลภวิทยาศาสตร์นั้นย่อมไม่มีทางสำเร็จ เพราะเป็นการค้นหาและพิสูจน์ที่ไม่ตรงจุด ถ้าจะให้ตรงจุดก็ต้องหัดทรงอารมณ์ดีขั้นต้นๆ 3 ประการให้ได้เสียก่อน คือ

1. เลิกสนใจกับความดีความชั่วของคนอื่น สนใจแต่อารมณ์ของตนเอง ให้ทรงอยู่ในความดีโดยเฉพาะ

2. ทรงศีล 5 บริสุทธิ์ตลอดกาล ไม่แนะนำให้ผู้อื่นทำลายศีล และไม่ยินดีเมื่อคนอื่นทำลายศีล

3. ระวังนิวรรณ์ 5 ให้ได้ เมื่อทรงอารมณ์ดี 3 ประการได้แล้วก็พยายามทรงพรหมวิหาร 4 (เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา) ให้ครบถ้วนตลอดเวลาที่มีลมปราณอยู่ และให้ทรงได้เป็นปกติด้วยต่อนั้นไป คุณก็ฝึกจิตจับนิมิตด้วยกลืนอย่างใดอย่างหนึ่ง 3 อย่างนี้ คือ 1. เตโชกลืน(เพ่งไฟ) 2. โอทาทกกลืน (เพ่งสีขาว) 3. อาโลกกลืน(เพ่งแสงสว่าง) การเพ่งนั้นเมื่อคุณทรงอารมณ์ขั้นต้นจนเป็นปกติ ผลของการเพ่งไม่มีอะไรยากใช้เวลาอย่างช้าไม่เกิน 7 วัน ก็จะทรงนิมิตเป็นฌานได้อย่างสบาย และใช้นิมิตนั้นเป็นสื่อ นรก สวรรค์ และพรหมโลกได้ และเมื่อใด หากคุณทรงวิปัสสนาญาณได้ อารมณ์ถึงโคตรภูญาณเป็นอย่างน้อยคุณก็จะสามารถพิสูจน์ได้ว่า พระนิพพานนั้นมีจริงอีกด้วยและถ้าจะให้ดีอีกสักนิด เห็นชัดอีกสักหน่อย คุณก็พยายามละโลกธรรม 8 ประการเสียเลยเรื่องได้ลาภเสียลาภ ได้ยศเสื่อมยศ สุข ทุกข์ สรรเสริญ นินทา จงปล่อยไป ไม่สนใจเอามาเป็นอารมณ์ หากทำได้เช่นนี้แล้ว คุณก็จะสามารถพิสูจน์ความจริงได้ว่า นรก สวรรค์ พรหม และพระนิพพาน นั้นมีจริง อ้าวนั่นคุณนั่งหลับไปแล้วรึ”

“ป่าวครับหลวงพ่อดีผมเข้าสมาธิฟังครับ ผมหนักในการนั่งหลับตาฟังเพราะจำได้แม่นยาดิ้อ หลวงพ่อครับ โคตรภูญาณ คืออะไรครับ?” ข้าพเจ้าตอบแล้วถามต่อ

“เมื่อคุณเจริญสมถกรรมฐานด้วยการเพ่งกลืนจนได้ทิพจักขุญาณแล้ว คุณก็ต้องเจริญวิปัสสนาญาณให้เข้าถึงโคตรภูญาณ ยังไงละ โคตรภูญาณนั้นจะอยู่ระหว่างโลกียะกับโลกุตระ คือ ส่วนหนึ่งของใจยังเป็นโลกียชน แต่อีกส่วนหนึ่งของใจจะเป็นโลกุตระชน คือใกล้เป็นพระโสดาบันนั่นแหละ” หลวงพ่อตอบ “เป็นยังไงยังงั้นๆ ไซ้ไหม ไม่เป็นไร ต่อไปฉันจะเขียนคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐานให้ อ่านดูแล้วปฏิบัติตามไปสักวันหนึ่งไม่นานเกินรอคุณก็จะเข้าใจที่ฉันพูดมานี้ทุกอย่างได้เอง”

“หลวงพ่อดีครับ แล้วมโนมยิทธิ ละครับไปดูนรก สวรรค์ พรหม นิพพานได้ไหม?” ข้าพเจ้ารีบถามเพราะเคยได้ยินบางท่านพูดถึงกัน

“คุณจะต้องเข้าใจก่อนนะว่ามโนมยิทธิ นั้น หมายถึงอะไร มโนมยิทธิแปลว่าฤทธิ์ทางใจ ถ้ามโนมยิทธิแบบเต็มกำลังแล้ว ท่านหมายถึงการถอดจิตออกจากร่างแล้วท่องเที่ยวไปในภพต่างๆ และผู้ที่จะสามารถทำได้ จะต้องทรงวิชาสาม หรือ ทรงอภิญาญา 6 คุณไม่เข้าใจอีกละซิ เห็นนั่งทำหน้างๆ ไม่

เป็นไรถ้าอยากจะทำวิชาสาม หรืออภิญญา 6 มีอะไรบ้าง ฉันจะเขียนไว้ในคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐาน แล้วคุณไปอ่านเอาเองก็แล้วกัน เขาเป็นว่าถ้าหากคุณทางฌาน 4 ได้ในกสิณอย่างใดอย่างหนึ่งกสิณ 3 อย่างที่ฉันว่าแต่ขอแนะนำให้อาอาโลกกสิณ คือเพ่งแสงสว่าง จะเป็นการดีเพราะเป็นกสิณที่สร้างทิพยจักขุญาณโดยตรง เมื่อได้ทิพยจักขุญาณแล้วก็ทำจิตให้โปร่งสว่างไสว แล้วกำหนดจิตว่าของร่างกายนี้จงเป็นโพรงก็จะเห็นว่าร่างกายเป็นโพรงใหญ่ต่อจากนี้ก็กำหนดจิตว่า ขอร่างอกร่างหนึ่งจงปรากฏขึ้นภายในกายนี้ กายอกร่างหนึ่งก็จะปรากฏขึ้นต่อจากนั้นก็คอยบังคับกายนั้นให้เคลื่อนไปตามส่วนต่างๆ ของร่างกายอาทิเช่น ตับไตไส้ปอด เส้นเลือดทุกเส้น ถ้าใส่ทุกส่วน ประสาททุกส่วนบังคับให้กายนั้นเดินไปตรวจให้ถ้วนทั่วทั้งร่างกาย จะเห็นว่าแม้เส้นเลือดฝอยเล็กๆ ร่างนั้นก็เดินไปได้อย่างสบาย เสมือนเดินอยู่บนถนนสายใหญ่ เห็นร่างกายเราเป็นโพรงใหญ่คล้ายเรือหรือถ้าขนาดใหญ่เมื่อท่องเที่ยวในร่างกายจนชำนาญแล้ว ก็ควรหาความรู้ในสภาพของอวัยวะต่างๆ ตลอดจนสภาพความสทกปรกโสมมในร่างกายของเราไปด้วยเมื่อมีความชำนาญในการเที่ยวและการตรวจสอบสภาพร่างกายของเราดีแล้วก็กำหนดจิตว่าเราจะไปนรกขุมใด สวรรค์ชั้นใด พรหมชั้นใด หรือ พระนิพพาน หรือบ้านใด เมืองใด ดาวดวงใด ก็พุ่งกายออกไปก็จะถึงถิ่นที่ประสงค์ทันที ให้อเวลาไม่ถึงครึ่งวินาที เมื่อถึงแล้วจิตจะบอกเองว่าสถานที่นั้นเป็นภพภูมิใด บ้านเมืองใด ใครบ้างที่พบโดยไม่ต้องมีคนบอกเพราะสภาพของจิตเป็นทิพย์ ก็เลศไม่ได้หุ้มห่อไปด้วย จึงรู้อะไรได้ตามความเป็นจริงเสมอ เป็นยังไงละ นั่งฟังเพลินเลย น่าสนุกนะ หากฝึกได้ละก็คุณได้เที่ยวสนุกแน่ ไม่ต้องเสียค่าตัวเครื่องบิน ค่าที่พักและค่าใช้จ่ายอื่นใดเลยนะ ไม่ต้องไปเที่ยวยืมใครหายใจ ไม่ต้องขออนุญาตเจ้าของบ้านเจ้าของสถานที่ สามารถเข้าไปตรวจสอบอะไรต่ออะไรได้หมดเลยนะ”

“ครับ ผมจะพยายามฝึก” ข้าพเจ้าตอบ

เป็นยังไงครับ ท่านผู้อ่านท่านใดอยากรู้ว่า นรก สวรรค์ พรหม และนิพพานมีจริงหรือไม่ จะไม่ลองพิสูจน์โดยการฝึกปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบอกบ้างหรือ ยิ่งในปัจจุบันนี้ หนังสือคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐานของหลวงพ่อก็ยังมีการจัดพิมพ์ขึ้นมาแล้ว มีหน้าซ้ำหลวงพ่อก็ได้เมตตาฝึกมนมยิทธิให้ลูกหลาน ญาติ มิตร อยู่อย่างสม่ำเสมอทุกเดือนที่บ้าน พลอากาศโท ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์ ณ ชอยสายลม อีกด้วย จึงนับเป็นโอกาสอย่างยิ่งของท่านที่สนใจทั้งหลาย

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็แอบภาควินิจฉัยอยู่มีใช้น้อยที่คำถามข้อนี้ของข้าพเจ้ามีส่วนช่วยผลักดัน ให้หลวงพ่อดำเนินจัดทำหนังสือคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐานขึ้นมา เพราะหลวงพ่อดังได้พิจารณาแล้วว่าหากไม่จัดทำขึ้น ก็คงต้องนั่งตอบคำถามของข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนขี้สงสัยอยู่อย่างไม่มีวันจบสิ้นนั่นเอง และแม้ข้าพเจ้าจะหมดสงสัย ลูกหลานญาติมิตรของหลวงพ่อดังก็ยังไม่รู้ที่หมิ่นก็แสนคนก็จะต้องสงสัยโน่นสงสัยนี่กันอีก และหลวงพ่อดังก็ต้องตอบคำถามซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างไม่มีที่สิ้นสุดอยู่ดี ดังนั้นหากท่านผู้อ่านไม่เข้าใจในศัพท์บางคำที่ข้าพเจ้าเขียนก็ดีหรือปฏิบัติไปแล้วติดขัดในขั้นตอนใดก็ดี ขอจงได้อ่านในคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐานบ้าง ไตรภูมิ บ้าง มหาสติปฐฐาน 4 และหนังสืออื่นๆ ที่หลวงพ่อดังเขียนเอาไว้

เถิด ก็จะเข้าใจได้เอง ยิ่งปฏิบัติ ปัญญา ก็จะยิ่งเกิดขึ้นในที่สุดท่านจะสามารถถามเองและตอบเองได้อย่าง
นำพิศวง

พระสงฆ์ปฏิบัติตนเหมาะสมแล้วหรือ?

จากการที่ข้าพเจ้าได้พบได้เห็นเหตุการณ์แปลกๆ และสิ่งที้อาจเรียกว่าความมหัศจรรย์ต่างๆ จากหลวงพ่อกหลายหนหลายครั้ง ดังที่ได้เขียนเล่าให้ท่านผู้อ่านได้ทราบแล้วในตอนที 1 อีกทั้งได้ สอบถามปัญหาหลวงพ่อกไปบ้างแล้ว และก็ได้รับคำตอบที่แจ่มกระจ่างในทุกปัญหาที่ถามซึ่งในชีวิตของ ข้าพเจ้ายังไม่เคยพบพระสงฆ์องค์ใด ที่มีปฏิภาณไหวพริบเป็นเลิศเช่นหลวงพ่อกมาก่อน ก็ยังบังเกิดความ เคารพเลื่อมใสอย่างจริงใจแล้วเกิดศรัทธาที่จะปฏิบัติธรรมกับเขาบ้าง แต่ก็ยังเป็นเพียงแต่คิดเท่านั้นยังปฏิบัติ ไม่ได้สักที

ด้วยจิตยังสงสัยเคลือบแคลงสงสัยในพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าอยู่ทั้งนี้เพราะเมื่อครั้ง ที่ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย ประมาณ ปี พ.ศ. 2487 ซึ่งยังอยู่ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ข้าพเจ้าได้ไป ช่วยเหลือปรนนิบัติหลวงปู่ (เป็นปู่ของข้าพเจ้าเอง) ซึ่งบวชอยู่ที่วัดแห่งหนึ่ง (ขอสงวนนาม) เป็น ระยะเวลาไม่นานพอสมควรในช่วงนั้นก็เห็นความเหลวแหลกของพระในวัดมากมายอาทิเช่น มีการแบ่ง พรรค แบ่งพวก มีการแย่งเส้นทางบิณฑบาต มีการเลือกรับนิมนต์เฉพาะเจ้าภาพรายทีคาดคิดว่า เมื่อไป แล้วจะได้ฉันอาหารรสเลิศ และได้รับการถวายเงินมากพอคุ้มค่า ครั้นเมื่อผิดหวังกลับถึงวัดก็นั่งสวด เจ้าภาพ เป็นต้น

และอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้มีโอกาสติดตามหลวงปู่ไปที่วัดแห่งหนึ่งในจังหวัดเพชรบุรี (ขอสงวนนาม) ซึ่งเป็นช่วงของงานพิธีสลากภัตมะม่วงพอดี จึงขออนุญาตหลวงปู่ ติดตามบรรดาลูกศิษย์ ไปบริเวณพิธีที่เจ้านันไดอิฐปรากฏว่าบรรดาพุทธศาสนิกชนนามะม่วงมา คอยใส่บาตรพระเรียงรายสอง ฝากบันไดขึ้นลงเขา แน่นขนัดไปหมด ลูกศิษย์แต่ละคนต้องถ่ายมะม่วงจากบาตรพระใส่ตะกร้าหาบ ตามแต่ละหาบมีมะม่วงเต็มแทบจะล้น ระหว่างทางที่หาบมะม่วงกลับวัดนั้น ลูกศิษย์ทุกคนแม้จะเห็นดี เห็นชอบ แต่ก็พูดคุยกันด้วยใบหน้ายิ้มแย้มและหวังกันว่าวันนี้คงจะได้ลิ้มรสมะม่วงอร่าม ร่องสุกเหลืองอร่าม กันให้เต็มคราบสมกับที่อยากกินกันมานานเสียที ข้าพเจ้าเองซึ่งมีส่วนช่วยผลักดันลูกศิษย์วัดบางคน หาม ก็พลอยมีความหวังไปกับเขาด้วย

แต่เมื่อถึงวัด ความหวังของลูกศิษย์ทุกคนรวมทั้งข้าพเจ้าก็พังทลายลงอย่างไม่น่าเชื่อ กล่าวคือพระแต่ละองค์ได้สั่งให้ลูกศิษย์นำหาบมะม่วงในส่วนของตน เข้าไปจัดเรียงในห้องของตน แล้ว ปิดห้องลั่นกุญแจเสียสิ้น พระแต่ละองค์ต่างก็ถือมะม่วงติดมือกันออกมาเพียงองค์ละลูกสองลูกพอแก่การ ฉันทนของตนเองเท่านั้น เชื้อใหม่ครับว่านอกจากลูกศิษย์จะไม่ได้ลิ้มรสมะม่วงทีสุดตำหาบหามกันมาแล้วแม้ อาหารทีเหลือจากพระฉันเป็นต้นว่าไข่เค็ม ปลาแห้ง ปลาลิด เนื้อเค็ม หรืออาหารอื่นทีพอจะเก็บเอาไว้ได้นานๆ ได้ หลวงตา หลวงลุง หลวงน้า หลวงพี่ ทั้งหลายเหล่านั้นก็เอากระดาษหนังสือพิมพ์ห่อเก็บเข้ากุฏิ กันเป็นแถวคงเหลือแต่เศษข้าวกับน้ำแกงคาวด้วยให้บรรดาลูกศิษย์กิน นี่เป็นเพียงมือเช้าเท่านั้นนะ พอดก

เพล พระเหล่านั้ก็ล้าเสียงอาหารจากกุฎีออกมาองค์ละอย่างสองอย่างโดยเลือกเอาเฉพาะที่เห็นว่าหากเก็บไว้เป็นต้งบุดน่ ส่วนไข่เค็ม ปลาแห้ง ปลาสลิด และเนื้อเค้มนั้ ยังคงห่อเก็บแอบไว้ในกุฎีอย่างเหนียวแน่นรัดกุม ซึ่งเมื่อนั้เพลเสร็จก็คงเหลือเพียงข้าวกันบาตรให้ลูกศิษย์แย่งกันกินเท่านั้น ยังมีมือเย็นด้วยแล้วไม่ต้องพุดถึงเลย เย็นโคโศคคี่ก็พอมีข้าวที่เกือบจะบุดบคลูกน้ำปลาได้บ้าง เคราะห์คี่ที่หลวงปู่ของข้าพเจ้า ได้กรุณามอบเงินไว้ให้ข้าพเจ้าแยกไปหาซื้ออาหารกินเองต่างหาก ไม่เช่นนั้นคงจะลำบากมิใช่น้อย

แม้ว่าในขณะนั้นข้าพเจ้าจะเยาว์วัย แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่ามะม่วงจำนวนมาก ที่พระแต่ละองค์แยกกันนำไปกองเก็บไว้ในกุฎีของตนนั้นหากจะฉันโดยล้าพั้งแล้ว ก็ไม่น่าจะฉันได้หมด และมะม่วงก็คงจะต้องเน่าเสียก่อนเป็นแน่ และก็จริงดังคาดได้มีญาติโยมของพระแต่ละองค์มาพากันขนไปในวันรุ่งขึ้นจนหมดสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบว่าจะขนเอาไปกินหรือขนเอาไปขายกันแน่

อีกครั้งหนึ่งในระหว่างที่ข้าพเจ้ายังเป็นนักเรียนนายร้อย จปร. และมีโอกาสได้กลับไปเยี่ยมบ้านที่เชียงใหม่ในช่วงปิดภาคเรียน วันหนึ่งได้ข้จักรยานที่ข่วไปในสถานที่ต่างๆ รอบเมือง ผ่านวัดแห่งหนึ่ง (ขอสงวนนาม) เห็นพระเณรกำลังช่วยกันมุงกระเบื้องหลังคาโบสถ์เหนือโหลโคลย้อยจึงหยุดดู นึกชมอยู่ในใจว่าพระเณรเหล่านี้ มีความขยันขันแข็ง มีจิตใจที่ช่วยกันบูรณะซ่อมแซมโบสถ์ชำรุด ซึ่งเป็นสมบัติล้ำค่าในการประกอบศาสนกิจโดยไม่คำนึงถึงความเหนื่อยยากในขณะที่กำลังนึกชื่นชมอยู่นั้น ก็มีเด็กนักเรียนหญิงรุ่นสาวกลุ่มหนึ่งเดินผ่านมาบรรดาพระเณรที่กำลังมุงกระเบื้องหลังคาโบสถ์อยู่ต่างก็พากันละมือ หันไปจ้องมองนักเรียนสาวกลุ่มนั้นเป็นตาเดียวกัน และพร้อมกันนั้นก็มีเสียงหนึ่งจากหลังคาโบสถ์ตะโกนว่า “ซ่าย ขวา ซ่าย” ให้จังหวะการเดินของนักเรียนสาวๆ และพลันก็มีลูกคู่จากบนหลังคาโบสถ์ตะโกนรับ “ซ่าย ขวา ซ่าย” กันอย่างแข็งแ่ ความรู้สึกชื่นชมของข้าพเจ้าที่มีอยู่เมื่อสักครู่หายไปโดยฉับพลัน และกลายเป็นความโกรธเกลียดเข้ามาแทนที่ อย่างไม่สามารถที่จะจับไว้ได้ จึงตะโกนขึ้นไปว่า “เฮ้ย อะไรรกันไว้ย” และด้วยเสียงตะโกนนี้เอง จึงทำให้พระเณรเหล่านั้นเลิกความคึกคะนองหันไปมุงหลังคาโบสถ์กันต่อไปได้

อีกครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้าไปฝึกภาคที่ปราจีนบุรี และทางโรงเรียนนายร้อย จปร. ได้ให้นักเรียนการกระโจมที่พักอยู่ที่สนามหญ้ากำแพงวัดวัดหนึ่งตกตอนเย็นข้าพเจ้าและเพื่อนๆ ก็ได้เห็นพระ 3 รูปล้อมวงเตะตะกร้อกันและอีก 3 รูปล้อมวงค้มน้ำขากันเป็นที่ครื้นเครง

นอกจากนี้ยังมีเรื่องที่ไม่เข้าท่าของผู้ครองผ้าเหลืองอีกมากมายที่ข้าพเจ้าได้พบได้เห็นมาซึ่งจะไม่ขอนำมากล่าวในที่นี้ แต่สรุปความว่า ภาพความเหลวแหลกและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของพระสงฆ์ดังกล่าวมันฝังอยู่ในจิตใจของข้าพเจ้าตลอดมา ยากที่จะทำใจให้มีความเคารพนับถือด้วยความจริงใจได้ และถ้าหากขึ้นปล้อยทิ้งไว้ก็จะเป็นอุปสรรค อย่างใหญ่ในการปฏิบัติธรรม อย่างแน่นอน ดังนั้นในวันหนึ่งข้าพเจ้าจึงได้ระบายความรู้สึกของข้าพเจ้าให้หลวงพ่อฟังว่า

“หลวงพ่อกับ ผมขอสารภาพกับหลวงพ่อย่างตรงไปตรงมาว่า ผมเคารพใน พระพุทธเจ้า เพราะพระพุทธเจ้าท่าน เป็นผู้ทรงเสียดอย่างใหญ่หลวงไม่ว่าจะเป็นมงกุฎของจอม จักรพรรดิ ราชนิผู้โลม ราชบุตรที่น่ารัก ตลอดจนนางสนมกำนัลในและข้าราชการผู้จงรักภักดี เพื่อ บวชบวชแสวงหาสัจธรรม ด้วยความยากลำบากอย่างแสนเข็ญโดยลำพังพระองค์เอง และเมื่อทรงตรัสรู้ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วก็ยังทรงเมตตาแสดงธรรมสั่งสอนให้สัตว์โลกทั้งหลายพ้นทุกข์อีกด้วย ดังนั้นผมจึงเคารพเทิดทูนพระพุทธองค์ ด้วยความจริงใจโดยไม่มีเคลือบแคลงสงสัยใดใดทั้งสิ้น และผมก็เคารพเทิดทูนในพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า โดยไม่มีอะไรเคลือบแคลงสงสัยเช่นกัน ทั้งนี้เพราะผมได้พิจารณาในพระธรรมคำสั่งสอนด้วยเหตุและด้วยผลแล้วเห็นว่าเป็นความจริงตลอดกาล หวาอะไรมาโต้แย้งไม่ได้เลย และถ้าหากปฏิบัติตามก็สิ้นแล้วแต่เป็นสิ่งที่ดีที่ถูกที่ควร ทั้งต่อตัวเองและ สังคมส่วนรวมทั้งสิ้น แต่พระสงฆ์นี้สิครับ ผมบอกตรงๆ ว่าผมไม่ศรัทธาเลย”

“พระสงฆ์เป็นยังไงหรือ?” หลวงพ่อกถามอย่างอารมณ์ดี และข้าพเจ้าก็ได้เล่าเรื่องราว ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเคยประสบมาให้หลวงพ่ฟังดังที่ได้เขียนไว้แล้วในตอนต้น ซึ่งหลวงพ่ฟังแล้วก็ยิ้มถาม เรื่อยๆ ว่า

“เออ แล้วคุณรู้ได้ไงล่ะ ว่าท่านเหล่านั้นเป็นพระสงฆ์”

“พระสงฆ์สิครับหลวงพ่ เพราะ โคนหัวนุ่งเหลือง ห่มเหลืองแบบหลวงพ่อนี้แหละครับ” ข้าพเจ้าชักเริ่มหงุดหงิด

“ที่โคนหัว นุ่งเหลืองห่มเหลืองนะ เขาเรียกว่าสมมติสงฆ์ นะ มิใช่พระสงฆ์หรือ เออ นี้ คุณสาวอติปิโส ได้ไหม?” หลวงพ่พูดแล้วข้อนถามข้าพเจ้า

“โธ่ หลวงพ่ ตอนเป็นนักเรียนนายร้อยนะ เขาจับผมเข้าแถวสวดมนต์ก่อนนอนทุกคืน ไม่เคยว่างเว้นเลยครับ โดยเฉพาะบทอติปิ โสนะ ผมสวดคล่องมาก เพราะย่าสอนให้ตั้งแต่เด็ก” ข้าพเจ้า รีบตอบ

“เออ ดีมาก ไหนคุณลองสวดอติปิ โส ท่อนสุดท้ายให้ฉันฟังซิ” หลวงพ่พูดยิ้มๆ

“สุปะภูปีโน ณะคะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะภูปีโน ณะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญาเย ปะภูปีโน ณะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามิจิปะภูปีโน ณะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนย โย ทักขิเนยโย อัญชะลี ณะคะณีโย อะนุตตะรัง ปุณฺณิกเขตตัง โลกัสสาติฯ” ข้าพเจ้าสวดให้หลวงพ่ฟัง ตามที่หลวงพ่ท่านสั่ง อย่างซัดอ้อยซัดคำ ทั้งๆที่ยังงงอยู่ว่า หลวงพ่ให้สวดไปทำไม

“เอาละ ทีนี้คุณลองแปลให้ฉันฟังซิ ว่าในบทสวดตอนนี้เขาว่ายังไง” หลวงพ่ถาม

“เขาก็ให้ระลึกถึงคุณงามความดีของพระสงฆ์ นั้นแหละครับ”ข้าพเจ้าตอบอย่างขบขันไปที
เพียงแต่คิดเอาตัวรอด แต่ก็ไม่รอดเพราะหลวงพ่อกถามย้ำอีกว่า “นั่นสิ ทำคุณงามความดีของพระสงฆ์นะ
มีอะไรบ้าง”

“ไม่ทราบครับ”ข้าพเจ้าตอบเสียงอ่อย ๆ อย่างจ้านน ด้วยไม่รู้จริงๆว่าเขาแปลว่าอย่างไร

“ความจริงแล้ว อติปิโส ท่อนสุดท้ายนี้ ท่านกล่าวไว้โดนละเอียดคนนะว่าพระสงฆ์สาวกของ
พระพุทธเจ้านั้น จะต้องเป็นพระสุปฏิปันโนคือเป็นผู้ที่ปฏิบัติดี,อุสุปฏิปันโน คือเป็นผู้ที่ปฏิบัติตรง,ญาย
ปฏิปันโนคือเป็นผู้ที่ปฏิบัติควรแล้ว,สามีจิปฏิปันโน คือผู้ที่ปฏิบัติชอบแล้วอย่างไรละ เข้าใจไหม?”
หลวงพ่อบอริบาย แล้วถามข้าพเจ้าด้วยความเมตตา

“เข้าใจแล้วครับหลวงพ่อ ผมเพิ่งนึกออกตอนนี่เองครับว่า ในตอนเช้าแถวสวนมนต์นั้นมีคำแปล
ของตอนนี้อย่างนี้ว่า พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติดี,ปฏิบัติตรง,ปฏิบัติควร,ปฏิบัติชอบและ
เป็นพยานในพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ว่าปฏิบัติตามได้จริง และมีผลประเสริฐจริง”

“ เอ ไม่แล้วนี่ ความจริงคุณก็จำได้ออกแม่นยำและก็เป็นคำอธิบายที่ชัดเจนอยู่แล้วนี่นา ว่า
พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้านั้น ต้องเป็นพระที่มีความประพฤติอย่างไร?” หลวงพ่อบอริบาย แต่พอข้าพเจ้า
จะได้ปลื้มสักหน่อยก็ต้องชะงัก เพราะหลวงพ่อบอริบายว่า “หรือคุณท่องจำมาแบบนกแก้ว นกขุนทอง เลย
ไม่รู้ความหมาย?”

“ครับ คงเป็นแบบนี้ครับ เพราะผมถูกบังคับให้สวดก็สวดไป ตามหน้าที่ให้จบๆ ไป จะ
ได้เข้านอนเท่านั้นเอง”ข้าพเจ้าตอบอ่อยๆ ไปตามความเป็นจริง

“เออ ดี รับมาตรงๆ อย่างนี้ฉันชอบ พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าที่ท่านปฏิบัติดี,ปฏิบัติ
ตรง,ปฏิบัติควร,ปฏิบัติชอบ ตามที่คุณว่านั้นก็เพื่อมุ่งสู่เส้นทางเดินของพระอริยเจ้านั่นเอง” หลวงพ่อบอริบายต่อ

“พระอริยเจ้า เป็นอย่างไรครับ หลวงพ่อบอริบาย”ข้าพเจ้ารีบถาม

“อ้าว พระอริยเจ้าก็คือพระที่มุ่งทางโลกุตระมิใช่ทางโลกียะ ไงล่ะ” หลวงพ่อบอริบาย
แต่ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งงงหนักเข้าไปอีก จึงถามว่า

“แล้ว โลกียะกับโลกุตระ เป็นยังไงครับหลวงพ่อบอริบาย”

“การที่ผู้ใดทำอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วยังหวังลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เป็นการตอบแทนแล้ว
เขายังเรียกว่าเป็นโลกียชนอยู่ ดังนั้น บรรพชิตท่านใด แม้มีสมณศักดิ์สูงส่งแค่ไหน หากยังขึ้นชมในลาภ

สักการที่ดียังหลงในสมณศักดิ์ชั้นยศที่ได้รับก็ดี หรือหลงในคำสรรเสริญเยินยอของสาธุศิษย์ก็ดี หรือหลงในสุขจากสถานที่พำนักที่บอวลไปด้วยไอเย็นของเครื่องปรับอากาศ หรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ก็ดีก็ยังจัดอยู่ในประเภทของโลกียชนนะ หากนุ่งผ้าเหลืองก็ยังคงเป็นสมมุติสงฆ์อยู่นะ แต่ถ้าการทำอะไรไม่หวังลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ฐโถกุดตระนี้แหละจะเป็นหนทางที่หลุดพ้นจากกิเลส ตัณหา อุปทาน อภุคตกรรมทั้งหลายแหล่ เป็นพระอริยเจ้าได้ และพระอริยเจ้าที่วานี้ก็ได้แก่ พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์นั่นเอง เข้าใจหรือยังล่ะ?” หลวงพ่ออธิบายแล้วถามอย่างอารมณ์ดี

“พอเข้าใจครับ เราจะรู้ได้ว่าท่านองค์ใด น่าจะเป็นสมมุติสงฆ์หรือองค์ใดน่าจะเป็นพระอริยสงฆ์ ก็ต้องดูกันที่ความประพฤติ และการปฏิบัติของแต่ละท่าน ใช่มั้ยครับ?” ข้าพเจ้าตอบด้วยความภาคภูมิใจ

“เออ ใช่มั้ย เก่งเหมือนกันนี่ จำไว้นะ ว่าต้องดูที่ปฏิบัติของแต่ละท่านนะ” หลวงพ่อชมและยิ้มเพิ่มเติม

“ครับหลวงพ่อ แต่ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าพระอริยสงฆ์องค์ใด ท่านเป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี หรือพระอรหันต์ ละครับ?”ข้าพเจ้ารีบถามต่อเพราะเห็นหลวงพ่อเมตตา

“อ้าว จะรู้ได้ก็ต้องเอาสังโยชน์ 10 มาเป็นเครื่องวัดซิคุณ”หลวงพ่อบอกอย่างเห็นเป็นเรื่องราวธรรมดา แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้วมันไม่ธรรมดาเลยเพราะคำว่า สังโยชน์ 10 ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยพบเคยได้ยินเลย จึงถามหลวงพ่อกว่า

“สังโยชน์ 10 เป็นอย่างไรครับ หลวงพ่อ?”

“สังโยชน์ 10 ก็แปลว่า กิเลสเป็นเครื่องร้อยรัดจิตใจให้ตกอยู่ในวัฏฏะ มี 10 อย่างด้วยกัน คือ

1 สักกายทิฏฐิ เห็นว่าขั้น 5 คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณนี้ เป็นเรา เป็นของเรา เรามีขั้น 5 ขั้น 5 มีในเรา

2 วิภิจฉา ความลัษณะสงสัยในพระรัตนตรัยและสงสัยในผลการปฏิบัติว่าจะไม่มีผลจริง

3 สีสัพตปรัมมาส รักษาศีล แบบดูๆ คลำๆ คือไม่รักษาศีลจริงจัง เกรงครัดตามสมควร

4 กามราคะ มีจิตมัวสุม หมกมุ่น ใคร่อยู่ในกามารมณ์เป็นปกติ

5 ปฐิฆะ มีอารมณ์ผูกโกรธ จองล้าง จองผลาญเป็นปกติ

6 รูปราคะ ยึดถือมั่นในรูปฌาน โดยคิดเอารูปฌานเป็นคุณธรรมพิเศษสูงสุดที่ทำให้พ้นจากวัฏฏะได้

7 อรูปราคะ ยึดมั่นในอรูปฌาน โดยคิดเอารูปฌานเป็นคุณธรรมพิเศษสูงสุด ที่ทำให้พ้นจากวัฏฏะได้

8 อุทธัจจะ มีอารมณ์ฟุ้งซ่าน ครุ่นคิดอยู่ในอกุศล มีอกุศลวิตกเป็นอารมณ์

9 มานะ มีอารมณ์ถือตัว ถือตน ถือชั้นวรรณะเกินพอดี

10 อวิชชา มีความคิดเห็นว่า โลกามิส เป็นสมบัติที่ทรงสภาพไม่เปลี่ยนแปลง ไม่สลายตัว

กิเลสทั้ง **10** ประการนี้แหละท่านเรียกว่า “สังโยชน์ **10**” ละเข้าใจไหม? จดทันไหม? แต่ความจริงไม่ต้องจดก็ได้ เพราะฉันจะเขียนไว้ให้ในคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐาน”หลวงพ่ออริบาย

“ครับ แต่สังโยชน์ **10** จะเกี่ยวข้องกับพระโศดาบัน สกิทาคามี อนาคามี และอรหันต์ ได้อย่างไรหรือครับ?” ข้าพเจ้าถาม

“อ้าว ถ้านักปฏิบัติ นักเจริญวิปัสสนาญาณท่านใดกำจัดกิเลสในสังโยชน์ **10** สามข้อแรกได้(ข้อ 1 ถึง ข้อ 3)ท่านเรียกว่าผู้นั้นได้บรรลุนิพพาน พระโศดาบัน ถ้ายบรรเทาสังโยชน์ข้อที่ 4 และข้อที่ 5 ลงได้ก็จะเป็นพระสกิทาคามี ถ้าวัดกิเลสในสังโยชน์ **10** ได้ใน 5 ข้อแรก (ข้อ 1 ถึงข้อ 5) ท่านว่าท่านผู้นั้นได้บรรลุนิพพานอนาคามี และถ้าวัดกิเลสสังโยชน์ **10** ได้ทั้ง **10** ข้อท่านว่าผู้นั้นได้บรรลุนิพพานอรหันต์ ยังไงล่ะ” หลวงพ่ออริบายอย่างเมตตา

“แหม ผมเสียดายจึงรีบหลวงพ่อก่อน ที่ไม่ได้บวชเป็นพระ มิฉะนั้นแล้วผมจะลองปฏิบัติเพื่อละสังโยชน์ **10** กับเขาบ้าง”ข้าพเจ้าพูด

“อ้าว นี่คุณยังไม่เข้าใจคำว่าพระเลยสินี คำว่า “พระโยคาวจร” นั้นท่านหมายรวมถึงทั้งท่านที่บวชเป็นพระ และอุบาสกอุบาสิกาณะเพราะท่านใดก็ตามที่เริ่มเจริญสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐานท่านเรียกว่า พระ ทั้งสิ้นนะ ทั้งนี้เพราะพระหมายถึงผู้ที่เริ่มเข้าถึงความเป็นผู้ประเสริฐโยคาวจร แปลว่า ผู้ที่ประกอบความเพียรนะ รวมความแล้วพระโยคาวจร ก็คือท่านผู้มีความประพฤติประกอบความเพียร เพื่อให้ถึงซึ่งความเป็นผู้ประเสริฐนะ ดังนั้นขรวาสอย่างพวกคุณหากเริ่มเจริญพระ

กรรมฐานเมื่อใด ท่านเรียกว่า พระ ทันทิ ได้เปรียบว่าท่านที่บวชเสียอีก เพราะท่านที่บวชแล้วเขายังไม่เรียกว่าพระนะ แต่เรียกว่าสมมติสงฆ์ เพราะเพียงแต่เอาตัวเข้าพวกเท่านั้น ยังมีได้เอาใจเข้าพวกต่อเมื่อท่านที่บวชเริ่มปฏิบัติพระกรรมฐานนั่นแหละ ท่านจึงจะเรียกว่าพระและหกประกอบความเพียรเพื่อหวังบรรลุมรรคผลนิพพาน จึงจะเรียกว่าพระโยคาวจร ซึ่งถือว่าเป็นพระแท้ๆ เข้าใจหรือยังล่ะ?” หลวงพ่ออธิบาย “ถ้ายังงั้นฆราวาส อย่างพวกผมก็มีสิทธิ์ปฏิบัติเพื่อให้บรรลุมรรคผล เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์กับเขาได้ซิครับหลวงพ่อ” ข้าพเจ้าถามด้วยความอยากรู้

“ใช่แล้ว เป็นได้ทั้งนั้น แต่ถ้าเป็นฆราวาสหากบรรลุมรรคผลนิพพานเป็นพระอรหันต์แล้ว จะต้องตามภายใน **24 ชั่วโมง**นะ” หลวงพ่อตอบ

“ทำไมต้องตายด้วยล่ะครับ?” ข้าพเจ้าถามด้วยความสงสัย

“ตายเพื่อไปเสวยสุขในนิพพานนะ เป็นสุดยอดของความดีในพระพุทธศาสนาที่เดียวนะ คุณ และการที่ต้องตาย ก็เป็นเพราะจิตของพระอรหันต์นั้นบริสุทธิ์ผุดผ่องเกินกว่าที่จะอยู่ในคราบของฆราวาสต่อไปได้ทั้งนี้เพราะฆราวาสจะต้องเกือกกกล้วยกับโลกียชนและสิ่งแวดล้อมต่างๆซึ่งฆราวาสที่มีจิตเป็นพระอรหันต์ ไม่สามารถจะยอมรับได้อีกต่อไปแล้วนั่นเอง แต่ถ้าพระภิกษุสงฆ์ที่สำเร็จพระอรหันต์ ก็จะมีชีวิตต่อไปนะ พอเข้าใจหรือยังล่ะ?” หลวงพ่ออธิบายแล้วย้อนถามข้าพเจ้า

“เข้าใจแล้วครับ หลวงพ่อ”ข้าพเจ้าตอบด้วยความเคารพ

“อาละ ในเมื่อเข้าใจแล้วว่า พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าที่แท้จริงนั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีความประพฤติประกอบความเพียรเพื่อหวังบรรลุมรรคผลนิพพาน ด้วยการละกิเลสในสังโยชน์ **10** ไปทีละข้อจนเป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์เช่นนี้คุณพอจะเคารพเทิดทูนในพระสงฆ์ได้หรือยัง” หลวงพ่อพูดแล้วถามขึ้นมา

“ถ้าผมได้เข้าใจอย่างนี้แล้ว ผมก็ต้องเคารพเทิดทูนในพระสงฆ์ได้อย่างไม่มีอะไรเคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไปนะซิครับ ที่ผมไม่เคารพเพราะยังไม่มีใครเขาอธิบายให้ผมฟังอย่างที่หลวงพ่ออธิบายกับผมมาก่อนนี่ครับ”ข้าพเจ้าตอบ

เป็นยังไงครับ ท่านผู้อ่านที่รัก พอจะเข้าใจในพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าที่แท้จริง กระจางชัดขึ้นบ้างแล้ว ไช้หมครับ

จะเลือกเคารพพระแบบใด?

เนื่องด้วยข้าพเจ้าเป็นคนแปลกอยู่อย่างหนึ่งคือ หากได้สนใจในเรื่องใดขึ้นมาแล้ว ก็จะต้องทุ่มเทกับสิ่งนั้นอย่างที่สุด จะไม่ยอมปล่อยให้กาลเวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ จนกว่าจะบรรลุถึงจุด ๆ หนึ่งที่ตนพอใจแล้วเท่านั้นจึงจะยอมมาได้

นี่ก็เช่นเดียวกัน เมื่อข้าพเจ้าเกิดความสนใจในพระพุทธศาสนาขึ้นมาและประสบโชคดีให้พบท่านผู้รู้เช่นหลวงพ่อด้วยแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังปลื้มปิติและตั้งปณิธานเอาไว้ว่าข้าพเจ้าจะทุ่มเทตัวเพื่อค้นคว้าหาความกระจ่างในพระพุทธศาสนาให้ได้ ดังนั้นในทุกครั้งที่ข้าพเจ้าถามปัญหา และหลวงพ่อด้วยตอบ ข้าพเจ้าจะไม่ยอมจบสิ้นเลิกราเอาง่ายๆ เหมือนเช่นผู้อื่น หากแต่เมื่อจากหลวงพ่อกลับถึงบ้านแล้วข้าพเจ้าจะนั่งพิจารณาทบทวนและขบคิดถึงปัญหาและคำตอบของหลวงพ่อย่างละเอียด และรอบคอบ ด้วยเหตุและด้วยผลเสมอมาทุกครั้งด้วยเหตุนี้เองแม้ข้าพเจ้าจะเข้าใจในคำอธิบายได้เป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ยังไม่กระจ่างชัดไปเสียทั้งหมดทีเดียว มีหน้าซำกลับดูเหมือนว่าความเคลือบแคลงสงสัยอยากที่จะรับรู้ รั้งฟัง ยังมีอีกมากมาย

โดยเฉพาะในเรื่องของพระสงฆ์นั้น ข้าพเจ้าเคยได้ยินผู้คนเขาพูดวิพากษ์วิจารณ์กันมากมายเหลือเกิน อาทิเช่นบางคนพูดว่า “พระที่ฉันเคารพกราบไหว้นั้น จะต้องเป็นพระที่เคร่งในวินัย ต้องรู้จักสำรวมในการพูดมิใช่พูดไปหัวเราะไป หรือพูดกระเซ้าเย้าแหย่ลูกศิษย์ลูกหา” บางคนก็พูดว่า “พระที่ฉันเคารพกราบไหว้ทุกวันนี้ ท่านนอนกระดานแผ่นเดียวเชียวนะ มีหน้าซำฉันเพียงมือเดียวด้วย”

บางคนพูดว่า “พระของฉันนะฉันอาหารรวมในบาตรเดียว และมีมือเดียวด้วย และไม่ยอมจับเงินเสียด้วย”

บางคนก็พูดว่า “พระองค์ที่ฉันเคารพกราบไหว้อยู่ทุกวันนี้ ท่านให้หวยแมนที่สุดเลย รดเก็งจอดกันแน่นที่วัดทุกวันที่เดียวนะ” เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ ในวันหนึ่งข้าพเจ้าจึงได้ถือโอกาสถามหลวงพ่อด้วยว่า “หลวงพ่อด้วยครับ โดยทั่วๆ ไปแล้วเราควรจะเคารพกราบไหว้พระที่เคร่งในวินัยและสำรวมในการพูด มากกว่าพระที่ไม่สำรวมใช่ไหมครับ?”

“เออ ถ้ามดี ตอนนี้อยู่กำลังเรียนอยู่โรงเรียนผู้บังคับบัญชาไหม?” หลวงพ่อด้วยถาม

“ครับ” ข้าพเจ้าตอบ ชักลั้งเล

“นักเรียนในโรงเรียนผู้บังคับบัญชาของคุณนั่น มีกี่คน” หลวงพ่อถามต่อ

“ประมาณ 160 คนครับ” ข้าพเจ้าตอบไปซังกงหนัก

“ทั้ง 160 คน จบจากโรงเรียนนายทหารหลักอย่างคุณทั้งหมดใช่ไหม?” หลวงพ่อถามต่อ

“ไม่หรอกครับ ปะปนกันมีทั้งจบจากโรงเรียนนายร้อย จปร., นายเรือ, นายเรืออากาศก็มี จบจากมหาวิทยาลัยในเมืองไทยก็มี เมืองนอกก็มีและเลื่อนยศขึ้นมาจากนายทหารชั้นประทวนก็มีครับ รวมความว่ามีทั้งไม่ได้ปริญญาตรีก็มี ได้อนุปริญญาตรีก็มี ปริญญาตรีก็มี ปริญญาโทก็มีและปริญญาเอกก็มีครับ “ข้าพเจ้าตอบอย่างละเอียด ไม่ทราบว่าจะมาในรูปแบบใดอีก

“อ้อ แล้วนักเรียนจำพวกไหนที่ขยันที่สุด คร่ำเคร่งในการดูตำรับตำรามากที่สุดล่ะ” หลวงพ่อถามไปเรื่อยๆ ทำให้ข้าพเจ้าต้องนั่งใคร่ครวญอยู่นานพอสมควร จึงตอบไปตามที่รู้ที่เห็นว่า

“พวกที่คร่ำเคร่งตำรับตำรา และตั้งอกตั้งใจฟังครูสอนมากที่สุดคือ พวกที่เขาเลื่อนขั้นมาจากนายทหารชั้นประทวนครับ เพราะเขาไม่ค่อยเข้าใจและฟังครูไม่ค่อยทัน”

“แล้วพวกคุณ ที่จบจากโรงเรียนนายทหารหลักล่ะ” หลวงพ่อถามต่อ

“ผมก็ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง เรียนบ้างไม่เรียนบ้าง แล้วแต่ว่าวิชาใดจะน่าสนใจหรือไม่ แต่ความจริงแล้วครูก็ว่าไปตามตำรา ไม่ต้องฟังอ่านเอาเอง เทียวเดียวก็ทำได้ครับ”ข้าพเจ้าตอบไปตามความเป็นจริง

“เออ นั่นแหละพระที่ท่านเคร่งนั้นเป็นเพราะท่านเพิ่งจะเริ่มฝึกปฏิบัติยังไม่มีความพอเกรงไปว่า หากตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไปสัมผัสอะไรเข้าแล้วมาบอกจิตที่ยังขาดปัญญา ก็จะเกิดความโลภ โกรธ หลง คือ กิเลส หรือความทะยานอยากจะได้ อยากจะมี อยากจะเป็นคือ ตัณหา หรือเกิดอุปทาน ความหลงเอาว่าไอนั้นเป็นของเรา ไอนี้เป็นของเรา เข้าได้ ท่านจึงต้องปิดตาของผู้คน เท่านั้นเอง เหมือนนายทหารชั้นประทวนที่เลื่อนขั้นยศขึ้นมาตามที่คุณเล่า นั่นแหละ ส่วนพระที่ท่านเป็นพระอริยเจ้า บรรลุมรรคผล มีปัญญาแล้ว ท่านมีสติของท่านอยู่ตลอดเวลาท่านก็ทำตัวสบาย ๆ ไม่จำเป็นต้องระวังอะไรมากนัก ดังเช่นพระสารีบุตรท่านก็เล่นกับเด็กนะ เหมือนพวกคุณ ก็ไม่ทันเห็นต้องเรียนต้องฟังอะไรจากครูมากมายนั้น แหละ ดังนั้นจึงจะเปรียบว่าพระเคร่งพระตำราวมเหนือกว่าพระที่ไม่ตำราวมยังไม่ได้นะ” หลวงพ่อตอบอย่างเมตตา

“แล้วพระที่ไม่ฉันเนื้อสัตว์ ฉันอาหารมือเดียว หรือฉันอาหารรวมในบาตรเดียวล่ะครับ จะถือว่าเหนือกว่าพระที่ฉันอาหาร 2 มือไหมครับ?”ข้าพเจ้าถามต่อด้วยความอยากรู้

“พระพุทธเจ้า ท่านห้ามมิให้พระสงฆ์สาวกของท่านฉันเนื้อเพียงเฉพาะบางประเภทเช่น เนื้อมนุษย์ เนื้อสุนัข เนื้อช้าง เนื้อม้า เนื้อเสือ มิได้พาดพิงถึงเนื้อหมู เนื้อไก่ เนื้อเป็ด เนื้อปลา ซึ่งเป็น

อาหารหลักของชาวโลกนะ อีกทั้งทรงย้ำว่าพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าองค์นั้นจะต้องกระทำตนให้เป็นผู้ที่เรียบง่าย อย่าให้ชาวบ้านเขาเดือดร้อน ส่วนการที่จะฉันมือเดียวก็ดี หรือฉันอาหารรวมในบาตรเดียวก็ดี หรือฉันอาหารสองมือก็ดี พระพุทธเจ้าก็ได้ทรงเป็นผู้กำหนดไว้เป็นเรื่องของเกจิอาจารย์แต่ละท่านไปวางกำหนดกำหนดเองทั้งสิ้นจะเอาเรื่องการฉันเนื้อไม่ฉันเนื้อก็ดี การฉันมือเดียวหรือฉันสองมือก็ดีหรือการฉันรวมในบาตรเดียว ทั้งของหวานของคาวมาดลูกเคล้ากันก็ดี มาเป็นเครื่องวัดว่าพระภิกษุรูปใดเหนือกว่าพระภิกษุรูปใดยังไม่ได้ละนะ มันอยู่ที่ว่าท่านเหล่านั้นในขณะที่เสพออาหาร มีสติพิจารณา “อาหารเรปฏิกูลสัจจะ” หรือไม่ต่างหาก หลวงพ่ออธิบาย

“อาหารเรปฏิกูลสัจจะ นั้นพิจารณาอะไรครับหลวงพ่อ?” ข้าพเจ้าถามอย่างสนใจ

“พิจารณาอาหารเรปฏิกูลสัจจะ ก็คือพิจารณาอาหารที่ขบฉันให้เห็นว่าเป็นของน่าเกลียดอาหารใดก็ตามเมื่กลืนสัมผัสแล้วจะเลิรสเพียงไร หากขบเคี้ยวแล้วคายออกมาจะเห็นว่าน่ารังเกียจ ยิ่งเมื่อกลิ้นเข้าไปในท้องแล้วสำรอกออกมาจะเห็นได้ว่าน่าเกลียดมาก และยิ่งปากปล่อยทิ้งไว้ถ้าคายออกมาดูก็ยิ่งน่าเกลียดที่สุดใช่ไหม ดังนั้นพระภิกษุสงฆ์รูปใดฉันมังสวิรัต (ไม่ฉันเนื้อสัตว์) ก็ดีหรือฉันอาหารคาวหวานลูกเคล้ารวมในบาตรเดียวกันก็ดีหรือฉันอาหารมือเดียวก็ดี หากมิได้พิจารณาอาหารเรปฏิกูลสัจจะแล้ว เกิดไปติดในรสชาติของอาหารมังสวิรัตก็ดีอาหารคาวหวานที่คลุกรวมในบาตรก็ดี หรืออาหารเพียงมือเดียวที่ขบฉันก็ดี ย่อมสู้พระภิกษุสงฆ์ที่ฉันอาหาร 2 มือ แต่พิจารณาอาหารเรปฏิกูลสัจจะทั้ง 2 มือไม่ได้ละ” หลวงพ่ออธิบายเรื่องๆแล้วพูดต่อว่า

“อาหารเรปฏิกูลสัจจะนั้น นอกจากจะให้พิจารณาว่าอาหารที่ขบฉันเป็นของน่าเกลียดแล้ว จะต้องพิจารณาต่อไปอีกด้วยว่าบรรดาอาหารเหล่านี้จะมีรสเลิศหรือไม่ก็ดี จะถูกหรือแพงก็ดี จะเป็นมังสวิรัตก็ดีจะเป็นเนื้อสัตว์ก็ดี จะเป็นอาหารคาวหวานรวมในบาตรเดียวก็ดีเรากินเพียงเพื่อให้ร่างกายนี้คงอึดภาพ อยู่ได้เพียงชั่วคราว เพื่อจะได้บำเพ็ญความเพียรไปสู่มรรคผลนิพพานได้เท่านั้นเองนะ สรุปได้ว่าภิกษุท่านใดอยากฉัน 2 มือก็เป็นเรื่องเฉพาะตัวของแต่ละท่าน แต่อย่าได้นำวิธีการขบฉันของตนไปข่มหรือปรามาสภิกษุสงฆ์องค์อื่นเป็นอันขาดนะนรกเล่นงานแน่ เพราะพระพุทธเจ้าท่านก็ได้กำหนดกฎเกณฑ์ไว้ละ” หลวงพ่ออธิบายอย่างละเอียด

“แล้วพระที่ท่านนอนกระดานแผ่นเดียวล่ะครับหลวงพ่อ?” ข้าพเจ้าถามเพราะเคยได้ยินมา

“ก็ถ้าท่านคิดว่าท่านนอนบนกระดานแผ่นเดียว จะสามารถปฏิบัติเพื่อบรรลุมรรคผลนิพพานได้ก็เป็นเรื่องของท่านนะ” หลวงพ่อตอบข้าพเจ้าและพูดต่อว่า “แต่ถ้าท่านนอนกระดานแผ่นเดียวด้วยเจตนาหวังให้ศิษยานุศิษย์ยกย่องสรรเสริญอีก ทั้งยกตกข่มพระภิกษุสงฆ์รูปอื่นว่าสู้ตนไม่ได้ละก็ลงนรกนะ เข้าใจยังละ ะ”

“เข้าใจครับ คราวนี้ที่เขาว่ากันว่า พระธรรมยุคเร่กว่าพระมหานิกายมาก โดยเฉพาะท่านไม่ยอมแม้แต่จับเงินด้วยซ้ำไปล่ะครับ” ข้าพเจ้ารีบฉวยโอกาสถามต่อ

“ทั้งพระธรรมยุต และพระมหานิกายนั้นก็ล้วนถูกจัดเข้าเป็นพระสงฆ์สาวกของ พระพุทธเจ้าเหมือนกัน ถ้าปฏิบัติดี ปฏิบัติตรง ปฏิบัติควร ปฏิบัติชอบ และเพียรพยายามปฏิบัติเพื่อไปสู่ มรรคผลนิพพานนะ เรื่องความเคร่งหรือไม่เคร่งนั้น ฉันได้อธิบายไปแล้วว่าอย่าเอามาเป็นเครื่องวัดพระ เป็นอันขาดจะเกิดผิดพลาดได้ส่วนเรื่องที่จับเงินเองหรือไม่จับเงินเอง แต่ให้คนอื่นจับแทนนั้นก็เอา มาเป็นเครื่องวัดไม่ได้ว่าใครเหนือกว่าใครนะ ทั้งนี้มันขึ้นอยู่กับว่าถ้าพระที่ไม่ได้จับเงินเอง แต่ให้ผู้อื่นจับแทน แล้วไปสั่งให้เขานำเงินไปใช้ผิดความประสงค์ของผู้บริจาคแล้ว นรกเล่นงานแน่ ผู้พระที่ท่านจับเงินเอง หากมิได้มีจิตโลภในทรัพย์สินเงินทอง และนำเงินที่ได้รับบริจาคไปสร้างไปทำตามความประสงค์ของผู้ บริจาค ไม่ได้นะ” หลวงพ่ออธิบาย และเมื่อยังเห็นข้าพเจ้าอยู่ก็พูดต่อว่า “พระธรรมยุตนั้นท่านจะปฏิบัติ ตนของท่านเช่นไร ก็เป็นเรื่องของท่าน แต่ถ้ามืดมิดท่านหลงคิดว่าท่านเหนือกว่าพระมหานิกายเมื่อใดแล้ว ท่านจะไม่มีวันบรรลุมรรคผลนิพพานหลุดพ้นจากวัฏฏะได้เลยนะเพราะท่านยังติดในสังโยชน์ 10 คือมานะ ซึ่งหมายความว่ามีความถือตัวถือตน ถือชั้นวรรณะเกินพอดี นั้นแหละ ดังนั้นฉันจึงขอย้ำตามที่เคยตอบ ไปแล้วว่าพระที่ควรแก่การเคารพกราบไหว้นั้น จะต้องเป็นพระที่มีความประพฤติประกอบความเพียรเพื่อ หวังบรรลุมรรคผลนิพพานด้วยการละสังโยชน์ 10 ไปทีละข้อ จนเป็นพระอรหันต์ได้ในที่สุดนั่นเอง เข้าใจหรือยัง?” หลวงพ่อย้ำ

“เข้าใจแล้วครับ” ข้าพเจ้าตอบ คิดๆ จะถามเรื่องพระให้หวนอยู่เหมือนกัน แต่คำตอบของ หลวงพ่อเกี่ยวกับพระสงฆ์ที่แท้จริงนั้นได้ระบอบอย่างชัดเจนแล้ว จนสามารถตอบเอาเองได้ว่า “พระที่ให้ หวนนั้นยังฝักใฝ่อยู่ในโลกียะ มิใช่โลกุตระ และยังมีได้ประพฤติปฏิบัติตนตรงตามคำสั่งสอนขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อไปสู่มรรคผลนิพพานอย่างจริงจัง จึงสมควรแก่การสนใจ”

ข้าพเจ้าหวังว่าท่านผู้อ่านคงจะมีความเข้าใจในพระสงฆ์ได้แจ่มชัดยิ่งขึ้น ไม่น่ามากก็น้อยนะครับ

ทำไมพระจึงออกธุดงค์?

เนื่องด้วยข้าพเจ้ามีความสงสัย และยังไม่เข้าใจอยู่ตลอดมาว่าทำไมพระปฏิบัติทั้งหลาย จะต้องออกธุดงค์ ก็ปฏิบัติพระกรรมฐานกันอยู่เสียที่วัดไม่ได้หรือ? การธุดงค์เพื่อไปกรรมฐานอยู่ในป่า กันดาร กับ บำเพ็ญกรรมฐานอยู่ที่วัดไม่น่าจะมีผลแตกต่างกันหากมีความตั้งใจจริงและเพียรพยายาม ปฏิบัติจริงไม่ทอดย

การที่ข้าพเจ้าเช่นนี้ เพราะข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นมาโดยตลอดว่าหากตั้งใจจริงและมีความ เพียรพยายามที่เด็ดเดี่ยวไม่ทอดยแล้วย่อมประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนปรารถนาได้เสมอมา อยากจะ ยกตัวอย่างสักนิดเพื่อประกอบความเชื่อมั่นของข้าพเจ้า (ขอท่านผู้อ่านอย่าได้คิดว่าข้าพเจ้าจะยกตัวเองเลย นะครับ เพราะถ้าข้าพเจ้ามิใช่เป็นคนประเภทนี้แล้วปัญหาข้อนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น) เช่น เมื่อข้าพเจ้าเรียน หนังสือข้าพเจ้าก็ตั้งใจไว้ว่าจะต้องสอบให้ได้ที่ 1 และเมื่อตั้งใหญ่แล้วในตอนปิดเทอมใหญ่ ขณะที่เด็ก ทุกคนเอาแต่เที่ยว และเล่นกันอย่างสนุกสนานนั้นข้าพเจ้าจะนั่งดูหนังสือเรียนของปีต่อไปทันที ตัวอย่างเช่นเมื่อสอบไล่ ม.3 เสร็จ จะเลื่อนขึ้น ม.4 ข้าพเจ้าจะรีบเอาหนังสือของ ม.4 มาดูอะไรที่ จะต้องท่องจำ เช่นทฤษฎีของเรขาคณิตบทต่างๆ หรือบทท่องจำต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะรีบท่องไว้ทันที บรรดา แบบฝึกหัดทุกบทข้าพเจ้าจะทำความเข้าใจและทดลองทำดูทั้งหมด เป็นต้น ดังนั้นข้าพเจ้ามักจะเรียนจบ ในตอนปิดเทอม โดยครูยังไม่สอนเสมอและเมื่อมีการสอบที่ไรข้าพเจ้าก็จะสอบได้เป็นที่ 1 ตลอดมา

และข้าพเจ้าจะเรียนอยู่ที่โรงเรียนมัธยมวัดดอนเมืองแต่เมื่อเข้าเรียนอยู่ในโรงเรียนนายร้อย จปร. ก็หาได้เคยนึกหวาดหวั่นนักเรียนที่มาจากโรงเรียนที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ ในกรุงเทพฯไม่ และเคยได้ เป็นแม่กระทั่งหัวหน้าตอนด้วยคะแนนดี อีกทั้งผลการเรียนตลอด 7 ปี (เตรียมนายร้อย 2 ปี และ นักเรียนนายร้อยอีก 5 ปี) ก็ยังอยู่ในประเภทที่อุปเท็นอีกด้วย ส่วนในด้านกีฬานั้นก็สนใจในกีฬา ประเภทใดข้าพเจ้าจะทุ่มสุดตัว และเล่นจนกว่าจะได้ถ้วยหรือรางวัลชนะเลิศเสมอ ไม่ว่าจะเป็นกีฬาในร่ม เช่น สนุกเกอร์ บิลเลียด ว่ายน้ำ หรือกีฬากลางแจ้งเช่นฟุตบอล ตะกร้อข้ามตาข่าย โดยเฉพาะยิมนาสติก นั้นหากทำไคที่ข้าพเจ้าทำไม่ได้ ก็จะหลบเข้าโรงยิมในยามค่ำขึ้นไปฝึกซ้อมจนกว่าจะได้หรือกอล์ฟ หากดี ไม่ได้ ข้าพเจ้าก็จะไปนอนทบทวนถึงความผิดพลาดของวงสวิง หากนึกออกแม้ดึกคืนที่ขงคืนที่ 1 ถึง 2 ข้าพเจ้าก็จะถือไม้ลงไปฝึกซ้อมที่สนามจนกว่าจะแก้ไขได้เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงจงนสนเท่ห์ใจนัก และในวันหนึ่งข้าพเจ้าก็ได้ถามหลวงพ่อกว่า “หลวง พ่อกครับ ทำไมพระจึงไม่กระทำความเพียรเพื่อให้บรรลุมรรคผลกันในวัด มีความจำเป็นอะไรหรือครับที่ จะต้องออกธุดงค์ไปทำความเพียรกันในป่า” เมื่อถามคำถามนี้และข้าพเจ้าก็เล่าเหตุผลที่ข้าพเจ้าเข้าใจ และ เชื่อมั่นดังที่ได้กล่าวแล้วแต่ต้นให้หลวงพ่อฟังและย้ำในที่สุดท้ายว่า “อย่างผมมันเรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยม วัดดอนเมืองซึ่งนับว่าเป็นโรงเรียนบ้านนอกในขณะนั้นก็ไม่เห็นจะต้องคิดดิ้นรนเข้าไปเรียนในโรงเรียนดี ๆ

ในกรุงเทพฯเลย แต่เมื่อได้มีโอกาสไปเรียนร่วมกับนักเรียนชั้นดีจากโรงเรียนต่างๆ เหล่านั้นในโรงเรียน นายร้อยผมก็สามารถเรียนกับพวกเขาได้อย่างสบายมาก และผมยังได้มีโอกาสเป็นหัวหน้าตอนเสียด้วยซ้ำไป”

“เออ แล้วคุณเคยเล่าถึงเรื่องวิธีที่จะเอาดีในการเรียนและการเล่นของคุณให้ลูกๆ ฟังบ้างไหม?” หลวงพ่อถามเรื่อยๆ

“เล่าให้ฟังบ่อยเลยครับ เพราะอยากจะให้เขาเรียนเก่ง” ข้าพเจ้าตอบอย่างภูมิใจ

“แล้วลูกนำวิธีของคุณไปใช้บ้างไหม?” หลวงพ่อถาม

“ตอนแรก เขาไม่เชื่อหรอกครับว่าเด็กอายุสิบกว่าขวบระดับชั้นมัธยมสมัยนั้น จะมีใครบ้างเรียนขนาดเอาหนังสือชั้นสูงกว่ามานั่งเรียนตอนปิดเทอม เพราะเด็กขนาดนั้นน่าจะชอบเล่นซุกซนมากกว่า จนผมต้องเอาสมุดพกตั้งแต่ ม.1 ถึง ม.6 ออกมาให้ดู นั่นแหละเขาจึงเชื่อว่าผมสอบได้ที่ 1 ทั้งสอบซ่อมสอบไล่มาโดยตลอดจริง” ข้าพเจ้าตอบ

“อะไรกัน คุณเก็บสมุดพกตั้งแต่ชั้นมัธยมมาจนถึงบัดนี้ที่เดียวหรือ?” หลวงพ่อถามถึง

“ครับ ผมเก็บไว้ แม้ขณะนี้ก็ยังอยู่ กระดาษกรอบเป็นสีน้ำตาลซีดๆครับ”ข้าพเจ้าตอบอย่างภูมิใจ

“ในเมื่อลูกคุณเขาเชื่อแล้วว่าวิธีการของคุณทำให้เรียนดีได้แล้วเขาขอมเรียนตามวิธีของคุณหรือไม่?” หลวงพ่อถามยิ้มๆ

“ไม่มีใครเอาวิธีของผมไปใช้สักคนครับ เอาแต่เล่นสนุกกันไปตามประสาเด็กกันหมด” ข้าพเจ้าตอบอย่างท้อแท้

“นี่แหละคำตอบละ คนเรานั้นไม่เหมือนกัน คุณลองไปถามดูได้ว่ายังมีใครสักกี่คนที่เขาใช้วิธีการเรียน และการเล่นแบบคุณบ้างมันผิดปกตินะ มันหนักเกินไปนะสำหรับบุคคลทุกๆ ไปการจะทำเช่นนี้ได้ต้องอาศัยกำลังใจสูง มีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวไม่ท้อถอย อีกทั้งต้องมีความเพียรเป็นเลิศจึงจะกระทำได้นะ จริงของคุณ การกระทำความเพียร เพื่อให้บรรลุผลนิพพานนั้นกระทำในวัดโดยไม่ต้องออกธุดงค์ก็ได้ ถ้ามีกำลังใจเด็ดเดี่ยวไม่ท้อถอย และมีความเพียรเป็นเลิศ แต่โดยทั่วไปแล้วพระภิกษุ ที่เพิ่งเริ่มปฏิบัติใหม่ๆ จะกระทำได้สักกี่องค์ เพราะสถานที่และสิ่งแวดล้อมไม่ให้อีกทั้งยังมีกิจอย่างอื่นที่สงฆ์จะต้องช่วยกันปฏิบัติเป็นส่วนรวม นอกจากนั้นญาติโยม อุบาสก อุบาสิกาที่เข้าออกเฟ้นฟ่านในวัดก็มีมาก เมื่อมีมากตาก็จะเห็น นู๋ก็ได้ยิน ลิ่นก็จะลืมหานอาหารโอชะ จมูกก็จะได้กลิ่น จิตก็เกิดการรับรู้ และ

อกุศลกรรมได้โดยง่ายจริงไหม?” หลวงพ่ออธิบายอย่างอารมณ์ดี และเมื่อเห็นข้าพเจ้านั่งฟังด้วยความสนใจ จึงอธิบายต่อว่า

“ด้วยเหตุนี้เองพระบรมศาสดา ซึ่งหยั่งรู้อารมณ์ของพระภิกษุที่เริ่มปฏิบัติใหม่ๆ เป็นอย่างดี จึงได้มอบอุบายให้พระภิกษุที่เริ่มปฏิบัติออกธุดงค์เพื่อหาความสงบวิเวกในป่า ในเขา ทั้งนี้ก็เพื่อให้อารมณ์ของจิตสงบ ระวังในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส กล่าวคือ

ตาที่เคยเห็นรกรุ่นใหม่รูปงาม หรืออุบาสิกที่อ่อนหวานน่ารักก็กลับได้เห็น ลิงค่าง บ่าง ชะนี หรือเสือ สิงห์ กระต๊อง แรด แทน ความอยากได้ใคร่ดีในรูปจะได้หมดไป

หูซึ่งเคยได้ยินแต่เสียงเพลงไพเราะ หรือเสียงหวานเสนาะโสตของสาวงามก็กลับได้ยินเสียงลิงค่าง บ่าง ชะนี หรือนก กา แทน ความอยากได้ใคร่ดีในเสียงก็จะสงบไป

จมูกที่เคยได้กลิ่นหอมจากน้ำหอมลือชื่อก็กลับได้กลิ่นไอดินแทนความอยากได้ใคร่ดีในกลิ่นก็จะสงบระงับไป

ลิ้นที่เคยลิ้มรสอาหารรสเลิศที่ญาติโยมเคยเอามาถวาย กลับต้องลิ้มรสเผือก มัน ผลไม้ป่าแทนความอยากได้ใคร่ดีในรส ก็จะสงบระงับไป

ส่วนกายที่เคยหุนหมอนอ่อนนุ่ม ห่มผ้าห่มยามหนาวหรืออาบน้ำฟอกสบู่อย่างสะดวกสบาย ก็จะได้สัมผัสกับขอนไม้ หญ้า ฟางแทน ความอยากได้ใคร่ดีในสัมผัสก็จะสงบระงับไป

และเมื่อความอยากได้ใคร่ดีในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส หมดก็หมายถึงกามฉันทะหมด ความคิดที่จะจงล้างจงผลาญกับผู้อื่นในป่าย่อมไม่มี เป็นอันว่าพยาบาทไม่มี ความคิดฟุ้งซ่านก็ไม่มี เพราะไม่มีอะไรให้คิดเหมือนอยู่ที่วัด ความสงสัยลังเลคือวิจิกิจฉา ก็ย่อมไม่มีเพราะถ้ามีคงไม่ออกธุดงค์ และถ้าไม่มีความง่วงเหงาหาวนอนด้วยก็หมายความว่า นิรอรค์ 5 ซึ่งเป็นเสี้ยนหนามในการบำเพ็ญเพื่อเข้าถึงปฐมฌานหมดไป การเข้าสู่ปฐมฌานก็ย่อมเป็นไปได้โดยง่าย และเมื่อปฐมฌานเกิดได้ ฌาน 2,3,4 ก็จะเกิดตามขึ้นมาได้ นั่นคือการเจริญสมถกรรมฐานเพื่อเข้าถึงฌาน 4 ย่อมทำได้แน่นอน และเมื่อทรงฌานได้เอากำลังของฌานมาพิจารณาวิปัสสนาญาณก็ย่อมเป็นไปได้โดยง่ายอีกในที่สุดปัญญาจะเกิด และเมื่อปัญญาเกิด ก็นำปัญญานั้นแหละไปห้าหั้นกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรม จนละสังโยชน์ 10 ไปทีละข้อๆ ถ้าได้ 3 ข้อก็เป็นพระโสดาบันและสกิทาคามี ถ้าละได้ 5 ข้อก็เป็นอานาคามี ถ้าละได้ทั้ง 10 ข้อก็เป็นพระอรหันต์ บรรลุมรรคผลนิพพานได้เร็วกว่าที่จะเริ่มฝึกและนั่งเพียรปฏิบัติอยู่แต่ในวัดนะการธุดงค์จึงเปรียบเสมือนเครื่องช่วย หรือเครื่องผ่อนแรงที่ช่วยให้การบำเพ็ญเพียรไปสู่มรรคผลนิพพานของพระภิกษุที่เริ่มปฏิบัติใหม่ๆง่ายขึ้นเท่านั้นเองนะ” หลวงพ่ออธิบายอย่างยืดยาว แต่แปลกเป็นที่สุดที่ข้าพเจ้าสามารถจดจำได้ทั้งหมดแม้จนกระทั่งทุกวันนี้

“ถ้าการออกธุดงค์ ได้ผลดีเช่นนี้ ทำไมพระภิกษุสงฆ์จึงไม่ออกธุดงค์ไปเรื่อยๆ เล่าครับ กลับเข้ามาอยู่วัดในเมืองอีกทำไมครับ?” ข้าพเจ้าถามด้วยความสงสัย

“อ้าว ถ้าท่านสำเร็จเป็นพระอริยเจ้าแล้ว ไม่กลับวัดท่านจะมีโอกาสได้แสดงธรรมสั่งสอน อุบาสก อุบาสิกา เพื่อสั่งสมบารมีต่อไปได้อย่างไรละคุณ จะให้ท่านสั่งสอน ถึง ค่าง ชะนี ในป่าตลอดไป หรือ?” หลวงพ่อตอบอย่างเห็นขัน และเมื่อข้าพเจ้าหัวเราะจึงพูดต่อไปว่า “พระพุทธเจ้าเอง เมื่อท่านได้ทรงตรัสรู้เป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ท่านก็เข้ามาแสดงธรรมโปรดผู้คนมิใช่หรือ?”

“จริงครับ หลวงพ่อ” ข้าพเจ้าตอบ

“อีกประการหนึ่ง การกลับเข้าวัดในเมือง ก็จะเป็นการทดสอบจิตไปในตัวด้วยนะว่า เมื่อตา หู จมูก ลิ้น กายไปเจอกับรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส อันย่ำวนในเมืองเข้าแล้วไปบอกจิต จิตมีปัญญาเพียงพอที่จะรู้เท่าทันกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรมหรือไม่ ถ้ายังหวั่นไหวก็ต้องออกธุดงค์ เข้าป่าไปฝึกกันใหม่ละ เพราะถือว่าจิตยังไม่แน่วจริง เข้าใจไหมละ” หลวงพ่ออธิบายเพิ่มเติมแล้วถาม

“เข้าใจแล้วครับ หลวงพ่อ” ข้าพเจ้าตอบด้วยความปลื้มปิติ หวังว่าคำถามข้อนี้ของข้าพเจ้า จะทำให้ท่านผู้อ่านเข้าใจถึงประโยชน์ ที่พระออกธุดงค์บ้างพอสมควรทีเดียวนะครับ

ปัญญาคืออะไรกันแน่?

เมื่อข้าพเจ้าได้มาพิจารณาทบทวน ถึงปัญหาที่ข้าพเจ้าถาม และหลวงพ่อก็ได้เมตตาอธิบายตอบมาแล้วโดยละเอียดๆ ในหลายๆ เรื่องก็บังเกิดความฉงนสนเท่ห์ใจในคำ ๑ คำหนึ่ง คือคำว่า “ปัญญา” เข้าอาทิเช่นหลวงพ่อบอกว่า “จิตยังไม่มีปัญญาเพียงพอ” หรืออธิบายว่า “เมื่อทรงฌานได้ก็เอากำล้างของฌานไปพิจารณา วิปัสสนาได้โดยง่าย และในที่สุดปัญญาก็จะเกิด เมื่อปัญญาเกิดก็จำปัญญานั้นแหละไปห้าห้านิเสสตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรมได้” เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้เกิดความเคลือบแคลงสงสัยในคำว่า “ปัญญา” ขึ้นมา ปัญญา จะเกิดขึ้นมาได้ก็ต่อเมื่อทรงฌานได้ แล้วเอากำล้างของฌานไปพิจารณาวิปัสสนาญาณ เท่านั้นหรือ? ก็แล้วที่ข้าพเจ้าจำแม่นเรียนหนังสือเก่งล่ะ ไม่ใช่เพราะด้วยข้าพเจ้ามีปัญญาดีหรือ? หรือที่คนอื่นๆ เขาได้ปริญญาโท ปริญญาเอก นั้นเล่าไม่ใช่เพราะเขามีปัญญาดีหรือ? ก็ไม่เห็นว่าจะต้องทรงฌานให้ได้แล้วไปนั่งพิจารณาวิปัสสนาญาณสักหน่อยนี่

เมื่อเกิดความสงสัยเช่นนี้ ในวันหนึ่งข้าพเจ้าจึงได้หาโอกาสถามหลวงพ่อบอกว่า

“หลวงพ่อกับ การที่ผมดูหนังสือเรียนเที่ยวเดียวแล้วจำได้โดยไม่ต้องท่อง แล้วท่องเล่าเหมือนคนอื่นเขา จะเรียกว่าผมมีปัญญาดีไหมครับ?”

“ไม่ใช่ปัญญาดีหรอก เขาเรียกว่า ความจำดีต่างหากเล่า” หลวงพ่อตอบเรื่อยๆ

“แล้วคนเรียนเก่งๆ ที่เขาไปทำปริญญาโท ปริญญาเอก ได้เล่าครับจะยกย่องว่า เขามีปัญญาดีไหมครับ?” ข้าพเจ้าถามต่ออย่างไม่ลดละ

“ไม่ใช่ปัญญาดีอีกนั่นแหละ แต่เขามีความจำดีอย่างคุณนี่แหละ” หลวงพ่อตอบยิ้มๆ

“อ้าว หลวงพ่อ ความจำดีก็ต้องมีปัญญาดีไม่ใช่หรือครับ” ข้าพเจ้ารีบถาม

“ความจำดีก็เพราะสมองดี สมองดีก็คือเครื่องบันทึกความจำดีเหมือนเช่นเครื่องบรรทุกเสียงหรือเครื่องบันทึกความจำของคอมพิวเตอร์ดีนั่นแหละ บันทึกไว้ หากต้องการใช้เมื่อไรก็นึกย้อนเอา ริเวณใดเอาหรือกดเอา ข้อมูลต่างๆ ที่บันทึกไว้ก็จะออกมานั่นเอง เขาไม่เรียกว่าปัญญาดีนะ เขาเรียกว่า สัจญญาดีต่างหากเล่าคุณ” หลวงพ่อบอก

“เอ เท่าที่ผมจำได้ผมก็ไม่เคยไปสัจญญากับใครที่ไหนนะครับ” ข้าพเจ้าชักง

“สัญญา นะเขาแปลว่าความจำได้ อย่างงไปเลย คุณมีความจำดีก็เพราะมีสัญญาดี คุณหรือใครก็ตามเรียนหนังสือเก่ง ก็เพราะจำคำสอนของครูบาอาจารย์และผู้รู้ได้ดีกว่าคนอื่น และเพราะความจำดีนี้เองทำให้มีโอกาสดันคว้า อ่านตำรับตำราได้มากกว่าคนอื่นและจำได้แม่นยำกว่าคนอื่น ดังนั้นเมื่อสอบที่ไรใครเขาจะไปสู้คนที่มีความจำดีได้เล่าคุณ แต่อย่าลืมนะ ถ้าครูเขาสอนผิด คุณก็จะจำได้แบบผิดๆ ถ้าตำรับตำราผิด คุณก็จำผิด เหมือนเครื่องบรรทึกเสียงหรือเครื่องคอมพิวเตอร์นั่นแหละ หากป้อนข้อมูลผิดเข้าไปละก็เสร็จเลยมันก็ต้องบันทึกผิดจำผิด ด้วยจริงไหม? คุณเคยจำคำในหลักศัลยาจารย์ของพ่อขุนรามคำแหงได้ไหม? หลวงพ่ออธิบายแล้วย้อนถาม

“ที่ว่าในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ไซ้ไหมครับหลวงพ่อ?” ข้าพเจ้าถาม

“เออ นั่นแหละ คุณว่าเดี๋ยวนี้มันยังคงเป็นความจริงอยู่ทั้งหมดไหม?” หลวงพ่อถาม ทำให้ข้าพเจ้าต้องนั่งคิดอยู่สักครู่ จึงตอบว่าในสมัยตอนผมเด็กๆ เป็นความจริงครับหลวงพ่อในน้ำมีทั้งกุ้ง หอย ปู ปลา มากมาย และทุ่งนาในกรุงเทพฯ ทั้งแถบพระโขนง สะพานควาย บางเขน เขียวชุ่มไปด้วยข้าวทั้งนั้น แต่ตอนนี้น่าเสียดายจริงๆ ครับผมยังแอบเปลี่ยนข้อความเสียใหม่เลยว่า “ในน้ำมีไร(ตัวไร เพราะน้ำเน่า), ในไรมีรา(เชื้อรา), ในนามีบ้านจัดสรร”

“แล้วข้อความท่อนอื่นๆ ในหลักศัลยาจารย์ล่ะว่าอย่างไร?” หลวงพ่อถามต่อ

“ครับ ผมพอจำได้อยู่บ้างว่า ใครใคร่ค้าช้างค้า ค้าม้าค้า ค้าวัวค้า ควายนค้า อะไรทำนองนี้แหละครับ แล้วก็ มีว่า ไพร่ฟ้าหน้าใส ครับ”ข้าพเจ้าตอบ

“เอาละจำได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น แล้วคุณว่าเดี๋ยวนี้เป็นเช่นนั้นหรือไม่?” หลวงพ่อถามยิ้มๆ

“เดี๋ยวนี้หรือครับ จะเปิดเชิงขายหมูสักเชิงยังยุ่งุ่นวายจะหาอะไรไปขายสักหาบก็หาที่วางขายไม่ได้แล้วครับ ต้องขายเป็นที่ที่เป็นทางถูกรีดไถทั้งตำรวจ ทั้งเจ้าหน้าที่สรรพากร ยิ่งไพร่ฟ้าในกรุงเทพฯ เจอมลภาวะที่เป็นพิษและการจราจรติดขัดด้วยแล้ว หาหน้าใสไม่มี หรือครับ ทุกวันนี้มีแต่ไพร่ฟ้าหน้าเหลืองซีดเสียส่วนใหญ่ครับ” ข้าพเจ้าตอบตามความเป็นจริง

“แล้วสุภชาติโบราณที่ว่า สิบพ่อค้าไม่เท่าพระยาเลี้ยงล่ะ คุณว่าเดี๋ยวนี้เป็นจริงไหม?” หลวงพ่อถามต่อ

“ไม่จริงแล้วครับ ผมเห็นสิบพระยาเดินตามคูพ่อค่านักธุรกิจออกไป”ข้าพเจ้าตอบอย่างชัดเจน

“อ้อ แล้วที่ว่า ไม่มีขยะมูลฝอยหมาไม่จี้ล่ะ?” หลวงพ่อถามอย่างสนุก

“ก็ไม่จริงอีกแหละครับ เพราะหมอบ้านผมมันไปคู่ยกองขยะเล่นจริงแต่มันไม่จี๊ เพราะมันกลัวขยะแยงกัน เห็นกลับมาจี๊ที่สนามหญ้าหน้าบ้านบ้าง บนถนนในบ้านบ้าง ผมต้องโกยทิ้งทุกวันเลยครับ” ข้าพเจ้าตอบตามความเป็นจริง

“เห็นไหม แม้แต่หลักศัลยารีกก็ดี สุภายิตโบราณต่างๆ ก็ดีอาจถูกต้องเป็นจริงได้เฉพาะสมัยหนึ่ง ระยะเวลาหนึ่งเท่านั้นเองหาได้เป็นความจริงตลอดกาลไม่แม้แต่วิชาคำนวณที่คุณเรียน เคยจำกันได้มิใช่หรือ ว่า $1+1$ เป็น 2 , $0+0$ เป็น 0 แล้วเดี๋ยวนี้ภาษาคอมพิวเตอร์เขาว่า $0+0$ เป็น 1 แต่ $1+1$ กลับเป็น 0 มิใช่หรือ?” หลวงพ่ออธิบายแล้วถามยิ้มๆ เล่นเอาข้าพเจ้าตัวแข็งด้วยเป็นความจริงตามที่หลวงพ่อบอกทุกอย่าง “ดังนั้นแม่คุณฟังมาก คุณรำบตำรามาก เรียนมาก ค้นคว้ามาก จนมีความรู้เพราะความจำดีมีสัญญาดี สักเพียงไรก็ตาม ความรู้ที่คุณได้มานั้น ก็หาได้เป็นความจริงตลอดกาลไม่ อาจผิดหรือถูกก็ได้ ดังนั้นจึงจะยังเรียกว่ามีปัญหาไม่ได้ล่ะ” หลวงพ่อบอกต่อ

“ถ้ายังงั้นปัญหา คืออะไรแน่ครับ หลวงพ่อ?” ข้าพเจ้ารีบถามต่อด้วยความข้องใจ

“ปัญหา โดยความหมายทั่วๆ ไปแล้วแปลว่าความรู้ที่เกิดขึ้นจากการพินิจพิจารณา หรือจะแปลว่าความเฉลียวฉลาดก็ได้ละ มิใช่รู้้อย่างเดียวต้องนำเอาความรู้ที่ได้นั้นมาพิจารณาด้วย หรือมิใช่ฉลาดอย่างเดียว ต้องมีเฉลียวใจด้วย จึงจะเกิดความรู้แจ้งเห็นจริงถึงแก่นแท้ของการรู้ในแต่ละอย่างได้ นั่นแหละจึงจะเรียกว่า “ปัญหา” ละ

ตัวอย่างเช่น หากคุณเห็นรถยนต์สวยคันหนึ่งแล่นผ่านมาคุณก็อาจจะบอกได้ทันทีว่าเป็นรถเป็นซ์ รดวอลโว่ รุ่นใด ก็ซี.ซี.มีสมรรถนะอย่างไร ราคาแพงเท่าไร สร้างจากประเทศไหน บริษัทอะไร เพราะคุณฟังเขามาบ้าง จึงจำได้ด้วยมีสัญญาดี แต่ด้วยเพราะไม่มีปัญญาก็ทำให้จิตของคุณมีความหวั่นไหว กินไม่ได้นอนไม่หลับเนื่องจากความอยากได้ในรถคันที่คุณเห็นขึ้นมา แต่ถ้าคุณมีความเฉลียวใจหรือได้มาพินิจพิจารณาให้รู้แจ้งแทงตลอดแล้ว คุณก็จะเกิดความรู้ใหม่ขึ้นมาว่ารถสวยรุ่นใหม่นี้ต่อไปอีก 2-3 ปี ข้างหน้ามันก็ต้องกลายเป็นรุ่นเก่าไม่ทันสมัยอีกต่อไป สีที่สวยงามหากกะเทาะออกก็คงจะดูไม่ได้เบาะอ่อนนุ่มที่สวยเก๋นั้นหากลอกออกดูภายในก็คงมีสภาพเช่นเดียวกับเบาะนั่งของรถแบบอื่น และถ้าคุณจะซื้อรถคันนี้ให้ได้ ก็จะต้องเดือดร้อนในการวิ่งค้นหาเงินหาทองมาและแม้เมื่อหาเงินได้แล้วคุณจะรับภาระหนี้สินไหวไหม

นอกจากนั้น เมื่อคุณได้รถมาขับจี้ก็คงจะไม่สบายใจนักด้วยเกรงจะถูกรถอื่นชนหรือเฉี่ยวเอา ชิ่งในตรอกในซอยที่เต็มไปด้วยหลุมด้วยบ่อและฝุ่นดินหนาที่บดด้วยแล้ว ก็ยังหนักใจใหญ่ และแม้เอารถให้เด็กเลี้ยงก็คงจะต้องไปควบคุมแฉะ ยิ่งต้องเอารถไปจอดในย่านชุมชนหรือตรอกซอยแคบๆ หรือที่เปลี่ยวๆ ก็คงจะต้องนั่งเฝ้ารถคันใหม่ด้วยความเป็นห่วง หากได้พิจารณาโดยละเอียดเช่นนี้แล้วก็จะเห็นความทุกข์ในรูปแบบต่างๆ ที่จะเกิดตามมาจากการคืนรถเป็นเจ้าของรถเป็นช้รูปงามคันนั้น เมื่อเห็นทุกข์ความอยากได้ใครดีในรถเป็นช้รูปงามคันนั้นก็ยอมหมดไป นี่แหละคือ “ปัญหา” ละ” หลวงพ่อบอก

และเมื่อเห็นข้าพเจ้ายังตั้งใจฟังก็พูดต่อว่า “และถ้าจะให้ชัดก็ต้องยืนยันว่า ปัญญา ได้แก่การเจริญวิปัสสนาญาณจนรู้แจ้งเห็นจริงตามกฎธรรมดา ไม่มีอารมณ์คิดที่จะฝืนกฎธรรมดาเหล่านั้นจนในที่สุดจะได้ญาณทั้ง 8 คือ

1. จุติปาทญาณ-รู้ว่าคนและสัตว์ตายแล้วไปเกิดที่ใด อีกทั้งรู้ว่าคนและสัตว์ที่มาเกิดนั้นมาจากไหน

2. เจโตปริยญาณ-รู้อารมณ์จิตของคนและสัตว์

3. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ-ระลึกชาติในกาลก่อนได้ไม่จำกัดชาติ

4. อตีตังสญาณ-รู้เหตุการณ์ในอดีตของคนและสัตว์สิ่งของ สถานที่ที่ได้โดยไม่จำกัดกาลเวลา

5. อนาคตังสญาณ-รู้เหตุการณ์ต่อไปในอนาคตของคนสัตว์ สิ่งของ สถานที่ที่ได้โดยไม่จำกัดกาลเวลา

6. ปัจจุปันยังสญาณ-รู้เหตุปัจจุบันของคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ ได้ตามความเป็นจริง

7. ยถากัมมตาญาณ-รู้ผลกรรมของคนและสัตว์ได้ทั้งอดีต อนาคต และปัจจุบัน

8. ทิพยจักขุญาณ-มีความรู้ปรากฏแก่จิตเหมือนตาเห็น สามารถ เห็นผีเห็นเทวดาได้

ญาณทั้ง 8 นี้อย่าได้หนักใจว่าจะทำไม่ได้ เมื่อใดที่ผู้ปฏิบัติสามารถทรงฌาน 4 ได้คล่องแคล่วแล้วถอยลงสู่อุปปจารสมาธิหรือฌาน 1 ฌาน 2 เพื่อพิจารณาวิปัสสนาญาณด้วยแล้วนอกจากว่าท่านจะได้ญาณทั้ง 8 แล้วท่านยังมีปัญญาแตกฉานในการอธิบายถ้อยคำหัวข้อธรรม และสามารถแก้หรือรุดปัญหาต่างๆ ได้อย่างอัศจรรย์ นอกจากนั้นยังรอบรู้ และเข้าใจภาษาอย่างอัศจรรย์อีกด้วย (ไม่ว่าจะเป็นภาษาของพรหม เทพ มนุษย์ สัตว์ อสุรกาย) เป็นยังไงคุณมณูญ แบบนี้ยังมีนักภาษาศาสตร์คนใดในโลกสู้ท่านได้จริงไหม? นี่เขาจึงเรียกว่ามีปัญญา จริงใช่ไหมล่ะ”

“เพียงแค่นี้ได้ญาณใดญาณหนึ่งใน 8 ที่หลวงพ่อก็บอกว่า ก็นับว่ามีปัญญาเกินกว่าปุถุชนคนธรรมดาในโลกนี้แล้วนะครับ” ข้าพเจ้าขอมรับและสารภาพถึงความในใจที่มีอยู่แต่เดิมว่า “หลวงพ่อกับผมจะขอมรับสารภาพกับหลวงพ่อกับแต่เดิมก่อนที่ผมจะได้พบหลวงพ่อนั้น ผมมีความหยิ่งทะนง และเชื่อมั่นในตนเองมาโดยตลอด ว่าเป็นผู้มีสติปัญญาที่อยู่ในชั้นระดับดีเยี่ยมผู้หนึ่งทีเดียว เพราะเป็นที่ขอมรับของบรรดาเพื่อนฝูงและครูบาอาจารย์ตลอดมาว่าเป็นผู้มีความจำดีมาก และเรียนหนังสือเก่ง ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ผมไม่ค่อยจะเลื่อมใสศรัทธา ที่จะรับฟังคำสั่งสอนของพระภิกษุสงฆ์ เพราะคิดว่า

พระภิกษุสงฆ์เหล่านี้เรียนน้อยกว่าผม บางองค์จบแค่ประถม 4 ก็มี เมื่อเรียนน้อยก็ย่อมรู้น้อย สติปัญญาที่น่าจะน้อยตามไปด้วย ดังนั้นท่านจะมีปัญญามาสอนอะไรผมได้ และในบางครั้งผมยังเคยแอบนึกงำว่าคนระดับปริญญาโท ปริญญาเอกไปทนนั่งฟังพระแก้วๆ อบรมสั่งสอนกันได้อย่างไร จนกระทั่งในวันนี้เองผมจึงได้เข้าใจว่าสิ่งที่ผมมีในตัวเองนั้นเป็นเพียงแค่มิ “สัญญา” ดีเท่านั้นเอง ซึ่งอาจจะจำในสิ่งที่ถูกก็ได้ ผิดก็ได้ หาได้มี “ปัญญา” รู้แจ้งเห็นจริงเท่าทันในกิเลส ตัณหา อุปทาน และอกุศลกรรมไม่”

“เออ ไม่เลวนี่เข้าใจได้รวดเร็วดี อย่าลืมนะคนที่มีความจำดี มีสัญญาดีนั้น หากเจริญวิปัสสนาญาณพิจารณาความจริงโดยสม่ำเสมอแล้ว ปัญญาจะเกิดขึ้นมาได้อย่างรวดเร็วกว่าคนอื่นนะ เพราะจดจำข้อมูลต่างๆ ที่จะมาพิจารณาได้มากกว่าเขา” หลวงพ่ออธิบายให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คำถามของข้าพเจ้าและคำตอบของหลวงพ่อในข้อนี้ จะทำให้ท่านผู้อ่านมีความเข้าใจคำว่า “ปัญญา” ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะท่านผู้อ่านซึ่งเป็นคนที่มิมิจาตฐิเช่นเดียวกับข้าพเจ้า

พระพุทธศาสนาในปัจจุบันนี้เสื่อมจริงหรือ?

ดั่งที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ข้าพเจ้าเป็นคนที่ชอบศึกษาค้นคว้าอยู่เฉยไม่ค่อยจะได้ เมื่อสนใจในเรื่องของพุทธศาสนาขึ้นมา ก็หาหนังสือมาอ่านเล่มแล้วเล่มเล่า ในที่สุดก็อ่านไปพบหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งเขียนอ้างว่าได้มีการสำรวจประชาชนในโลกนี้ แล้วพบว่าชาวโลกนับถือศาสนาคริสต์มากเป็นอันดับหนึ่ง ศาสนาอิสลามเป็นอันดับสอง และพุทธศาสนาเป็นอันดับสาม โดยเฉพาะได้กล่าวถึงความเสื่อมของพุทธศาสนาด้วยว่าชาวพุทธนั้นส่วนใหญ่ถือบวชกันตามประเพณี มากกว่าที่จะถือบวชกันด้วยความศรัทธาเช่นศาสนาอื่น กล่าวคือพ่อแม่ที่มีลูกชายหากอายุครบบวช ก็จะจัดการ ให้อุปการะให้ลูกได้บวชเรียนก่อนมีครอบครัวคือ “บวชก่อนเบียด” เพื่อให้พ่อแม่ได้มีโอกาสเกาะชายผ้าเหลืองของลูกไปสวรรค์กับเขาบ้าง และเมื่อถึงวันบวชของลูกชายก็มีการลี้ม วัว ควาย หมู ไก่ เลี้ยงดูแขก มีหน้าซำพ่อแม่ของผู้บวชก็จะดื่มสุรา เมายา จนเมาแประออกไปรำ นานาคเข้าสู่โบสถ์ ซึ่งนับว่าเป็นการผิดศีลข้อ 5 ของพุทธศาสนาเองเสียด้วยซ้ำไป เป็นต้น (เสียดายที่ข้าพเจ้าจำชื่อหนังสือเล่มนั้นไม่ได้ เพราะอ่านมากกว่า 20 ปีแล้ว)

ด้วยเหตุนี้เอง ในวันหนึ่งข้าพเจ้าจึงได้ถือโอกาส เล่าเรื่องราวทั้งหมดดั่งที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นให้หลวงพ่อฟังแล้วตั้งคำถามว่า

“การที่พุทธศาสนิกชนถือบวชตามประเพณีมากกว่าที่จะถือบวชเพราะแรงศรัทธาก็ดี หรือการที่ต้องลี้ม วัว ควาย เลี้ยงดูแขกก็ดี หรือการที่บิดา มารดาของผู้บวชดื่มสุรายาเมา จนเมาแประออกไปรำ นานาคลูกชายเข้าสู่โบสถ์นั้น เป็นเพราะพุทธศาสนาเสื่อมไปใช่ไหมครับหลวงพ่อ?”

“พุทธศาสนานั้นไม่มีวันเสื่อมหรือคุณ แต่คนต่างหากมันเสื่อมเหมือนเพชรที่อยู่ในตมก็ยังคงเป็นเพชรที่ล้ำค่าอยู่ดี หากแต่คนที่ม่โอกาสได้พบเห็นมันหาซื้อในคุณค่าของเพชรไม่ เท่านั้นเอง” หลวงพ่อตอบอย่างอารมณ์ดี

“หรือเหมือนไก่ได้พลอย ใช่ไหมครับหลวงพ่อ” ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วย

“นั่นแหละ ทำนองเดียวกัน ดังนั้นเราจะไปเหมาว่าเพชรไม่ดี พลอยไม่ดียังไม่ได้นะ” หลวงพ่อบิยาย

“แล้วถ้าพระพุทธศาสนาของเราดีทำไมจึงมีคนนับถือน้อยกว่าศาสนาอื่นเล่าครับ?”
ข้าพเจ้ารีบถามด้วยความอยากรู้

“เอ คุณรู้จักร้านขายเพชรบ้างไหม?” หลวงพ่อย้อนถาม

“รู้จักครับ” ข้าพเจ้าตอบแบบงงๆ

“แล้วคุณรู้จักร้านขายของชำใหม่ที่เขาขายอะไร?” หลวงพ่อถามเรื่อย ๆ

“รู้จักครับ ร้านขายของชำก็คือร้านที่ขายข้าว กะปิ น้ำปลา ยาสีฟัน สบู่แป้น น้ำมันใส่ผม น้ำมันก๊าด รองเท้าแตะ ไม้กวาด เกลือ น้ำตาล เต้าหู้ยี้ ฯลฯ รวมความว่าขายไม่เลือกละครับ สุดแล้วแต่ว่า ในร้านพอจะมีที่ทางให้วางขายอะไรได้บ้างและลูกค้าต้องการซื้ออะไรครับ” ข้าพเจ้าตอบตามที่คิดได้

“อ้อ แล้วคนเข้าร้านขายเพชรมากหรือคนเข้าร้านขายของชำมากล่ะ” หลวงพ่อถามยิ้ม ๆ

“ก็ต้องเข้าร้านขายของชำมากสิครับ เพราะร้านขายของชำมีของที่คนทุกๆ ไปต้องการซื้อ ไปใช้สอยประจำวันมากส่วนร้านขายเพชรนั้นต้องคนมีเงินจริงๆ จึงจะเข้าได้ครับ” ข้าพเจ้าตอบ

“เอาละทีนี้ถ้ามีคนบอกคุณว่า หากเรียนจบชั้นประถม 4 แล้วมีงานทำได้เงินเดือนๆ ละ 5000 บาท และถ้าจบมหาวิทยาลัยก็มีเงินเดือนๆ ละ 5000 บาทเท่ากันล่ะ คุณจะเลือกเรียนอะไร?” หลวงพ่อถามต่อ

“ผมก็ต้องเลือกเรียนแค่จบชั้นประถม 4 สิครับง่ายดี เรื่องอะไรผมจะต้องเสียเวลาไปทนเรียนจนจบมหาวิทยาลัยเล่าครับ เงินเดือนก็เท่ากัน” ข้าพเจ้าตอบด้วยเหตุผล

“นั่นแหละเหมือนกันคนที่เข้าถึงพระพุทธศาสนานั้นมีน้อยเพราะพระพุทธศาสนานั้นมีความงามและล้ำค่าประดุจเพชร และปฏิบัติให้บรรลุถึงแก่นแท้ได้ยาก ดูกัดเรียนให้จบมหาวิทยาลัยในพระพุทธศาสนานั้นบาปก็ต้องเป็นบาป บุญก็ต้องเป็นบุญ จะนำมาหักลบล้างกันมิได้ ใครกระทำความดีก็ไปรับผลแห่งกรรมดีนั้น ใครกระทำความชั่วก็ต้องไปชดใช้กรรมชั่วที่ได้กระทำความ กรรมใดก็ก็ต้องรับกรรมนั้น เป็นกรรมกฎหมายตายตัวที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ อีกทั้งพระภิกษุ สามเณร ที่ถือบวชในพระพุทธศาสนาจักต้องถือศีลเคร่งครัด มีภรรยาหรือแม่แต่อยู่ในที่ลับกับหญิงสองต่อสองก็มีได้ นอกจากนั้นพระพุทธศาสนาสั่งสอนแต่เรื่องจริงไม่มีการเอาอะไรมาหลอกล่อ และไม่มีการโฆษณาที่เกินจากความเป็นจริงอีกทั้งไม่บังคับผู้ใดให้มาเป็นสาวกด้วย ซึ่งผิดกับศาสนาอื่นๆ ที่มีการโฆษณาและบังคับผู้คนจนเกิดสงครามศาสนา บ่อยครั้งดังที่ได้ปรากฏแล้วในประวัติศาสตร์บางศาสนาที่อะลุ่มอล่วยให้นักบวชในศาสนามีภรรยาได้ ขับรถได้อยู่ตามบ้านเรือนได้ มีหน้าเข้าผู้ใดทำบาปก็ล้างบาปให้ได้อีกด้วย ซึ่งทุกอย่างดูง่ายไปหมด ใครๆ ก็ต้องชอบ เพราะง่ายดีเหมือนเรียนประถม 4 นั่นแหละ” หลวงพ่ออธิบาย

“นั่นสิ ครับ ศาสนาของเขาดูแล้วก็ง่ายดี แต่เมื่อปฏิบัติตามแล้วผลที่ได้รับนั้นจะเทียบเท่ากับพุทธศาสนาหรือครับ ผมยังสงสัยอยู่?” ข้าพเจ้าถามด้วยความกังขา

“แล้วคุณเชื่อไหมเล่าว่า หากคุณเรียนจบประถม 4 จะมีคนจ้างคุณทำงานเดือนละ 5000 บาทเท่ากับคนที่เขาเรียนจบมหาวิทยาลัย?” หลวงพ่อย้อนถาม

“คงจะเชื่อไม่ได้หรอกครับ เป็นไปไม่ได้แน่” ข้าพเจ้าตอบตามที่คิด

“เอาละ คุณตั้งใจฟังให้คินะ โดยทั่วๆ ไปแล้วผู้คนมักจะรีบด่วนสรุปเอาว่า พุทธศาสนาก็เช่นเดียวกับศาสนาอื่น คือมุ่งหมายที่จะสั่งสอนให้คนประพฤติดี ละเว้นประพฤติชั่ว ละเว้นการเบียดเบียนซึ่งกันและกันและอยู่ร่วมกันด้วยสันติสุข แต่ถ้าคุณได้ศึกษาค้นคว้า และใช้ปัญญา พิจารณาโดยถ่องแท้แล้ว จะเห็นได้ว่าพระพุทธรูปศาสนานั้นเหนือกว่าศาสนาอื่นทุกศาสนา กล่าวคือ พุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นได้สอนเลยไปจนสามารถล่วงข้ามความทุกข์ สู่วิษณุโลกได้ ซึ่งศาสนาอื่นหาได้สอนไปถึงไม่” หลวงพ่ออธิบายและเมื่อเห็นข้าพเจ้า ตั้งอกตั้งใจฟังอย่างแท้จริง ก็พูดต่อว่า “อันความงามในพุทธศาสนานั้นแบ่งออกได้เป็น 3 ขั้นตอนด้วยกันคือ

1.ความงามเบื้องต้น ได้แก่ อารมณ์ความดีทางใจ คือให้ทานรักษาศีล

2.ความงามในท่ามกลาง ได้แก่ อารมณ์ความดีในการเจริญทานสมาบัติ

3.ความงามในที่สุด ได้แก่ อารมณ์นับถือความจริงคือการเจริญวิปัสสนาญาณ เพื่อให้รู้เท่าทันในกิเลส ตัณหา อุปทานและอกุศลกรรม อันจะทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ เข้าสู่พระนิพพานได้นั่นเอง

ดังนั้น หากคุณนำเอาศาสนาอื่นมาเทียบเคียงกับพุทธศาสนาแล้วจะเห็นได้ว่า ศาสนาบางศาสนานั้นหากปฏิบัติโดยครบถ้วนถึงจุดสุดยอดแล้ว ก็จะได้ผลเพียงแค่ความงามในเบื้องต้นของพุทธศาสนาเท่านั้นเองนะ เพราะเพียงแค่สั่งสอนให้คนมุ่งประพฤติดี มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ผู้ยากไร้ ช่วยเหลือสังคม ละเว้นการประพฤติชั่วและเบียดเบียนซึ่งกันและกันซึ่งก็คือทานศีล นั่นเอง ยังไม่มีแม้แต่การเจริญภาวนาเพื่อให้เกิดสมาธิ และศาสนาบางศาสนาก็เช่นกันหากได้ปฏิบัติโดยครบถ้วนถึงจุดสุดยอดแล้ว ก็จะได้เพียงแค่ความงามในท่ามกลางของพุทธศาสนาเท่านั้นเอง เพราะมีการสอนสูงสุดเพียงแค่เจริญภาวนาให้เกิดสมาธิเท่านั้น หาได้สอนเลยไปถึงความเจริญวิปัสสนาญาณซึ่งเป็นความงามในที่สุด ดังเช่นพุทธศาสนาไม่จริงอยู่ทุกศาสนาล้วนดีทั้งสิ้นไม่ใช่ฉันว่าไม่ดีนะ แต่ความดีก็ต้องมีดี ดีมาก และดีที่สุดในไหมล่ะ?” หลวงพ่ออธิบาย

“ถ้าผมจะสมมติเอาว่า ความงามในเบื้องต้น ก็เหมือนกับความรู้ระดับประถมศึกษา ความงามในท่ามกลางก็คล้ายกับความรู้ในระดับมัธยมศึกษา และความงามในที่สุดก็คือ จบมหาวิทยาลัยจะพอไปได้ไหม?” ข้าพเจ้าพยายามคิดเปรียบเทียบ

“เออ เข้าที่ จบประถมศึกษาที่มีความรู้กว่าคนที่ไม่ได้เรียนนะอย่างน้อยก็พออ่านออกเขียนได้ ยิ่งจบมัธยมศึกษาที่มีความรู้มากขึ้นและยังจบมหาวิทยาลัยก็ยิ่งดีใหญ่ เป็นบัณฑิตทีเดียวนะ เอาละ ตามที่ฉันอธิบายมาก็เห็นได้ว่า พระพุทธศาสนาเปรียบเสมือนเพชรอันล้ำค่า แต่เป็นที่น่าเสียดายที่พุทธศาสนิกชนส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักในคุณค่า คนไทยบางคนกลับหันไปยอมรับนับถือศาสนาอื่น เปรียบประหนึ่งปาเพชรอันล้ำค่าทิ้ง แล้วไขว่คว้าหาพลอย หาโป่งข่ามมาประดับแทน ผิดกับฝรั่งมังค่าในปัจจุบัน เขากลับเห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนายอมทอดทิ้งลูกเมีย ขำมน้ำขำมทะเลมาบวชเรียนกันมากมาย นอกจากนั้นในแต่ละประเทศก็มีการจัดตั้งชมรมพุทธศาสนากันขึ้นมาอีกเรื่อยๆ ฉันขอย้ำว่าการศึกษาพระพุทธศาสนานั้น ถ้าต้องการให้เข้าลึกซึ้งและเป็นประโยชน์แก่ตนเองแล้ว จะต้องมีการศึกษาทั้งปริยัติและปฏิบัติประกอบกัน มิฉะนั้นแล้วจะเกิดการเข้าใจไขว่เขวหรือแปลความหมายของคำสั่งสอนของพระพุทธองค์เพี้ยนไปก็ได้ล่ะ” หลวงพ่ออธิบายอย่างละเอียด

ข้าพเจ้าคิดว่าหลวงพ่อได้ตอบคำถามในข้อนี้กระจ่างชัดแล้วนะครับขอท่านผู้อ่านที่รัก จงใช้วิจารณญาณพิจารณาใคร่ครวญต่อไปเถิด

คนร่ำรวยมีโอกาสสร้างกุศล

ผลบุญได้มากกว่าคนจนจริงหรือไม่?

ความที่ข้าพเจ้าเป็นคนช่างคิดก็อดที่จะคิดไม่ได้ ว่าอันคนร่ำรวยซึ่งมีดีกคุณหาสน์เป็นที่พำนัก พรั่งพร้อมไปด้วยข้าทาสบริวารคนครัว คนรถ คนสวน คอบปรนนิบัติรับใช้ จะขยับตัวทำอะไรสักหน่อยบริวารก็วิ่งพล่านแย่งยื้อทำให้หมด แต่ละห้องในบ้านก็มีเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ บรรดาลูกๆ ก็ล้วนได้รับการส่งเสริมให้ได้เล่าเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อ และการไปโรงเรียนหรือกลับบ้านก็มีคนขับรถรับส่งให้เสร็จ อยากจะได้อะไรก็ได้เพราะมีเงินมีทองร่ำรวยมหาศาล ไม่ต้องวิตกทุกข์ร้อนในเรื่องใดๆ เลย และเมื่ออยากจะทำบุญก็สามารถจะกวักเงินออกทำบุญครั้งละเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านได้อย่างสบายๆ ผิดกับคนที่จะต้องดิ้นรนขวนขวายหางานทำ พอได้ค่าจ้างมาซื้ออกรอกหม้อ และกับราคาถูก ไปเพียงวันหนึ่งๆ ไหนจะต้องวิตกกังวลในเรื่องค่าเช่าบ้าน ไหนจะค่าเล่าเรียน ไหนจะดอกเบี้ยที่ไปกู้ยืมเขามาจิปาถะ มีหน้าซำบ้านที่อยู่ก็อดห่วงหาความสะดวกสบายใดๆ มิได้เลยและแม้เมื่ออยากจะสร้างกุศลผลบุญกับเขาบ้างก็คงจะทำได้เพียงครั้งละ 5 บาท 10 บาท เป็นอย่างมาก ดังนั้นเมื่อความแตกต่างระหว่างคนร่ำรวยกับคนจนมีมากเช่นนี้จึงทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสงสัยขึ้นมาว่า โอกาสในการสร้างบุญกุศลของคนร่ำรวยย่อมจะมีได้มากกว่าคนจน และเมื่อเป็นเช่นนี้อีกก็ภพที่ชาติหากเกิดเป็นมนุษย์อีก ก็ย่อมเป็นคนร่ำรวยอีก ส่วนคนจนนั้นก็จะต้องยากจนอยู่เช่นนั้นทุกภพทุกชาติไปซิ

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงค่อยๆ เลียบเคียงถามหลวงพ่อกว่า

“หลวงพ่อกับ บรรดาเศรษฐีมีเงินทั้งหลายนั้นมีความเป็นอยู่ที่พรั่งพร้อมมีความสุขและสะดวกสบายไปเสียทุกอย่าง ผิดกับคนจนที่มีความวิตกทุกข์ร้อนทั้งในด้านการงาน, ค่าเล่าเรียนลูก, ค่าเช่าบ้าน, ดอกเบี้ยที่ไปกู้ยืมเขามาจิปาถะ ดังนั้นคนร่ำรวยซึ่งไม่มีความทุกข์ก็ย่อมได้เปรียบคนยากจนซึ่งมีความทุกข์ ในการสร้างบุญกุศลใหม่มักรึ?”

“คุณรู้ได้อย่างไรว่าคนร่ำรวยไม่มีทุกข์?” หลวงพ่อย้อนถาม

“จะมีทุกข์อะไรล่ะครับ อยู่คุณหาสน์โอ้อ่า มีเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำสิ่งอำนวยความสะดวกเพียบ จะขยับตัวทำอะไรสักหน่อยข้าทาสบริวารก็วิ่งกันพล่านแย่งยื้อทำให้หมด อยากจะได้อะไรก็ได้ เพราะมีเงินทองร่ำรวยมหาศาล”ข้าพเจ้าอธิบาย

“เอ้อ คุณเคยเจ็บไข้ ได้ป่วย เช่น ปวดหัว ปวดท้อง ปวดฟัน แขนหัก ขาหัก ออกหัด อีสุกอีใสอีดำอีแดง กับเขาบ้างไหม?”หลวงพ่อกถามเรื่อยๆ

“เคยซิครับ และดูเหมือนจะเป็นมาแล้วทุกอย่างที่หลวงพ่อดามันนั่นแหละครับ”ข้าพเจ้าชัก
ลังเลไม่ทราบว่าจะหลวงพ่อกับจะมาในรูปใด

“แล้วในระหว่างที่คุณเจ็บไข้ได้ป่วยนะ คุณเป็นทุกข์ไหม?”หลวงพ่อกถามต่อ

“เป็นทุกข์สิครับ”ข้าพเจ้าตอบ

“แล้วคนร้าย เขาต้องเจ็บป่วยอย่างคุณบ้างไหมหรือว่าคนร้ายไม่มีสิทธิ์เจ็บไข้ได้
ป่วย?”หลวงพ่อกถามเรื่อยๆ

“ก็ต้องเจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนกันแหละครับแต่เขาคงมีหมอมียาบาลดูแลอย่างใกล้ชิด”
ข้าพเจ้าตอบเสียงอ่อยๆ แต่คุณอย่าลืมนะว่า

“คนร้ายหัวไม่แข็งอย่างคนจนเจ็บนิดเจ็บหน่อยละก็เขาเป็นทุกข์กว่าคนจนเสียอีกนะ
ความเจ็บไข้บางชนิดคนจนเป็นวันสองวันก็หาย บางที่เป็นเองหายเองได้เช่นหวัด แต่ถ้าคนร้ายเป็นอาจ
ต้องฉีดยา นอนให้น้ำเกลือกันทีเดียวทุกข์กว่าคนจนอีกนะ”หลวงพ่อกอธิบายแล้วย้อนถามว่า “แล้วคน
ร้ายมีสิทธิ์แก่ชราหรือตายไหม?”

“โอ้ หลวงพ่อกจะมีหรือจนเกิดมาก็ต้องเจ็บ ต้องแก่ ต้องตายทุกคนแหละครับ”ข้าพเจ้าตอบ
ตามความเป็นจริง

“แล้วคุณว่า ความเจ็บ ความแก่ ความตายเป็นทุกข์ไหม?” หลวงพ่อกถาม

“เป็นทุกข์สิครับ แม้เพียงแค่อคิดถึงก็เกิดทุกข์แล้วครับ?” ข้าพเจ้าตอบ

“แล้วบิดา มารดา ลูก เมีย ของคุณต้องตายจากไปก็ดีหรือข้าวของเครื่องใช้ที่คุณรักใคร่
หวงแหนหายไปคุณเป็นทุกข์ไหม?” หลวงพ่อกถาม

“เป็นทุกข์สิครับ มากด้วย”ข้าพเจ้าตอบ

การพลัดพรากจากของรัก ล้วนเป็นทุกข์ทั้งสิ้นนะ ไม่ว่าคนร้ายหรือคนจน หากประสบ
เข้าก็ล้วนทุกข์ทั้งสิ้น ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันนะความจริงแล้วคนร้ายที่มีกิจการใหญ่โตเขาก็ต้องกู้เงิน
ธนาคารมาลงทุนนะ ต้องเสียดอกเบี้ยเหมือนกัน มีหน้าข้าจำนวนมากมายเสียด้วย ยิ่งถ้าวางแผนไว้ผิดเขา
ก็ต้องคิดหนัก ทุกข์หนักกว่าคนจนเสียอีกบางคนถึงกับฆ่าตัวตายก็มีบ้านช่องก็ถูกยึดไปก็มี ส่วนการมีข้า
ทาส บริวารมากนะ ยิ่งมากเท่าไรปัญหาที่ยิ่งมากเท่านั้นนะ และยิ่งคนร้ายมีกิจการมากมายไม่มี
เวลาอบรมลูก อีกทั้งลูกก็ถือว่าพ่อแม่ร้ายประพฤติดนไปไปในทางเสื่อมเสียก็ยิ่งทำให้พ่อแม่ทุกข์หนักได้

เช่นกัน ดังนั้นคนร่ำรวยก็ดี คนจนก็ดี ล้วนมีความทุกข์ด้วยกันทั้งนั้นไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบใคร
หรือ เป็นแต่ว่ามีทุกข์กันคนละรูปแบบเท่านั้นเองนะ”หลวงพ่อบิณฑบาตอย่างละเอียด

“แต่คนร่ำรวยก็ยัง ได้เปรียบกว่าคนจนในการทำบุญอยู่ดีแหละครับหลวงพ่อบิณฑบาต เพราะคน
ร่ำรวยอาจทำบุญได้ครั้งละเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านได้ในขณะที่คนจนทำบุญได้ครั้งละ 5 บาท 10
บาทเท่านั้นเอง”ข้าพเจ้าตั้ง

“การทำบุญด้วยเงินก็ดี อาหารก็ดี เสื้อผ้าก็ดี หรือสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ก็ดี เขาเรียกว่า
“วัตถุทาน” นะ และกุศลผลบุญอันจะเกิดจากวัตถุทานนั้น หาได้วัดกันที่จำนวนเงินหรือจำนวนสิ่งของ
เครื่องใช้ไม่ แต่เขาวัดกันที่องค์ประกอบ 3 อย่างคือ

1-ผู้มีความเต็มใจในการให้(ถึงพร้อมด้วยเจตนา)

2-วัตถุทานที่ให้นั้นได้มาด้วยความบริสุทธิ์(ถึงพร้อมด้วยไทยธรรม)

3-ผู้รับมีความบริสุทธิ์(ถึงพร้อมด้วยบุญเขต)

ดังนั้นหากคนจนบริจาคเงินทำบุญเพียงแค่ 5 บาท 10 บาทแต่มีความเต็มใจในการทำบุญ อีกทั้ง
เงินที่ทำนั้นหามาได้อย่างสุจริตด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเอง ก็ย่อมได้กุศลผลบุญมากกว่าคนร่ำรวยที่
บริจาคเงินเป็นหมื่น เป็นแสน หรือเป็นล้าน ด้วยเจตนาที่หวังอวดหรือแบ่งทับผู้อื่น หรือว่าเงินที่บริจาค
นั้นได้มาเพราะคดโกงเขามาจะ”หลวงพ่อบิณฑบาต ทำให้ข้าพเจ้าค่อยยิ้มออก

“แล้วที่ว่าผู้รับบริสุทธิ์ละครับ หมายความว่าอย่างไรครับ?”ข้าพเจ้าถาม

“อ้อ หมายความว่า ให้ทานแก่ท่านที่เป็นอริยบุคคล เป็นเนื่อนานุญของโลกมีอันสูงส่งมาก
พระพุทธเจ้าท่านเปรียบเทียบไว้ดังนี้

-ให้ทานแก่พระสกิทาคามี 1 ครั้งมีผลมากกว่าให้ทานแก่พระโสดาบัน 100 ครั้ง

-ให้ทานแก่พระอนาคามี 1 ครั้งมีผลมากกว่าให้ทานแก่พระสกิทาคามี 100 ครั้ง

-ให้ทานแก่พระอรหันต์ 1 ครั้งมีผลมากกว่าให้ทานแก่พระอนาคามี 100 ครั้ง

-ให้ทานแก่พระปัจเจกพุทธเจ้า 1 ครั้ง มีผลมากกว่าให้ทานแก่พระอรหันต์ 100ครั้ง

-ให้ทานแก่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า 1 ครั้งมีผลมากกว่าให้ทานแก่พระปัจเจกพุทธเจ้า 100 ครั้ง

-ให้ท่านแก้ภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข (สังฆทาน)มีผลมากกว่าถวายท่านแก่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า 1 ครั้ง

และการสร้างวิหารถวายสงฆ์ผู้มาจากจตุรทิศมีผลมากกว่าสังฆทานเข้าใจหรือยัง?” หลวงพ่ออธิบายอย่างอารมณ์ดี และเมื่อยังเห็นข้าพเจ้ายังสนใจอยู่ก็พูดต่อว่า “ความจริงแล้ว วัตถุทานนี้แม้ไม่มีเงินสักบาทเดียวก็ทำได้นะ”

“ทำอย่างไรครับหลวงพ่อ?”ข้าพเจ้าถามอย่างสนใจ

“ก็คอยโมทนาเขาไปละ ใครถวายเงินแสน เงินล้าน คุณก็ยกมือไหว้กำหนดจิตโมทนาไปกับเขาด้วย เขาได้บุญเท่าไร คุณก็ได้เท่านั้นแหละดีไหมละ ไม่ต้องไปอิจฉาคนร่ำรวยให้เสียเวลาจริงไหม?” หลวงพ่อตอบ

“แบบนี้ไม่เป็นการเอาเปรียบผู้อื่นหรือครับ?”ข้าพเจ้าถามอย่างตั้งใจสงสัย

“ไม่เอาเปรียบหรอก เพราะคุณจะโมทนาหรือไม่ ก็ไม่ได้ทำความเดือดร้อนให้ผู้ทำบุญนี้ เขาก็ยังได้บุญของเขาเต็มที่อยู่เดิมนั่นแหละแต่อย่างไรก็ตาม วัตถุทานนี้ก็เพียงแก่ท่านเบื้องต้นเท่านั้นนะ ยังมีทานแบบอื่นที่ไม่ต้องใช้เงินทองเลยแม้แต่บาทเดียว แต่ให้กุศลผลบุญได้สูงกว่าวัตถุทานเสียอีกนะ” หลวงพ่ออธิบาย

“ทำทานแบบใดละครับ?”ข้าพเจ้ารีบถามด้วยความสนใจ

“อภัยทาน อย่งไรละ ใครเขาทำผิดคิดร้ายต่อคุณอย่างไร คุณก็ไม่ถือโกรธ อภัยให้เขาเสีย เหมือนที่พระพุทธเจ้าท่านให้อภัยให้แก่บรรดาผู้คนที่มุ่งร้ายต่อองค์ท่านนั่นแหละ เห็นไหมไม่ต้องเสียเงินสักบาทเดียวแต่ได้กุศลผลบุญมากกว่าบริจาคเงินเป็นจำนวนมากมายเสียด้วยซ้ำไป”หลวงพ่อบรรยาย

“แหม หลวงพ่อครับได้บุญมากโดยไม่เสียเงินก็จริง แต่มันทำได้ยากนะครับ โดยเฉพาะผมแล้ว ผมชอบประพฤติปฏิบัติต่อผู้คนแบบเกลือกจิ้มเกลือ คือดีมาก็ดีไป ร้ายมาก็ร้ายตอบ แรงมาก็แรงไป หวานมาก็หวานไป อะไรทำนองนี้แหละครับ มันค่อยมีชีวิตชีวาหน่อยขึ้นอภัยให้บ่อยๆ คนเลวๆ เหล่านั้นก็ยิ่งได้ใจใหญ่คิดว่าเราเหยชิครับเคยแค่แอบลอบนินทาลอบกดลับหลัง คราวนี้ละก็มันต้องบุกเข้ามาด่าว่าทำร้ายถึงในบ้านเป็นแน่”ข้าพเจ้าให้เหตุผลไปตามที่คิด

“อ้าว อยากได้บุญมาก หน้าซำไม่ต้องเสียเงินเสียทองด้วยก็ต้องยกหน่อยซิ แต่ก็มิใช่ยากเย็นจนทำไม่ได้นะ หากคุณควบคุมสติได้แล้วคิดว่า โอ หนอ คนเลวเหล่านี้ คงรับกรรมอยู่ในนรก เปรต อสุรกายและสัตว์เดรัจฉานมานานหลายภพหลายชาติแล้ว กว่าจะชดใช้กรรมชั่วหมดได้เกิดมาเป็นมนุษย์

กับเขาชาติแรกได้ ก็ต้องทนทุกข์เวทนาอย่างแสนสาหัส มาหลายกัปหลายกัลป์ แม้เป็นมนุษย์แล้วความเลวร้ายความชั่วร้ายก็ยังติดตามาตามสันดานดั้งเดิมอีก ดังนั้นเราเองซึ่งเป็นมนุษย์ที่สร้างสมบุญบารมีมาแล้วหลายภพหลายชาติ จะใช้วิธีแบบเกลือจิ้มเกลือ คือร้ายมาก็ร้ายไป เลวมากก็เลวไปอย่างที่คุณว่าแล้วเรามีต้องเป็นคนเลวไปเช่นเขาเหล่านั้นหรือ ต้องพยายามคิดอย่างนี้ละแล้วในที่สุดคุณจะให้ “อภัยทาน” ได้เองนะ ยิ่งถ้าคุณได้เจริญวิปัสสนาญาณด้วยแล้วการให้อภัยทานจะเป็นของง่ายมาก” หลวงพ่ออธิบาย และเมื่อยังเห็นข้าพเจ้าสนใจก็พูดต่อว่า “ยังมีทานที่ไม่ต้องใช้เงินทองแต่ได้กุศลผลบุญสูงกว่าอภัยทานอีกนะ”

“ทานอะไรหรือครับ ที่สูงกว่าอภัยทาน” ข้าพเจ้าถามด้วยความอยากรู้

“ก็ ธรรมทาน ยังไงละ สร้างสมได้โดยช่วยชี้แนะสั่งสอนผู้คนที่ประพฤตินอนหลงผิด คิดชั่วให้กลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี เป็นที่ยอมรับของสังคมโดยทั่วไป หรือกล่าวง่ายๆ ก็คือ ช่วยนำทางคนที่เดินทางผิดให้มาเดินถูกทางนั่นแหละ ธรรมทานนี้จะได้กุศลผลบุญสูงกว่าอภัยทานนะ เพราะแม้เราให้อภัยทานแก่คนที่เลวร้ายไปแล้วก็ตาม แต่เขาก็หาได้อยู่รอดปลอดภัยไม่ อาจถูกคนอื่นที่เขาไม่ให้อภัยกำจัดเสียก็ได้ แต่ถ้าเราให้ธรรมทาน จนสามารถทำให้คนเลวกลับกลายเป็นคนดีเสียได้เขาจะอยู่ได้โดยรอดปลอดภัยใช่ไหม?” หลวงพ่ออธิบาย

“ครับ แต่แหม มันก็ยิ่งยากกว่าให้อภัยอีกทานเสียอีก เพราะอภัยทานนั้น เราเพียงอภัยในใจไม่ต้องไปข้องแวงกับคนเลวๆ พรรคนั้นเขาร้ายมาเราก็เลียงเสีย เขาค่าเขานินทาเราก็เอาหูทวนลมเสีย แต่ถ้าถึงขั้นต้องพาตัวเข้าไปอบรมสั่งสอนคนชั่วร้ายเช่นนั้น คงไม่ไหวหรือครับหลวงพ่อ” ข้าพเจ้าตอบพร้อมส่ายหัวอย่างท้อแท้

“อ้าว ถ้าคุณยังทำใจไม่ได้ ก็ต้องรู้จักใช้อุบายสิ เช่น ถ้าคุณรู้ว่าคนเลวผู้นั้นนับถือใคร หรือเกรงใจใครและบังเอิญคุณก็รักใคร่ชอบพอกับเขา ก็ขอความร่วมมือกับเขา ฝากหนังสือธรรมะไปให้อ่านบ้างหรือให้เขาหาทางชวนไปหาพระฟังธรรมะบ้าง หรือหาทางล่อหลอกพามาหาฉันก็ได้เนะ อย่างนี้คุณก็ได้ธรรมทานด้วยเช่นกัน” หลวงพ่ออธิบาย และเมื่อเห็นข้าพเจ้ายังสนใจฟังก็พูดต่อว่า “ยังมีวิธีสร้างกุศลผลบุญที่สูงกว่า ทานทั้งหลายโดยไม่ต้องเสียเงินและข้องแวงกับบุคคลอื่นอีกด้วยนะ”

“ทำอย่างไรครับหลวงพ่อ” ข้าพเจ้ารีบถามอย่างกระตือรือร้น

“ก็รักษาศีล อย่งไรเล่า อย่างคุณรักษาศีล 5 ให้บริสุทธิ์ก็พอแล้วได้บุญมากกว่าการให้ทานทุกรูปแบบเสียอีกนะ และยังอยากได้กุศลผลบุญมากกว่ารักษาศีลก็ต้อง เจริญภาวนาให้ได้ ฌานสมาบัติ นะหากคุณสามารถทรงฌานได้ และจิตเป็นเอกัคคตารมณ์ คือมีอารมณ์เป็นหนึ่งได้แม้เพียงชั่วเสี้ยววินาทีหรือแค่ข้างกระดิกหูเท่านั้นคุณจะได้กุศลผลบุญมากกว่าบวชตั้งหลายพรรษาโดยมิได้เจริญภาวนาเสียอีกนะ” หลวงพ่ออธิบาย

“เอ ถ้ายังงั้น ผมเลือกสร้างกุศลผลบุญด้วยการเจริญภาวนาเสียเลยจะมีดีกว่าหรือครับ?” ได้บุญสูงกว่าการให้ทาน และรักษาศีลเสียอีกข้าพเจ้าและให้ข้อคิดเห็น

“มันไม่่ง่ายอย่างที่คิดคุณนะซี การขึ้นบันไดเขาต้องขึ้นทีละขั้นมิใช่กระโดดทีเดียวขึ้นไปอยู่บนไต่ขั้นสูงสุดเลย ดีไม่ดีตกมาแข่งขาหักนะ การให้ทานบ่อยๆ ย่อมทำให้เกิดตัวเมตตา คือ ความรักบังเกิด ตัวกรุณา คือความสงสารเกิด และเมื่อเกิดขึ้นมาแล้ว ก็ทำให้คุณเกิดความละอายที่จะผิดศีลโดยเฉพาะศีล 5 และเมื่อศีล 5 บริสุทธิ์การเจริญภาวนาก็เป็นไปได้โดยง่ายมันเป็นบันได 3 ขั้นนะ จะกระโดดพรวดพราวไปเจริญภาวนาเลยมันก็ยากเย็น หากไม่มีการให้ทานและการรักษาศีลมาก่อน เสมือนหนึ่งกระโดดจากพื้นขึ้นบันไดขั้นสุดท้ายนั้นแหละ แต่ก็อาจทำได้นะ ถ้าคุณมีวิชาตัวเบาเหมือนในหนังจีน และที่เคยมีคนในสมัยพระพุทธเจ้าทำมาแล้วด้วยเหมือนกันคือ ท่านผู้นั้นดูถูกว่าการให้ทานเป็นกุศลผลบุญขั้นต่ำ จึงมุ่งรักษาศีลและเจริญภาวนาไปเลย ด้วยกุศลผลบุญดังกล่าวเมื่อตายไปก็เป็นผลทำให้มาเกิดเป็นมนุษย์และได้บวชในพระพุทธศาสนาเมื่อบวชใหม่ได้ออกบิณฑบาตแต่เนื่องจากท่านอาวุโสหน่อยที่สุด จึงต้องเดินท้ายสุดปรากฏว่า ชาวบ้านที่นำอาหารมาใส่บาตร พอใส่มาถึงท่านนั้นอาหารก็หมดพอดี ทำให้พระท่านนั้นต้องนำบาตรเปล่ากลับมาอาศรมและต้องอาศัยภัตตาหารจากพระรูปอื่นที่แบ่งปันให้พอได้ขบฉันบ้าง

ในวันรุ่งขึ้น พระอุปัชฌาย์จึงสั่งให้พระท่านนั้น ออกเดินนำหน้าพระภิกษุรูปอื่นออกบิณฑบาต โดยให้เหตุผลว่าเมื่อวานนี้พระท่านนั้นเดินท้ายแถวจึงไม่ได้อาหาร ส่วนทางฝ่ายชาวบ้านที่นำอาหารมาคอยใส่บาตรกลับนัดแนะกันว่า เมื่อวานนี้พวกเราใส่บาตรจากหัวไปทางท้ายแถวทำให้พระท่านหนึ่งซึ่งอยู่ท้ายแถวไม่ได้รับอาหารเลย ดังนั้นวันนี้เราจึงใส่บาตรจากท้ายแถวไปทางหัวแถวเพื่อเป็นการชดเชยเกิดด้วยเหตุนี้เมื่อพระมา ชาวบ้านก็ใส่บาตรจากท้ายแถวไปทางหัวแถว และพอใส่บาตรมาถึงพระท่านนั้นที่อยู่หัวแถวอาหารก็หมดพอดี ทำให้พระท่านนั้นต้องนำบาตรเปล่ากลับอาศรม เช่นเดียวกับวันแรกอีก

ในวันต่อมา พระอุปัชฌาย์จึงสั่งให้ท่านนั้นออกบิณฑบาตโดยให้เดิน อยู่ในตำแหน่งกลางแถวในวันต่อไป โดยให้เหตุผลว่า คราวนี้แม้ชาวบ้านจะใส่บาตรจากหัวแถว หรือท้ายแถวมาก็ตามพระท่านนั้นย่อมต้องได้ภัตตาหารแน่ ส่วนทางฝ่ายชาวบ้านก็กลับปรึกษากันว่าสองวันแล้วนะที่เรานำอาหารมาใส่บาตรและไม่ว่าจะใส่บาตรจากหัวแถวไปหาท้ายแถว หรือใส่บาตรจากท้ายแถวย้อนไปทางหัวแถวก็ตามมีพระภิกษุรูปหนึ่งไม่เคยได้รับอาหารเลยนะ อย่างกระนั้นเลยในวันรุ่งขึ้นพวกเราแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มเกิด คือกลุ่มหนึ่งใส่บาตรจากหัวแถวไปทางท้ายแถว และอีกกลุ่มหนึ่งใส่บาตรจากท้ายแถวไปหาหัวแถว เพราะถ้าทำวิธีนี้แล้วไม่ว่าพระท่านนั้นจะเดินบิณฑบาตอยู่หัวแถว หรือท้ายแถวก็ตามที ย่อมต้องได้ภัตตาหารจากพวกเราอย่างแน่นอน

ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นเมื่อพระออกบิณฑบาตชาวบ้านก็แยกออกเป็น 2 กลุ่ม และแยกกันใส่บาตรตามวิธีการที่คิดเอาไว้ ปรากฏว่า พอถึงพระท่านนั้นที่ยืนอยู่ตรงกลาง อาหารก็หมดพอดี ทำให้พระท่านนั้นต้องนำบาตรเปล่ากลับอาศรมในวันที่ 4 พระอุปัชฌาย์จึงให้พระบวชให้เข้าแถวเป็นองค์ที่สองต่อจาก

ท่านเมื่อชาวบ้านมาใส่บาตร เมื่อใส่องค์แรกแล้วก็ข้ามไปใส่องค์ที่สาม เนื่องจากมองไม่เห็นบาตรองค์ที่สอง พระอุปัชฌาย์จึงให้มือของท่านจับปากบาตรพระบวชใหม่ไว้ ชาวบ้านจึงเห็นบาตรของพระองค์ที่สอง และใส่บาตรของท่านได้โดยอาศัยทานบารมีของพระอุปัชฌาย์

เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงทราบเรื่องราวแล้วจึงได้ทรงอธิบายว่า พระท่านนั้นในอดีตชาติมิได้สร้างสมทานบารมีมาเลย ด้วยคุณงามความดีของท่านบารมี เป็นกุศลผลบุญขั้นต่ำจึงมุ่งแต่รักษาศีลและเจริญภาวนา ดังนั้นเมื่อมาเกิดในชาตินี้จึงขาดลาภและขาดแคลนในทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่อาหารการกินซึ่งได้ประจักษ์แล้ว ผิดกับพระสิวลีซึ่งในอดีตสร้างทานบารมีมามาก มาในชาตินี้จึงอุดมสมบูรณ์เป็นยังงี้ละคุณมณูญ จะเอายังพระท่านนั้นหรือ?” หลวงพ่ออธิบายโดยละเอียดแล้วขอยอถามข้าพเจ้า

“เอ หากเป็นเช่นนี้ผมก็เห็นจะต้องรีบสร้างทานและรักษาศีลก่อนแล้วนะครับ

ท่านผู้อ่านที่รัก พอเข้าใจแล้วใช่ไหมครับว่า ไม่ว่าท่านจะเป็นคนร่ำรวยล้นฟ้าสักเพียงไร หรือยากจนข้นแค้นสักปานไหนก็ตามท่านมีโอกาสที่จะสร้างกุศลผลบุญได้ไม่น้อยหน้ากันเลยนะครับ

ทำไมจึงต้องกำหนดเอาการดื่มสุราเข้าไปในศีล 5 ด้วย

โดยพื้นฐานของจิตใจที่แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ชอบช่วยเหลือคนมาตั้งแต่เด็ก อาทิเช่น ช่วยติวหนังสือให้เพื่อนๆ ที่เรียนไม่ค่อยเก่ง ช่วยเหลือครูในการปรามเพื่อนๆ ที่เกเร อีกทั้งช่วยเหลือกิจกรรมส่วนรวมของทางโรงเรียนตลอดมาไม่ว่าจะเรียนอยู่ในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา หรือแม้แต่ในโรงเรียนนายร้อย จปร.และแม่เมื่อออกมารับราชการก็ให้การช่วยเหลือต่อผู้ได้บังคับบัญชาเพื่อนข้าราชการและญาติสนิทมิตรสหาย ในทุกรูปแบบไม่ว่าจะเรื่องการเงินการทองการให้อภัยแก่ผู้คน หรือแม้แต่การอบรมสั่งสอนชี้แนะให้เดินทางที่ถูกที่ควรตั้งนั้นว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว ข้าพเจ้ามีความเมตตากรุณา ต่อคนและสัตว์มาแต่ไหนแต่ไรแล้วพอสมควรทีเดียว ด้วยเหตุนี้เมื่อข้าพเจ้านำคำสอนของหลวงพ่อกมาพิจารณา จึงไม่มีความหนักใจในการสร้างทานบารมีเลย ไม่ว่าจะป็นวัตถุทาน สังฆทาน อภัยทาน หรือแม้ธรรมทาน และเมื่อลองตรวจศีล 5 คู่มือแรกปามาห้ามฆ่าสัตว์นั้นสบายมาก เพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่รักสัตว์ สงสารสัตว์อยู่แล้วฆ่าไม่ได้แน่ๆ

ในข้อที่สอง อทินนาห้ามลักขโมยทรัพย์สินของผู้อื่นก็ยิ่งง่ายใหญ่เพราะข้าพเจ้าเกลียดนักเกลียดหนาในเรื่องนี้ และเคยประณามผู้ที่ลักขโมยเสมอมาว่าเป็นคนเห็นแก่ตัวแก่ได้ เบียดเบียนผู้อื่นที่เขาเอาแรงกายแรงใจเข้าแลกกว่าจะหาเงินหาทองมาได้ แล้วจู่ๆ ใจพวกนั้นก็ลักมาฉวยโอกาสขโมยของเขาไปง่ายๆ โดยไม่ต้องลงทุนลงแรง

ในข้อที่สามกาเม ผิดลูกผิดเมียคนอื่น ก็ผ่านไปได้อย่างง่ายดายเพราะเรื่องเช่นนี้ไม่เคยอยู่ในความคิดของข้าพเจ้า ด้วยเห็นเป็นเรื่องที่น่าละอายมาก

และในข้อที่สี่มฺสา ห้ามพูดโกหกในขั้นนี้ตอนแรกๆ ข้าพเจ้าก็ยังหวั่นๆ ใจอยู่บ้างไม่ค่อยจะแน่ใจนักว่าจะรักษาข้อนี้ได้หรือไม่เพราะในการอบรมผู้ได้บังคับบัญชาบางครั้งก็ต้องล่อหลอกกันบ้างเพื่อให้เขากลัวในการขกขออกของหลวง หรือขู่กันบ้าง เพื่อมิให้เขาประพฤติตนออกนอกกลุ่มออกทางแต่เมื่อข้าพเจ้าทุ่มความสนใจไปในการศึกษาค้นคว้าหาหนังสือธรรมะอ่านมากมาย ก็เข้าใจว่าการพูดไม่ตรงต่อความจริง ด้วยเจตนาให้ผู้ฟังเกิดกำลังใจที่จะประพฤติดีประพฤติชอบก็ดี เปลี่ยนการกระทำจากร้ายเป็นดีก็ดี มิได้เข้าข่ายผิดศีลข้อมฺสา เพราะเป็นการพูดที่มีได้หลอกลวงให้เขาเสียซึ่งทรัพย์สินเงินทอง เสียเกียรติยศชื่อเสียง หรือเสียผู้เสียคน ดังนั้นศีลข้อมฺสาจึงสอบผ่านไปได้ ไม่น่าหนักใจสำหรับข้าพเจ้าอีกต่อไป

แต่ศีลข้อที่ห้าคือ สุรา นี้ชิมันเป็นความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของข้าพเจ้า จริงๆ โดยเฉพาะสำหรับชีวิตในต่างจังหวัดซึ่งขาดแคลนทั้งสถานที่ท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นบาร์ คลับ โรงหนัง โรงละครทุกเย็นบรรดาเพื่อนๆ ก็ชักชวนกันมาตั้งวงกินเหล้าอยู่ที่บ้านข้าพเจ้าเป็นที่สนุกสนาน อย่างไรก็ตามแต่จะคิดเล็กเลย แม้เพียงข้าพเจ้าเจ็บไข้ได้ป่วยเพียงแคว้นสองวันบรรดา คอเหล้าก็โวยวายกันแล้ว หน้าซำเพื่อนคอเหล้าที่เป็นหมอ

แทนที่จะสั่งยาให้ข้าพเจ้ากิน กลับเขียนใบสั่งยาว่า “แม่โจงหนึ่งแบน ผสมยาจีนร้อนๆ 1 กา วันละ 3 มื้อก่อนอาหาร” อีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงหนักใจนัก อีกทั้งคิดเข้าข้างตัวเองว่าการที่ข้าพเจ้าดื่มสุรา ความจริงก็ทำได้ ทำให้ใครเดือดร้อนไม่ เงินที่ซื้อหามาก็เป็นเงินของข้าพเจ้าเองมิได้เบียดเบียนใคร จะดื่มจะกินก็ดื่มกินในบ้านของข้าพเจ้ามิได้กะกะระรานทำให้ใครต้องเดือนร้อนผัดกันกับศีลอีก 4 ข้อ ปาณา อทินนา กาม และมุสา ซึ่งประพฤติกฎปฏิบัติแล้วผู้อื่นเข้าเดือดร้อน ทำไมและอะไรกันนักหนาจึงต้องเอาสุราเข้าไปอยู่ในศีล 5 กับเขาด้วย เรื่องเลวร้ายอย่างอื่นอีกตั้งมากมายทำไมจึงไม่คิดเอามาบรรจุไว้ในแทนสุราเล่า?

เมื่ออัดคั่นตันใจและสงสัยเรื่องนี้อยู่ ข้าพเจ้าจึงเล่าเรื่องทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเขียนไว้แล้วนี้ให้หลวงพ่อ ฟัง แล้วเน้นถามว่า

“หลวงพ่อครับ ผมก็ไม่เห็นว่าสุราจะเลวร้ายอะไรนักหนาทำไมจึงต้องเอามากำหนดเข้าไว้ในศีล 5 ด้วยเล่าครับ?”

“ไอ้สุรานี้แหละตัวร้ายที่สุดละคุณ เพราะมันเป็นตัวทำลายสติระหาคิดดื่มเข้าไปแล้วจะทำให้ขาดสติ และทำลายศีลทั้ง 4 ข้อแรกได้ทั้งหมดเลยนะ เป็นยังไง คุณฉลาดเฉลียวมากจริงนะ”หลวงพ่อตอบ และเข้าข้าพเจ้า

“ก็เป็นบ้างครับ แต่ผมสงสัยว่าสุราจะไปทำลายศีลทั้ง 4 ข้อแรกได้อย่างไรครับหลวงพ่อ?” ข้าพเจ้ารับอ่อยๆ

“อ้าว ก็ดื่มแก้วแรก แก้วสอง แก้วสาม ก็ยังคุยกันได้เป็นเรื่องเป็นราวสนุกสนานครื้นเครงดี พอแก้วที่สี่ที่ห้าชักหน้าตึง หูตึง ลิ่นไก่อ๊สน เสียงเริ่มดัง ใครเก่งทางใดก็เริ่มอวดลวดลาย คุยอวดความเก่งกล้าสามารถของตัวเอง บางรายก็ชักแสดงอิทธิฤทธิ์ด้วยการเคี้ยวแก้วเล่นก็มี บางรายก็ถอดถุงเท้าของตัวเองลงในแก้ว แล้วนั่งดื่ม บางรายก็ร้องไห้หากมีการพูดผัดผวนขึ้นอาจถึงขั้นมาการทำวอล ยิ่งโต๊ะข้างเคียงไม่ถูกกันมาก่อนพูดจาแฉะกันไปแฉะกันมาก็ขาดสติ ยังคิด ถึงขั้นฆ่ากันตาย ก็ผิดศีลปาณาขึ้นมาด้วย ขาดสติ ไซ้ไหม? และถ้าคุณเมามายขาดสติ แล้วเกิดไปหยิบฉวยข้าวของมีค่าเช่นปากกาปลอกทอง หรือนาฬิกาของเพื่อนฝูงที่เมาด้วยกันติดไม่ติดมือกลับบ้าน หรือทำเงินที่เขาฝากมาหายไป แล้วพอได้สติก็หาใช้เขาไม่ได้ ก็เป็นการผิดศีลอทินนาเข้าอีก หรือถ้าคุณเกิดเมามายขาดสติกลับบ้านเกิดไปสะคุดยามุ้งมุดเข้าไปหลับนอนกับใครที่มีไซ้เมียของคุณก็ผิดศีลกามเข้าไปอีก หรือถ้าในขณะที่คุณเมามายขาดสติ เกิดไปรับปากสัญญาอะไรกับใครเขาไว้แต่พอวันรุ่งขึ้นเมื่อสร้างเมาคูณก็ลืมเสียสิ้นปล่อยให้เขาต้องเสียเวลาไป รอคอยที่ดี หรือผิดหวังที่คุณผิดสัญญาในเรื่องที่คุณรับปากไว้ก็ดี ก็ผิดศีลมุสา อีกไซ้ไหม? นี่แหละฉันจึงว่าสุรานั้นเป็นตัวทำให้ขาดสติและทำลายศีลทั้ง 4 ข้อแรกได้หรือคุณว่าไม่ใช่?”หลวงพ่ออธิบายแล้วย้อนถาม

“ผมก็เห็นด้วยตามที่หลวงพ่อบุญทศทุกอย่างแหละครับจึงหาหนทางป้องกันไว้ทุกแง่ทุกมุม เช่นจะตีหมึกให้มาตีกันที่บ้านผมเป็นการหลีกเลี่ยงการมีเรื่องราวกับคนภายนอก มีหน้าข้าผมจะเลือกชวนเฉพาะเพื่อนสนิทที่ชอบสนุกรสนานจริงๆ เท่านั้น คือพอเมาก็ร้องเพลงกันไปตามเรื่องตามราว พวกที่เมาแล้วชอบหาเรื่อง ผมไม่ชวนมาร่วมลงหรือครับ จึงตัดเรื่องปามาไปได้ ในเรื่องอทินนาก็เช่นกัน จะหยิบอะไรติดไม้ติดมือกันไปบ้างก็แค่ไม้ขีด ไฟแช็ค หรือปากกาที่หาค่าไม่ได้ ยิ่งเกมแล้วที่บ้านผมมีผู้หญิงคนเดียวคือเมีย ส่วนมุ้งที่อยู่ข้างล่างเป็นมุ้งของพลทหารรับใช้จะมีที่เข้าชายเห็นจะเป็นมูสถานันแหละครับเพราะตอนเมานัดกันจึงเลยแต่พอหายเมาแล้วลืมหมด แต่ต่างฝ่ายต่างลืมนะครับ”ข้าพเจ้าตอบและพยายามหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง

“เอ๊ะ ไม่เวลานี้ แต่ป้องกันไม่ตลอดหรือคะ อย่างน้อยตีหมึกเหล่านี้กับแก้ม และกับแก้มนั้นแม้คุณไม่ได้ทำอะไร ได้ฆ่าเองแต่ถ้าหากสั่งให้ผู้อื่นทำแล้วมีการฆ่าเกิดขึ้น คุณก็หนีปามาไม่พ้นอยู่ดีนะหรือแม้การหยิบฉวยไม้ขีด ไฟแช็คก็ดี ปากกาที่ไม่มีราค่างวดตามที่คุณว่าก็ดี ย่อมทำให้เจ้าของเขาเสียผลประโยชน์เหมือนกัน เพราะเขาเคยได้ใช้ แล้วไม่ได้ใช้เพราะสูญหายไปอยู่ที่คุณ ก็ผิดศีลทินนาด้วยนะฉันคิดว่าคำพูดของคุณเข้าใจแล้วทั้งหมดแต่สร้างคันทุรนไปอย่างนั้นเอง

ส่วนที่ว่าคุณตีหมึกอยู่ที่บ้านของคุณ แล้วไม่ได้ทำให้ใครเขาเดือดร้อนนั้นก็หาจริงไม่ เพราะการร้องรำทำเพลงของบรรดาจีเมากลุ่มคุณหาได้ดังอยู่เฉพาะในตัวของบ้านของคุณไม่ หากมันดังไป 3 บ้าน 8 บ้าน ยิ่งคิดตื่นเที่ยงคืนผู้คนอื่นเขาจะได้นอนหลับพักผ่อนอย่างผาสุกก็กลับต้องมาทนฟังเสียงเพลงจากนักร้องจีเมาก็หาความไปเพราะเสนาะหูไม่ได้เลย แม้เขาจะไม่มายืนค้ำอยู่หน้าบ้านคุณ แต่เขาก็สาปแช่งอยู่ในใจนะไม่เป็นสิริมงคลเลยนะ นอกจากนั้นเมียของคุณเล่าก็จะต้องอดหลับอดนอน คอบเก็บกวาดล้างถ้วยล้างชามหลังจากที่วงเหล้าเลิกไปแล้ว ส่วนคุณซึ่งเป็นคนงานมาให้เมียทำ กลับมุดเข้ามุ้งนอนหลับสลบไสลเพราะความเมา มันควรแก่การน่าละอายบ้างไหม? คุณลองไปนั่งคิดพิจารณาดูเอาเองก็แล้วกันนะ”

หลวงพ่อบุญทศและเมื่อเห็นข้าพเจ้านั่งคอตตังใจฟังอยู่ ก็พูดต่อว่า”ความจริงแล้ว การตีหมึกสุรานั้นมันไม่เฉพาะแต่ทำให้ชาวบ้านและลูกเมียของคุณเดือดร้อนเท่านั้นนะ หากแต่ตัวของคุณเองนั้นแหละจะเดือดร้อนหนัก ในระหว่างที่มีชีวิตอยู่ ก็อาจเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นโรคกระเพาะ โรคไต โรคตับแข็ง โรคหัวใจ ความดันโลหิตสูง แอลกอฮอล์ซึมหรืออัมพาตได้นะ และเมื่อตายไปหากเกิดเป็นมนุษย์ในชาติหน้าก็จะต้องรับกรรมอีก กล่าวคือ ถ้าตีหมึกน้อย เกิดมาก็จะเป็นคนที่มีอาการปวดศีรษะ วิงเวียน มึนงง อยู่ตลอดกาลรักษาไม่หายขาด ถ้าตีหมึกขนาดกลางเกิดมาก็จะเป็นโรคประสาท และถ้าตีหมึกขนาดนั้น เกิดมาก็จะเป็นวิกลจริตหรือคนบ้าที่เดียวจะจำไว้ เอ้อ ทางที่ดีเอาอย่างนี้ซิ ใน 2-3 วันนี้นัดขอให้คุณร่วมวงสุรากับเพื่อนๆ เช่นเดิม แต่คุณอย่าตีหมึกนะหากเพื่อหากคุณก็บอกไปว่าไม่สบาย หมอห้าม หรือไม่ก็บอกว่ารับปากฉันไว้ ผิดสังจะไม่ได้ คุณจะทำได้ไหม?”

“ผมรับปากครับหลวงพ่อบุญทศแล้วหลังจากนั้นเล่าครับ?” ข้าพเจ้ารับปากแล้วถาม

“คุณก็มาเล่าให้ฉันฟัง ถึงเหตุการณ์ในวงสุราของคุณซิว่าคุณมีความรู้สึกอย่างไร? ส่วนหลังจากนั้นคุณจะไปดื่มกินกับเพื่อนของคุณอีกก็เป็นเรื่องของคุณ” หลวงพ่อพูด

ข้าพเจ้าเมื่อรับปากกับหลวงพ่อแล้ว ก็ปฏิบัติตามโดยขอตัวเพื่อน ๆ ไม่ยอมดื่มจริงๆ แต่อยู่พูดคุยร่วมวงด้วยเหมือนเดิมและคอยอำนวยความสะดวกให้ แม้จะถูกคะยั้นคะยอจากเพื่อนๆ ลักเพียงไร ข้าพเจ้าก็ยืนกรานไม่ยอมดื่ม แก้วแล้วแก้วเล่าผ่านไปบรรดาเพื่อนชักเริ่มเมา บางคนก็เริ่มคุยอวดศกดาความเก่งกล้าของตนอีกคนก็คุยบังยกตัวเองเข้าข่มขู่ว่า ตนนั้นยิ่งแน่กว่า ข้าพเจ้าซึ่งมิได้มาด้วยชักเกิดความรำคาญ และมองเพื่อนๆ เหล่านั้นเหมือนคนแปลกหน้าในใจคิดสมเพชเวทนาว่า คนเหล่านี้ก็เฉพาะตอนเมาแท้ๆ เวลาไม่เมาก็แหๆ และไม่กล้าเผชิญหน้าต่ออะไรเลยทั้งสิ้น มิแต่ข้าพเจ้าเท่านั้นที่คอยรับหน้าค้อมครองให้ พอเหล้าเข้าปากกลับกลายเป็นคนเก่งทั้งนั้น

เวลาผ่านไปเพื่อนๆ ก็เมามากขึ้นส่งเสียงร้องเพลงกันลั่นไปหมด ข้าพเจ้าชักหนักใจยิ่งนึกถึงคำพูดของหลวงพ่อขึ้นมาด้วยก็ยิ่งเกิดเกรงใจชาวบ้านข้างเคียง เพราะบ้านที่อยู่เป็นเรือนแถวเสียดชิด อีกทั้งเวลาขณะนั้นก็ 5 ทุ่มกว่าแล้ว ข้าพเจ้าจึงเสด็จลงจากบ้านแล้วเดินผ่านห้องข้างเคียง ไปจนสุดเรือนแถวและเมื่อออกไปจนถึงถนนใหญ่ เสียงนักร้องขึ้นมาจากบ้านข้าพเจ้าก็ยังดังลั่นเกินกว่า 3 บ้าน 8 บ้านเสียอีกเมื่อข้าพเจ้ากลับขึ้นบ้าน เพื่อนๆ ใจเมามากก็หันมาพูดพร้อมกับเรอเอ็กอ้ากกลั่นเหล่าเหมือนคดุ้งจนข้าพเจ้าแทบจะทนไม่ได้ ยิ่งมองดูกับแกล้มกลางวงมันมีสภาพเหมือนมิใช่คนกินจริงๆ ตามขอบจานตามพื้นมีชิ้นส่วนอาหาร และน้ำแกงหกเรียรดคิดในใจว่า นี่เราร่วมกินเหล้ากับเขาเหล่านี้มาได้อย่างไรกันหนอ

ในคืนนั้นกว่าเพื่อนใจเมาของข้าพเจ้าจะเลิกไปได้ก็ประมาณเกือบตี 1 โดยบางราย ก็เดินโซเซร้องเพลงกลับ บางรายก็ขี่มอเตอร์ไซค์กลับแต่กว่าจะตั้งตัวได้ก็ล้มลุกคลุกคลานอยู่หลายตลบทีเดียว เมื่อส่งเพื่อนๆ เสร็จ ข้าพเจ้าก็ขึ้นบ้าน เข้าช่วยภรรยาและทหารรับใช้เก็บถ้วยชามไปล้าง ทำความสะอาดพื้น โดยเฉพาะระเบียบหน้าบ้านสกปรกมากเพราะมีบางคนมาอาเจียนทิ้งไว้ จิตใจของข้าพเจ้าในตอนนั้นเกิดความรักและสงสารภรรยาเป็นที่สุดที่ทนลำบาก อดหลับอดนอนทำทุกอย่างเพื่อข้าพเจ้าตลอดมาโดยมิได้ปริปากบ่นสักคำ พอกันทีเพียงครั้งเดียวที่ข้าพเจ้ามิได้ดื่มเหล้า และทนนั่งอยู่ในกลุ่มเพื่อนร่วมแก๊งใจเมาก็สุดแสนที่จะทนได้เสียแล้ว และในคืนนั้นเองข้าพเจ้าก็ตั้งปณิธานไว้โดยแน่วแน่ ว่า นับแต่บัดนี้ไปข้าพเจ้าจะเลิกดื่มสุราโดยเด็ดขาด และข้าพเจ้าก็ปฏิบัติได้มาจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งยังความปลื้มปิติยินดีแก่ภรรยาและบุตรของข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง

สำหรับเหตุการณ์ในวงสุรานั้น ข้าพเจ้าก็ได้เล่าให้หลวงพ่อฟังโดยละเอียดรวมทั้งบอกความรู้สึกต่างๆ ที่เกิดขึ้นและความตั้งใจโดยเด็ดเดี่ยวที่จะเลิกดื่มด้วย ซึ่งหลวงพ่อก็ยินดีและให้กำลังใจว่า

“มันถึงเวลาของคุณแล้วนั่นเอง จึงทำให้คุณเกิดความรู้สึกที่จะดื่มสุราต่อไป และบัดนี้ทางเดินเข้าสู่แสงธรรมของคุณสว่างแล้วนะจงตั้งใจเดินไปเถิด”

ท่านผู้อ่านที่รัก เคยสงสัยในปัญหาข้อนี้เช่นข้าพเจ้าบ้างไหมครับ? ถ้าเคยสงสัยมา ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคำตอบของหลวงพ่อกะจ่างชัดแล้วนะครับ

ถ้ากระทำแต่ความดีโดยไม่ต้องนั่งกรรมฐานจะมีสิทธิ์ตกนรกไหม?

เมื่อข้าพเจ้าเลิกดื่มสุราได้แล้ว การบำเพ็ญทานและการรักษาศีลของข้าพเจ้าก็เป็นไปโดยง่าย ไม่มีอะไรติดขัดไม่มีอะไรเป็นอุปสรรคขัดขวาง ทำให้เกิดการไขว่เขวอีกต่อไป จึงนับว่าข้าพเจ้าได้เหยียบย่างขึ้นสู่บันไดขั้นที่ 1 อันเป็นความงามเบื้องต้นของพระพุทธศาสนาได้แล้วอย่างค่อนข้างมั่นคงทีเดียว แต่คนอย่างข้าพเจ้ายอมไม่อยู่หยุดเพียงเท่านั้นแน่ จะต้องพยายามหาทางก้าวเดินขึ้นสู่บันไดขั้นที่ 2 คือการเจริญภาวนาให้ได้ฉานสมาบัติให้จงได้

ด้วยเหตุนี้ในคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าเข้าไปไหว้พระสวามนตร์ตามที่หลวงพ่อกะสอนไว้(จะสวดอะไรบ้างนั้นขอท่านผู้อ่านจงเปิดดูในคู่มือปฏิบัติพระกรรมฐานที่หลวงพ่อกะเขียนไว้เถิด เพราะขณะนี้ ได้มีจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มไว้แล้ว) แล้วลองนั่งดูตามแบบฉบับของการนั่งกรรมฐานคือนั่งขัดสมาธิเพชรนั่นเอง ต่อจากนั้นก็เริ่มระลึกถึงลมหายใจเป็นอารมณ์(อานาปานุสสติกรรมฐาน) แล้วกำหนดเอา “พุทโธ” เป็นองค์ภาวนา (พุทธานุสสติกรรมฐาน) คือหายใจเข้าภาวนาว่า “พุท” หายใจออกภาวนาว่า “โธ” และชั่วระยะเวลาผ่านไปเพียงไม่กี่วินาทีข้าพเจ้าก็เริ่มรู้สึกคันตามเนื้อตามตัว โดยเฉพาะที่ใบหน้าเหมือนมีตัวแมลงมาเดินไต่ยังหักห้ามใจสะกดนิ่งไว้ เจ้าแมลงที่ว่าก็ดูเหมือนจะเดินไปเข้าหูบ้าง จมูกบ้าง จนข้าพเจ้าทนไม่ไหว ต้องใช้มือคอยปิด และเกาตามเนื้อตามตัวที่คันอยู่บ่อยๆ ออคนึกขำไม่ได้ที่มีคนเคยเอาปัญหานี้ถามหลวงพ่อกะ แล้วหลวงพ่อกะเข้าว่า

“ไอ้ตัวสมาธิมันคันคันไซ้ไหม อย่าไปสนใจมันนะปล่อยให้ยวมน้ำก็หายคันเองแหละ” เอ้าปล่อยก็ปล่อย ข้าพเจ้ากำหนดจิตอยู่แต่ลมหายใจเข้า-ออก และองค์ภาวนา “พุทโธ” ต่อไปความคันต่างๆ เกิดหายไปจริงๆ แต่ความเจ็บที่ตาตุ่มซึ่งกดติดกับพื้นกระดานนี้สิมันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนั้นที่ก้นกบอีกแห่งหนึ่งก็ดูเหมือนจะมีอาการเจ็บปวดขึ้น และแม้ว่าข้าพเจ้าจะหาเบาะมา รองพื้น และนั่งใหม่ก็ทำได้พ้นจากความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นไม่ มีหน้าซ้ำขาทั้งสองข้างของข้าพเจ้า กลับเกิดอาการเหน็บชาจนขยับเขยื้อนไม่ได้เลยอีกด้วยเป็นอันว่าการเจริญภาวนาของข้าพเจ้าในคืนนั้น ประสบความสำเร็จโดยสิ้นเชิง คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าการเจริญภาวนานั้นทำไมจึงช่างยากเย็นและทุกขเวทนาเช่นนี้ และถ้าแก้ไขไม่ตกก็เห็นที่ที่ข้าพเจ้าจะก้าวขึ้นสู่บันไดขั้นที่ 2 ไม่ได้แน่ ดังนั้นในวันหนึ่งข้าพเจ้าจึงได้ถามหลวงพ่อกะว่า

“หลวงพ่อกะครับ ถ้ากระผมทำแต่ความดีโดยไม่ต้องนั่งกรรมฐานจะมีสิทธิ์ตกนรกไหมครับ?”

“มีสิทธิ์ตกแน่”หลวงพ่อกะตอบทันที

“อ้าว ก็พระพุทธรเจ้าสอนว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มิใช่หรือครับ?”ข้าพเจ้าแย้ง

“ใช่ แต่คุณหรือคนธรรมดาทั่วๆ ไปจะมีใครกระทำแต่ความดี 100 เปอร์เซ็นต์ เล่า มีแต่ทำดีมาก ทำชั่วน้อยหรือทำชั่วมาก ทำดีน้อยจริงไหม? ไม่ใช่พระอรหันต์นี่ ท่านมีสติทุกลมหายใจเข้าออกจึงจะทำความดีได้ทั้ง 100 เปอร์เซ็นต์”หลวงพ่อกะอธิบาย

“แต่หลวงพ่อกะเคยพูดไว้ที่รับว่า การบำเพ็ญทานและรักษาศีลนั้นถึงเป็นความงามเบื้องต้นของพระพุทธศาสนา หากตายไปก็มีสิทธิ์ไปจุติเป็นเทวดา เสวยสุขในสวรรค์ได้”ข้าพเจ้าแย้งเพราะยังข้องใจอยู่

“เก่งนี่ ที่จำได้ แต่นั่นต้องหมายความว่า ก่อนตายจิตของคุณก่อนที่จะแยกจากกายต้องจับ อยู่ในกุศลผลบุญของท่าน คือ ที่คุณทำมาด้วยนะ จงจะไปเกิดเป็นเทวดาได้ แต่ถ้าจิตของคุณก่อนที่จะแยกจากกายไปจับอยู่ในกรรมชั่วแม้เพียงน้อยนิด คุณก็ต้องไปปรับกรรมชั่วมก่อนต่อเมื่อชดใช้กรรมชั่วเสร็จสิ้นแล้วนั้นแหละ คุณจึงจะมีสิทธิ์ไปเสวยผลแห่งกรรมดีได้นะ” หลวงพ่ออธิบาย

“มีข้อแม้แบบนี้ด้วยหรือครับ?” ข้าพเจ้าถามอ้อมอ้อม

“ใช่ บางคนอาจทำความดีถึง 80 เปอร์เซ็นต์ ทำความชั่วเพียง 20 เปอร์เซ็นต์นะ กรรมดีและกรรมชั่วนั้นแยกกันโดยเด็ดขาด อยู่ที่ว่าจิตของคุณก่อนที่จะแยกจากกายนั้นไปจับอยู่ที่กรรมดีหรือกรรมชั่วต่างหาก ถ้าบังเอิญก่อนตายจิตไปจับเอากรรมชั่วเพียงน้อยนิด ก็อาจลงนรกก่อนได้และในทำนองเดียวกันหากแม้คุณทำชั่วมา 80 เปอร์เซ็นต์ ทำความดีได้เพียง 20 เปอร์เซ็นต์ หากจิตของคุณก่อนแยกจากกายไปจับเอากรรมดีเพียงน้อยนิดเข้า ก็สามารถไปเสวยสุขในสวรรค์ก่อนได้นะ ด้วยเหตุนี้คนเฒ่า คนแก่ จึงมักจะไปคอยให้สติแก่คนใกล้ตายเสมอ โดยให้คนใกล้ตายภาวนา “พุทโธ” บ้าง “สัมมาอะระหัง” บ้างเป็นต้น แต่ไม่เป็นผลหรอกนะ ถ้าคนที่ใกล้จะตายผู้นั้นมิได้เคยฝึกกรรมฐานมาก่อน” หลวงพ่ออธิบาย

“จริงครับหลวงพ่อ ขนาดผมมิได้เจ็บไข้ได้ป่วยสักนิด ยังทำจิตให้สงบจับอยู่ในองค์พุทโธ เพียงแค่สัก 2-3 นาที ยังไม่ได้เลยครับ” ข้าพเจ้ารีบสารภาพตามความเป็นจริง

“ต้องฝึกให้ชำนาญนะ จึงจะทำได้ เหมือนเช่นนักมวยนั้นแหละแม้จะมีพี่เลี้ยงไปยืนตะโกนสอนอยู่ข้างเวทีให้สู้ขวา สู้ซ้าย ตะก้านคอ สอก เข่า เขาก็ทำไม่ได้นะ หากมิได้ฝึกซ้อมจนเกิดความชำนาญมาก่อน ดังนั้นหากใครก็ตามสามารถฝึกกรรมฐานได้จนชำนาญ ก็อาจสามารถกำหนดจิตไปวางอยู่ที่ใดก็ได้เนะ ยิ่งฝึก จิตก็ยิ่งเชื่องนะ แม้ทำกรรมชั่วไว้มาก ทำกรรมดีไว้แต่เพียงน้อยนิด เขาก็สามารถกำหนดจิตของเขาไปวางไว้ในส่วนของกรรมดีได้ โอกาสลงนรกเขาจึงไม่มี และเมื่อเขาได้มีโอกาสได้อยู่ในกลุ่มของคนดี เขาก็มีโอกาสสร้างกุศลผลบุญได้มาก และในทุกครั้งที่สร้างกรรมดี ถ้าเขาอุทิศส่วนกุศลผลบุญให้แก่เจ้ากรรมนายเวรไปเรื่อยๆ หากเจ้ากรรมนายเวรเหล่านั้นไม่ถือผูกโกรธ พยาบาท และอภัยให้ เขาก็อาจจะไม่ต้องไปชดใช้กรรมชั่วเลยก็ได้เนะเหมือนหนึ่งเจ้าหนี้ ซึ่งเห็นคุณงามความดีของคุณ แล้วไม่คิดใจทวงหนี้คืนจากคุณนั้นแหละ คุณก็ไม่ต้องหาเงินไปใช้หนี้เขาใช่ไหม?”

ดังนั้นหากคุณฝึกนั่งกรรมฐานได้อย่างชำนาญ คุณจะได้เปรียบมากนะอย่างน้อยที่สุด ก่อนตายคุณก็จะสามารถกำหนดจิตของคุณไปวางอยู่ในกรรมดี แล้วไปเสวยสุขตามกุศลผลบุญที่คุณทำมาได้นะ อย่าลืมนะว่าการตายนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควรกลัว แต่สิ่งที่ควรกลัวคือการเกิดต่างหากด้วยเหตุนี้ การนั่งกรรมฐานจึงเป็นสิ่งจำเป็นมากนะ เพราะจะเป็นตัวกำหนดการเกิด ดังที่ฉันพูดมาแล้วได้ด้วย นอกจากนั้นประโยชน์ของการนั่งกรรมฐานยังมีอีกมาก อาทิเช่น หากสามารถทำจิตให้สงบเพียงชั่วระยะเวลาแค่ข้างกระดิกหูก็ได้บุญ มากกว่าการให้ทานและรักษาศีลเสียอีกหากจิตสงบเพียง 5 นาที 10 นาทีก็อัมเอบก

นอนหลับตั้งหลายชั่วโมงและถ้านำไปพิจารณาวิปัสสนาญาณก็จะเกิดปัญญารู้แจ้งเห็นจริงละกิเลสตัณหา อุปาทาน อกุศลกรรม อันเป็นหนทางสู่โลกุตระ ซึ่งเป็นทางเดินของพระอริยเจ้าได้ และที่สำคัญที่สุดก็คือ การนั่งกรรมฐานนั้นเป็นการให้จิตเป็นมิตรแท้ของเราได้มีโอกาสพักผ่อนด้วยนะ ทุกวันนี้คนเรามากเอาใจ ภาย ซึ่งเป็นมิตรเทียม แต่มีได้เอาใจจิตซึ่งเป็นมิตรแท้เลยนะ” หลวงพ่ออธิบายอย่างละเอียด

“เอ หลวงพ่อครับ ผมซังกงๆ เรื่องจิตและกาย ที่หลวงพ่อบอกมากขึ้นทุกวันแล้วนะครับ จิตกับกายของคนเรามีได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหรือหรือครับ?” ข้าพเจ้ารีบถามด้วยความไม่เข้าใจจริงๆ

“จิตก็คือจิต, กายก็คือกาย จิตมิใช่เป็นอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของกายนะ เสมือนเช่นคนขับรถ ก็มีไม่ใช่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของตัวรถนั่นแหละ กล่าวคือคนขับรถก็มีไม่ใช่เป็นพวงมาลัย, มีไม่ใช่เป็นเพลา, มีไม่ใช่เป็นลูกล้อ , มีไม่ใช่เป็นตัวรถนั่นใด จิตก็มีไม่ใช่เป็นหัวใจ, ไล่, ปอด, มันทสมองหรืออวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายฉันนั้น เมื่อรถเกิดเสียคนขับก็พยายามซ่อม พยายามแก้ไข อย่างสุดความสามารถ แต่เมื่อแก้ไขไม่ได้คนขับรถก็ต้องทิ้งรถหารถคันอื่นใหม่ฉันใด จิตก็เช่นกันนะ เมื่อกายเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยก็นำกายไปหาหมอให้รักษาเสียยา แต่เมื่อไม่สามารถจะแก้ไขเสียยาได้ จิตก็ต้องทิ้งกายไปฉันนั้น” หลวงพ่ออธิบายและเมื่อเห็นข้าพเจ้ายังสนใจฟังอยู่ที่พูดต่อว่า

“คุณไปเอาอกเอาใจกายของคุณมามากต่อมากแล้วนะ อยากกินอะไรไม่ว่าจะใกล้ไกลแค่ไหนเพียงไรคุณก็พากายไปกินจนได้ อยากจะเที่ยวที่ไหน อยากจะดูอะไรคุณก็พากายไปเที่ยว ไปดู อยากจะงามเสีย เงินสักเท่าไรคุณก็สรรหามาแต่งให้กายคุณจนได้ อยากจะฟังอะไรคุณก็พากายไปฟัง หรือไม่กี่หาซื้อเครื่องเสียงขึ้นดิมมาเปิดให้ฟังแต่คุณเคยขอร้องอะไรกับร่างกายคุณบ้างไหม ลองใคร่ครวญดูให้ถี่ถี่เวลาเกิดปวดหัว ปวดฟัน คุณขอร้องมิให้ปวดได้ไหม? เมื่อผมหงอกผมร่วงคุณขอร้องมิให้หงอก มิให้ร่วงได้ไหม? เวลาจะแก้คุณขอร้องไม่ให้แก้ได้ไหม? และเวลาคุณจะตายคุณขอร้องว่าอย่าเพิ่งตายได้ไหม? มันไม่เคยยอมทำตามที่คุณขอร้องเลยสักอย่างเดี๋ยวนะ นี่หรือมิตรแท้ มิตรแท้ก็ต้องฟังกันบ้างชียามสุขก็ต้องสุขด้วยกัน ยามทุกข์ก็ต้องทุกข์ด้วยกันสิจึงจะถูก นี่อะไรทำชั่วไว้มากมาย พอตายนอนแหงแก๊สไม่ยอมตามไปปรับกรรมในนรกด้วย ปล่อยให้จิตเป็นผู้รับภาระในการใช้หนี้กรรมเอาดีดๆ เห็นไหมว่า มิตรที่แท้จริงของคุณก็คือจิตนะ มีไม่ใช่กายเพราะจิตนั้นไม่มีวันตายและจะติดตามคุณไปทุกภพทุกชาติไม่ว่าจะรับกรรมหรือเสวยสุขนะแต่คุณเคยเอาใจมิตรแท้หรือจิตของคุณบ้างไหม? เปล่าเลย คุณใช้จิตอย่างไม่เคยว่างเว้นใน 5 นาทีคุณคิดไม่รู้ที่เรื่องจริงไหม? มีหน้าซ้ายามนอนคุณก็ยังไม่ละเว้นที่จะใช้จิตจึงได้ฝัน ได้ละเมอเปโรอะไปหมด คุณทารุณโหดร้ายต่อจิตซึ่งเป็นมิตรแท้ของคุณมามากแล้วนะ” หลวงพ่ออธิบายซ้ำ

“แล้วผมจะเอาจิตซึ่งเป็นมิตรแท้ ได้อย่างไรครับหลวงพ่อ?” ข้าพเจ้าถามด้วยความอยากรู้

“ก็นั่งกรรมฐานสิ เมื่อจิตว่างก็จะได้พักผ่อน เมื่อจิตได้พักผ่อนก็เกิดเอิบอิม มีพลังกล้าแข็ง ยิ่งไงล่ะ” หลวงพ่อตอบยิ้มๆ

“เมื่อคืนก่อนผมนั่งดูบ้างแล้วครับ แต่ทนทุกขเวทนาไม่ได้ จึงต้องเลิกนั่ง”ข้าพเจ้าตอบแล้วเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดแก่ข้าพเจ้าในการนั่งให้หลวงพ่อฟังดังที่ได้กล่าวในตอนต้น ซึ่งเมื่อหลวงพ่อฟังแล้วก็หัวเราะพูดว่า

“เอ๊ะ คุณนี่เอาจริงไม่เลวนะ แอบไปนั่งกรรมฐานจนค้นพบว่าตัวสมาธินี้มันคันมันเมื่อยเสียแล้ว แต่อย่างน้อยคุณก็ได้บุญแล้วนะ แต่ความจริงแล้วการเจริญพระกรรมฐานนั้น ไม่จำเพาะแต่จะต้องมานั่งกรรมฐานอย่างเดียวเท่านั้นนะ ท่านให้ทำได้ถึง 4 อริยาบถคือ ยืน เดิน นั่ง หรือนอนก็ได้ และการนั่งก็ไม่จำเป็นต้องนั่งให้ถูกตามแบบฉบับนักหากนั่งกับพื้นไม่ได้ก็นั่งบนเก้าอี้ หรือไม่ก็นอนสบายๆ บนเก้าอี้ผ้าใบก็ได้เราฝึกจิตนะ ไม่ใช่ฝึกทรมาณกาย พระพุทธเจ้าเองท่านก็สอนให้เดินสายกลางมิให้ตั้งไป มิให้หย่อนไป ถ้ากำหนดกฎเกณฑ์ กันมากมายนักคนสูงอายุก็ดี คนอ่อนวัยก็ดี ที่ไม่สามารถนั่งขัดสมาธิกับพื้นได้ ก็ไม่ต้องมีโอกาสนั่งกรรมฐานสิ ถึงพยายามนั่งก็จะไม่ได้แค่ปฐมฌานทั้งนั้นเพราะเสี้ยนหนามของปฐมฌานก็คือนิวรรณ์ 5 ซึ่งได้แก่

1.ความพอใจในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส(กามฉันทะ)

2.ความผูกพยาบาท

3.ความง่วงเหงาหาวนอน

4.ความคิดฟุ้งซ่านและความรำคาญหงุดหงิดใจ

5.ความเคลือบแคลงสงสัยในผลการปฏิบัติ

ดังนั้นเมื่อเกิดความเมื่อยขึ้นมา ความหงุดหงิดรำคาญใจซึ่งเป็นหนึ่งในนิวรรณ์ก็เกิดขึ้น และนิวรรณ์ 5 นี้หากเกิดขึ้นแม้เพียงอย่างใด อย่างหนึ่งปฐมฌานก็เกิดขึ้นไม่ได้แล้วนะ เป็นยังไงเข้าใจหรือยัง?”หลวงพ่อบิชาข

“เข้าใจแล้วครับแบบนี้ค่อยยังชั่วผมจะพยายามเจริญพระกรรมฐานใหม่ ที่ผมท้อใจก็เพราะทนนั่งเจ็บตาตุ่มไม่ไหว ทรมาณจริงๆ ครับ”ข้าพเจ้าตอบอย่างดีใจ

“แต่การเจริญกรรมฐานนั้น คุณจะต้องปฏิบัติทั้งสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐานด้วยนะ เพราะหากปฏิบัติแค่สมถกรรมฐานแม้จะบรรลุไปสู่จุดสุดยอดคือ ทางฌาน 4 มีจิตเป็นเอกัคคตารมณ์ ได้ก็จริงก็ยังคงเป็นแค่ฌาน โลภีย้อยู่นะ จิตบริสุทธิ์ก็จริง แต่ยังมีขาดปัญญาเขาเรียกว่า “โง่บริสุทธิ์” นะ จริงอยู่ถ้าเกิดตายในขณะที่ทรงฌานได้ก็จะไปเป็นพรหมได้ แต่คุณจะอยู่ในฌานได้ตลอดเวลาหรือ ส่วนใหญ่ก็มักจะอยู่นอกฌานจริงไหม? และเมื่ออยู่นอกฌาน จิตซึ่งขาดปัญญาก็ย่อมตกเป็นทาสของกิเลส ตัณหา อูบาทาน และอกุศลกรรมได้ เช่นปลุชคนคนธรรมดาทั่วไปๆ ไปเหมือนกันและถ้าหากเกิดตายในขณะที่นั้น

ขึ้นมา แม่เคยทรงงานได้ก็มีสิทธิ์คนรักได้นะ เขาเรียกว่า“ตายนอกงาน” ยังไงล่ะ และก็มีมาแล้วมากต่อมากด้วยเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง คั้งนั้นคุณจะต้องเอากำลังงานของสมถกรรมฐานนี้มาพิจารณาวิปัสสนากรรมฐานให้ได้ จึงจะล่วงข้ามความทุกข์ เข้าสู่พระนิพพานได้ หากแม่ไม่ได้ในชาตินี้โอกาสลงนรกของคุณก็จะไม่มีนะถ้าคุณฝึกจิตเพียงแค่ออยู่ในระดับพระโสดาบันให้ได้เท่านั้น คุณก็หมดสิทธิ์ลงนรกแล้วนะ” หลวงพ่ออธิบายอย่างละเอียดด้วยความเมตตาเมื่อเห็นข้าพเจ้ายังตั้งใจฟังอยู่ก็อธิบายต่อว่า

“การให้ทานและรักษาศีลนั้น เป็นเพียงแค่ป้องกันหรือจำกัดเขตมิให้กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรมนั้นออกมาพ่นพ้านนอกรอบด้วยการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้นเอง แต่ความโลภ โกรธ หลงคือกิเลส หรือความทะยานอยากได้ อยากจะมี อยากจะเป็นคือตัณหา หรือการยึดมั่นถือมั่นว่า ใอันนั้นคือของเรา ใอันนี้คือของเรา (อุปาทาน) ยังคงมีอยู่ในจิตนะ เสมือนหนึ่งจับเสือขังกรงไว้แน่นแหละ แม้มันจะไม่สามารถออกมาขบกัดทำร้ายใครได้ก็ตาม แต่มันก็ยังคุ้ยไชไหมด? ส่วนการเจริญสมถกรรมฐาน นั้นเพียงแค่ระงับกิเลส ตัณหา อุปาทานและอกุศลกรรม ไว้ได้เพียงชั่วขณะที่ทรงงานเท่านั้น เมื่อออกนอกงานตัวกิเลส ตัณหา อุปาทานและอกุศลกรรมก็กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ได้อีก เปรียบเสมือนฉัดยาสลบให้เสือนั่นเอง ถ้าหมดฤทธิ์ยาสลบเมื่อใด เสือก็ยังคงเป็นเสือที่คุ้ยไชไหมดพร้อมจะขบกัดทำร้ายผู้คนอยู่เช่นเดิมนั้นแหละ แต่ถ้าหากได้เจริญวิปัสสนาญาณจนเกิดปัญญารู้เท่าทันในกิเลสตัณหา อุปาทานและอกุศลกรรมแล้วค่อยๆละ ค่อยๆ ตัดสังโยชน์ 10 ออกไปที่ละข้อๆ ได้จบครบทั้ง 10 ข้อเด็ดขาดเป็นสมุจเฉตพหุทานแล้วนั้นแหละ ตัวกิเลส ตัณหา อุปาทานและอกุศลกรรม ทั้งหลายจึงหมดฤทธิ์ เปรียบเสมือนหนึ่งคุณใช้มีดเข้าทำหั่นเสือจนตายไปนั้นแหละ เสือจึงสิ้นฤทธิ์ เข้าใจหรือยังละ?” หลวงพ่ออธิบายอย่างละเอียด แล้วถามข้าพเจ้าอย่างเมตตา

“เข้าใจแล้วครับหลวงพ่อ ผมจะพยายามต่อไปครับ”ข้าพเจ้าตอบด้วยจิตใจที่อุ่มเอิบ และเบิกบาน

แล้วท่านผู้อ่านที่รักละ เข้าใจตามข้าพเจ้าแล้วหรือยัง?

คนที่ตั้งหน้าทำแต่ความดีทำไมจึงไม่ได้ดีเหมือนคนชั่วบางคน?

หลังจากที่หลวงพ่อดีเมตตา คลี่คลายความเคลือบแคลงสงสัยในการเจริญพระกรรมฐานให้ข้าพเจ้า จนเกิดความกระจ่างแล้วข้าพเจ้าก็ได้พยายามฝึกฝนตนเองไปเรื่อยๆ โดยมีได้วางใจจนสามารถที่จะทรงฌาน 2 ได้ในทันทีที่คิดจะเจริญพระกรรมฐานกล่าวคือเพียงแค่อธิษฐานแล้วสูดลมหายใจเข้ายังมีทันจะออกก็สามารถเข้าสู่ฌาน 2 ได้แล้ว และต่อจากนั้นเพียงแค่ 2-3 นาที ก็จะสามารถเข้าสู่ฌาน 3 ได้แล้ว ก็ทรงอยู่นั่นได้เป็นระยะเวลาที่ยาวนานมากพอสมควรแต่ยังไม่สามารถทรงฌาน 4 ได้ตามกำหนดระยะเวลาที่ตั้งใจไว้

และในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังมึน ที่จะเจริญพระกรรมฐานอยู่นั้นก็บังเอิญมีเรื่องๆ หนึ่งเข้ามาขัดจังหวะ ก่อให้เกิดความเคลือบแคลงสงสัยในผลการปฏิบัติว่าจะไม่มีผลดีจริงตามที่คิด กล่าวคือในขณะที่นั้นมีการฝึกซ้อมรบที่กองบิน 4 ถึงสามวัน สามคืน และในช่วงระยะเวลาดังกล่าวข้าพเจ้าและบรรดาผู้ที่เข้ารับการฝึกทั้งหมดก็ต้องอยู่ ณ ที่ตั้งกองบัญชาการฝึกตลอดเวลาอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานของศูนย์ข่าวที่ข้าพเจ้าต้องรับผิดชอบนั้นหนักมากเพราะเป็นการฝึกรบกันทางกระดานมิได้จริงจัง ดังนั้นข่าวที่ทางหน่วยเหนือส่งมาก็ดี และการปฏิบัติที่ทางกองบิน 4 จะต้องรายงานผลย้อนกลับไปยังหน่วยเหนือก็ดี จึงมีมากมาย จนข้าพเจ้าต้องโคดเข้าไปช่วยเจ้าพนักงานศูนย์ข่าวซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของข้าพเจ้า รับส่งข่าวด้วยตนเองอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นข่าวการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์ก็ดี โทรคมนาคมก็ดี มักจะเกิดปัญหา

ในทุกครั้งที่ฝนตก ซึ่งข้าพเจ้าก็ต้องควบคุมผู้บังคับบัญชาออกตรวจซ่อม

หนาวสั่นกันอยู่หลายฝนอีกด้วยในขณะที่นายทหารสัญญาบัตรของกองบิน 4 ทั้งหลายนั่งล้อมวงจิบกาแฟคุยกันบ้าง เล่นไพ่ เล่นโดมิโนกันบ้างนานๆ ครั้งจะชะโงกหน้ามาขอดูข่าวที่รับ ที่ส่งบ้างเท่านั้น แต่สิ่งที่เขาเหล่านั้นระวังกันมากที่สุดก็คือผลัดกันคอยดูวารัฐผู้บังคับการกองบิน 4 จะเข้ามาที่กองบัญชาการฝึกหรือยังหากเห็นรถมาแต่ไกล วงสนทนา วงไพ่ วงโดมิโน จะแตกทันทีและทุกคนจะรีบเข้าประจำที่ ดึงเอกสารต่างๆ ออกมาวางกันอย่างลั่นเหลือและบางคนยิ่งกว่านั้น วิ่งออกไปรับหน้าผู้บังคับการกองบินถึงที่รถพร้อมกับรายงานผลการปฏิบัติในการฝึกที่ผ่านมาทั้งหมดให้ผู้บังคับการกองบินทราบทั้งๆ ที่หาใช่หน้าที่ของตนแต่อย่างใดไม่ ทั้งนี้เพราะหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละสายงานก็ได้แบ่งกันไว้โดยชัดเจนแล้วหน้าที่ผู้รับผิดชอบในแต่ละสายงานจะต้องเป็นผู้รายงานเอง จึงจะถูกต้อง

เมื่อการฝึกซ้อมรบเสร็จสิ้น ก็มีการสรุปผลและติชม ผลที่ออกมาก็คือ ทุกสายงานได้รับคำชมเชยหมดยกเว้นในสายงานสื่อสารที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบเพียงงานเดียวที่ถูกตำหนิว่า ยังมีขีดความสามารถต่ำไม่สามารถสนับสนุนแผนการยุทธการ และหน่วยงานอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควรอันเป็นผล

ให้ในปีนั้นข้าพเจ้าเกือบจะถูกด่าหนึ่งในขณะที่เพื่อนๆ ในสายงานอื่นเขาได้บ่าหนึ่งกัน 2 ชั้นกันทุกคนโดยถ้วนหน้า

เรื่องนี้ได้ประทับใจแห่งความผิดหวังต่อแต่เกลียดชังและไขว้เขวลงในใจข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก นี่หรือคือความยุติธรรม ข้าพเจ้าอยากจะหัวเราะเยาะเขาฟ้าดินให้ก้องโลก คนนั่งคุยกันนั่งเล่นไฟเล่นโดมิโนต่างพากันได้รับคำชมเชย และได้บ่าหนึ่ง 2 ชั้นเป็นการตอบแทนส่วนข้าพเจ้าซึ่งทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจ ให้กับงาน กลับถูกด่าหนิ และเกือบถูกด่าหนึ่งในนี้หรือทำดีได้ดี ทำชั่ว?

การที่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นมา ทำให้ข้าพเจ้าต้องคิดหนัก และยิ่งคิดหนักก็ยิ่งเกิดความไขว้เขวและไม่สนใจในผลปฏิบัติปฏิบัติชอบยิ่งขึ้น กล่าวคือในระยะเวลาที่นั้น กองบิน 4 มีทหารอเมริกันเข้ามาตั้งฐานทัพอยู่ด้วย ทำให้มีพ่อค้านักธุรกิจเข้ามาประมูลงานกันอย่างคับคั่ง ทั้งงานสร้างอาคารสำนักงาน ถนน สนามบิน ตัดหญ้า ขนขยะ รถเช่า ร้านอาหาร ร้านขายของต่างๆ ตลอดจนในด้านบันเทิงไม่ว่าจะเป็น เรื่องนักร้อง นักดนตรี ตามสโมสรของอเมริกาด้วย ปรากฏว่าข้าราชการกองบิน 4 ที่ร่ำรวยกันขึ้นมาอย่างผิดหูผิดตาก็คือ บรรดาข้าราชการที่หลบเลี่ยงงานราชการแล้วใช้อำนาจหน้าที่ของตนวิ่งเต้นช่วยเหลือบรรดาพ่อค้าบ้าง ร่วมมือกับทหารอเมริกาเอาของในพีเอ็กซ์ เช่นเหล้าบุหรี่ เครื่องเสียง ที.วี ผู้เขียนไปขายบ้าง

ข่มขู่ผู้ที่เข้ามาประมูลขอค่าคุ้มครองบ้างเป็นต้น และนอกจากเขาเหล่านั้นจะพากันร่ำรวยด้วยการเลี่ยงงานราชการแล้ว แทนที่ผู้บังคับจะตำหนิหรือลงโทษกลับได้รับการสนับสนุน ยกย่อง และให้ความเกรงอกเกรงใจเป็นพิเศษเสียอีกด้วยซ้ำไปด้วยเหตุผลที่ว่าเขาเหล่านั้นมีบุญคุณหาเงินมาช่วยสวัสดิการของหน่วย ลีนปีผลออๆ ยังแอบให้บ่าหนึ่ง 2 ชั้นอีกด้วยซ้ำไปส่วนข้าราชการดีๆ ที่ทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจทำงานให้หน่วยนั้นอย่าว่าแต่ถึงขั้นเลี่ยงงานเลย เพียงแค่มาทำงานสาย หรือเข้าไปเพียง 5 นาทีก็ถูกลงโทษแล้ว นี่หรือความยุติธรรมนี้หรือทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

นอกจากนี้ยังมีคนเลวๆ อีกมากมายที่ส่อให้เห็นเป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจนว่าคดโกงประชาชน โกงกินบ้านกินเมือง ลอบหลู่ศาสนาและกระทำความผิดเป็นมารสังคม ตลอดจนมา โดยที่หาได้สนใจในเรื่องของทาน ศีล ภาวนาไม่แม้สักน้อยนิด แต่ก็ได้ดิบได้ดีร่ำรวยเป็นเศรษฐีมีชื่อเสียงเกียรติยศ จนเป็นที่ถึงรัฐมนตรีก็มีไม่น้อย

เมื่อข้าพเจ้าบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยขึ้นมาเช่นนี้ และได้พิจารณาแล้วเห็นว่าหากไม่สามารถคลี่คลายความเคลือบแคลงสงสัยในข้อนี้ได้ ก็จะเป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงในการเจริญพระกรรมฐานได้ ดังนั้นในวันหนึ่งข้าพเจ้าจึงได้ไปกราบนมัสการหลวงปู่แล้วเล่าเรื่องต่างๆ ที่ข้าพเจ้าข้องใจดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้นทั้งหมดให้หลวงปู่ฟังแล้วนั้นถามว่า

“หลวงพ่อกับ คนที่ตั้งหน้าตั้งตากระทำแต่ความดีทำไมจึงไม่ได้ดีเหมือนคนชั่วบางคนเล่า
ครับ

“ถ้าคุณเริ่มปลูกต้นมะม่วงในวันนี้ คุณจะเก็บมะม่วงกินได้สักเมื่อใด?” หลวงพ่อย้อนถาม

“เอ ผมก็ไม่ค่อยจะมีความรู้ในเรื่องของมะม่วง แต่ที่บ้านผมปลูกไว้ไม่ต่ำกว่า 5 ปี จึงจะออกผล
ครับ”ข้าพเจ้าตอบ ชักลังเลไม่แน่ใจว่าหลวงพ่อฟังเรื่องที่ข้าพเจ้าหรือฟังคำถามของข้าพเจ้าหรือเปล่า

“เอ้อ ตอนปลูกคุณเหนื่อยไหม?” หลวงพ่อถามเรื่อยๆ

“เหนื่อยสิครับ เพราะดินที่บ้านผมเป็นดินเปรี้ยว ต้องขุดหลุมกว้างถึง 1 เมตร ยาว 1 เมตร ลึก
1 เมตรแล้วหาดินใหม่มาใส่แทนอีกทั้งต้องให้ปุ๋ยและเอาปูนขาวลงไว้รอบๆ หลุมอีกด้วยครับ” ข้าพเจ้า
ตอบตามความเป็นจริง

“ปลูกต้นมะม่วงเหนื่อย แต่ก็ยังไม่ได้ออกผลในทันทีแล้วตอนนี้คุณต้องคอยดูแลต้นมะม่วงของคุณ
อีกหรือไม่?” หลวงพ่อยังถามเรื่อยๆ

“ไม่แล้วครับ ปล่อยให้แห้งๆ ข้างๆ หากเกิดขยันเมื่อไรผมจึงรดน้ำให้บ้าง แต่ก็นานๆทีครับ”
ข้าพเจ้าตอบ

“แล้วมันออกลูกให้คุณกินทุกปีไหม?” หลวงพ่อยังถามอีก

“ทุกปีแหละครับ มากบ้างน้อยบ้าง สุดแล้วแต่ว่าเพลี้ยจะลงหรือไม่ครับ”ข้าพเจ้าตอบตามความ
เป็นจริง

“คุณคิดบ้างไหมว่า ในขณะที่คนอื่นที่เขาเพิ่งเริ่มปลูกมะม่วงนะเขาอิจฉาคุณนะ เพราะเขาคิดว่า
เขาต้องลงทุนลงแรงหนักเหนื่อยกลางหญ้า ขุดหลุม รดน้ำ พรวนดิน ให้ปุ๋ย ฉีดยาฆ่าแมลง เพื่อทำนุบำรุง
ต้นมะม่วงของเขาอยู่ทุกวี่ทุกวัน มิหนำซ้ำมะม่วงก็หาได้ออกผลมาให้เขาได้ชื่นชม เก็บมาได้บ้างเลย ผิด
กับคุณซึ่งนั่งๆนอนๆอยู่เฉยๆ มะม่วงของคุณก็ออกผลมาให้คุณกินอยู่ทุกปี มิได้ขาด” หลวงพ่อพูดเรื่อยๆ

“อ้าว เขาจะมาคิดอิจฉาผมอย่างนั้นก็ไม่ลูกชิครับ เขาน่าจะคิดว่าย้อนกลับไปเมื่อ 5-6 ปีที่แล้วซิ
ว่า ในขณะที่เขามัวแต่เที่ยวเตร่หาความสุขอยู่นั่นนะ ผมต้องลงทุนลงแรงอาบเหงื่อต่างน้ำมากับเจ้าต้น
มะม่วงของผม มิได้ยิ่งหย่อนไปกว่าเขาเลยนะครับ หนอยแน่ พอเริ่มลงมือปลูกก็จะกินผลเลยเป็นไปได้อีก
ยังงั้นกัน ก็ต้องเหนื่อยไปก่อนชิครับ อีก 5-6 ปีโน้นจึงค่อยคิดจะกินมะม่วงที่ปลูก ผมก็เองต้องรอมาก่อน
เหมือนกันนะครับ” ข้าพเจ้าตอบด้วยเหตุด้วยผล

“นี่คุณกำลังตอบคำถามของคุณเอง แทนฉันไปหมดสิ้นแล้วนะ” หลวงพ่อพูดยิ้มๆ และเมื่อเห็นข้าพเจ้ายังนั่งงออยู่ก็อธิบายว่า “คนที่เขาร่ำรวยมั่งมีศรีสุข หรือประสบความสำเร็จในอดีตชาตินั้นเอง ดังนั้นเมื่อเขามาเกิดในชาตินี้บุญที่เขาได้สร้างสมมา จึงมาตอบสนองให้เขามีชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย แต่ถ้าเขาคอยนั่งกินบุญเก่าอยู่ โดยไม่สร้างบุญใหม่เพิ่มเติมในชาตินี้ มีหน้าซ้ำกลับสร้างแต่ความชั่ว ดังที่คุณเล่ามาแล้ว ก็นับว่าเขาเหล่านั้นตกอยู่ในความประมาทอย่างมากและเป็นที่น่าเสียดายยิ่งนัก เพราะถ้าเมื่อใดบุญเก่าหมด กรรมชั่วจะมาตอบสนองเขาทันที อาจจะได้รับผลกระทบทันตาเห็นในชาติปัจจุบันก็ได้นะ แต่ถ้าบุญกุศลที่เขาสร้างสมมาแต่อดีตมีมากผลของกรรมชั่วแม้จะตามมาตอบสนองไม่ทันในชาตินี้ เขาก็ต้องไปรับกรรมชั่วในชาติหน้า ภพหน้าอยู่ดี หนีไม่พ้นหรอกนะ เหมือนเช่นคุณ ถ้ามีแว่นั่งนอนรอกินมะม่วงที่คุณลงทุนลงแรงปลูกไว้เมื่อ 5-6 ปีที่แล้ว โดยไม่ยอมรดน้ำ พรวนดิน ให้น้ำปุ๋ย หรือปลูกต้นมะม่วงใหม่เพิ่มเติมแล้ว ผลมะม่วงจากต้นเก่าที่จะออกผลให้คุณก็จะน้อยลงๆ และลูกผลก็จะเล็กลงไปทุกทีๆ ในที่สุดสักวันหนึ่ง คุณก็จะไม่มีมะม่วงกินเช่นกันนะ” หลวงพ่ออธิบายอย่างละเอียด และเมื่อเห็นข้าพเจ้ายังตั้งใจฟังอยู่ที่พูดต่อว่า

“มนุษย์และสัตว์โลก ส่วนอุกฤษิณีให้เกิดมาเพื่อชดใช้กรรมจากในอดีตชาติทั้งสิ้น ใครทำกรรมดีมา ก็ได้เกิดมาเสวยสุขและใครทำกรรมชั่วมาก็ต้องชดใช้กรรมชั่วนั้น ๆ หลีกหนีขมิไม่ได้ ส่วนเมื่อเกิดมาแล้ว หากผู้ใดสร้างแต่คุณงามความดี ก็จะไปได้รับส่วนกุศลผลบุญตอบสนองเอาในชาติหน้า เหมือนเช่นคนที่เริ่มปลูกมะม่วงในขณะนี้ ก็จะไปได้กินมะม่วงในอีก 5-6 ปีข้างหน้าและส่วนผู้ใดแม้ร่ำรวย มั่งมีศรีสุข หากประกอบแต่กรรมชั่วไว้ในชาตินี้ก็ต้องชดใช้กรรมชั่วในชาติหน้า เช่นกันนะ ด้วยเหตุนี้ องค์สมเด็จพระศาสดาจึงได้จำแนกผู้คนออกเป็น 4 จำพวกด้วยกันคือ

1. มาสว่างไปมืด ได้แก่บุคคลประเภทที่คุณได้เล่ามาคือในอดีตชาติสั่งสมบุญเอาไว้มาก พอมาเกิดในชาตินี้ก็มั่งมีศรีสุข และประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน แต่มิได้สร้างสมบุญกุศลเพิ่มเติม หรือกระทำแต่ความชั่วในชาตินี้ เมื่อตายไปก็ต้องไปชดใช้กรรมในอบายภูมิทั้ง 4 คือ นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน หรือแม้หากเกิดเป็นมนุษย์ก็จะยากจนข้นแค้นแสนสาหัสนะ

2. มามืดไปมืด ได้แก่บุคคลที่เกิดมาชดใช้กรรมชั่วที่ได้กระทำไว้ในอดีตชาติ มีหน้าซ้ำเมื่อเกิดมาแล้วกลับกระทำแต่ความชั่วอีก เมื่อตายไปก็ต้องไปชดใช้ความชั่วในอบายภูมิ สถานเดียว

3. มามืดไปสว่าง ได้แก่บุคคลที่เกิดมาชดใช้กรรมชั่วที่ได้กระทำมาแล้วในอดีตชาติและเมื่อเกิดมาในชาตินี้ จะมีฐานะความเป็นอยู่ที่ยากจนข้นแค้นแสนสาหัสสักเพียงไร หรือประสบแต่ความผิดหวังล้มเหลว ชั่วแล้วชั่วเล่าสักเพียงไหน ก็ตั้งหน้าตั้งตาประกอบแต่คุณงามความดีโดยไม่ท้อถอย เมื่อตายไปก็จักได้ไปเสวยสุขตามกุศลผลบุญที่ได้กระทำนั้น ดังเช่นเจ้าแดงสุนัขของฉันซึ่งถูกรถบรรทุกทรายทับตายแล้วไปเกิดเป็นเทวดานั้นแหละ จำได้ไหม?

4. มาสว่างไปสว่าง ได้แก่บุคคลที่ในอดีตชาติสั่งสมบุญไว้มากเมื่อมาเกิดในชาตินี้ก็ยังมีศรีสุข และประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานมีหน้าซ้ำ กลับตั้งหน้าตั้งตาประกอบแต่คุณงามความดีเพิ่มเติม โดยไม่หยุดยั้ง เมื่อตายไปก็จักไปเสวยสุขในภพที่สูงกว่ามนุษย์นะ หรือแม้เกิดเป็นมนุษย์ก็จะร่ำรวย มั่งมีศรีสุขยิ่งกว่าเก่า ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานยิ่งกว่าเก่านะ เข้าใจหรือยัง?

“รวมความว่า ทุกคนเกิดมาเพื่อใช้กรรมเก่าที่ได้กระทำมาแต่อดีตชาติทั้งสิ้น หากทำดีมากก็ได้ เสวยสุข หากทำชั่วก็ต้องทนทุกข์ชดใช้กรรมไปส่วนจะกระทำความดีหรือกระทำความชั่วในชาตินี้ ก็ต้อง ว่ากันชาติหน้าใช้ไหมครับ?” ข้าพเจ้านั้นถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

“ถูกต้องแล้ว แต่ก็ยังไม่ถูกเสียทั้งหมดทีเดียวนะ เพราะการกระทำชั่วบางอย่าง เป็นบาปมหันต์ อาจต้องรับกรรมชั่วอย่างทันตาเห็นโดยไม่จำเป็นต้องไปรอถึงชาติหน้าก็มี เช่น เถนเทวทัต ถูกธรณีสูบ เป็นต้น ขอให้จำไว้นะ ของสูงเช่นพระพุทธเจ้าก็ดี พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ดี พระอรหันต์ก็ดี พระอริยสงฆ์ก็ดี อย่าได้ไปปลุกดูหมิ่นเป็นอันขาดนะเพราะเป็นบาปมหันต์รับผลทันตาเห็นในชาตินี้ทันที และแม้ตาย แล้วบาปนั้นก็ยังคงติดตามไปถึงชาติหน้าภพหน้าอีกด้วยนะ” หลวงพ่ออธิบายย้ำแล้วพูดต่อว่า

“ความจริงชีวิตมนุษย์นั้นสั้นนัก ตามสถิติแล้ว เขาเฉลี่ยอายุของคนไทยทั่วประเทศก็แค่ 55-60 ปีตายมิใช่หรือ? ดังนั้นถ้าหากเอาเวลาในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ (สวรรค์ชั้นที่ 2) มาเทียบคือ 1 วันใน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ซึ่งเท่ากับ 100 ปีของมนุษย์แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดว่าในชีวิตหนึ่ง ๆ ของพวกคุณนั้น มีความหมายนานเพียงแค่ครึ่งวันของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เท่านั้นเองนะ คราวนี้ถ้าสมมุติว่าคุณหนีมาเที่ยว ในโลกมนุษย์เพียงแค่ครึ่งวันเท่านั้นนะ และถ้าครึ่งวันนี้คุณเอาแต่กอบโกยไฝหาแต่ความสุขทุกรูปแบบ โดยไม่คำนึงถึงความถูก ความควรหรือความเดือดร้อนของผู้อื่นมาเป็นของคนที่ดี ผิดถูกผิดเมียเขาก็ดี หรือกล่าววาจาเท็จหลอกหลวงผู้อื่นก็ดี หรือเสพสุรายาเมาก่อความเดือดร้อนรบกวน คุณก็จะต้องรับผล แห่งกรรมชั่วที่คุณได้กระทำอีกไม่รู้กี่กัลป์ ก็ภพ ก็ชาตินะ เปรียบเสมือนเช่นในวันรับเงินเดือนหากคุณนำ เงินนั้นไปเที่ยวเตร่ หากความสนุกสนานอย่างเต็มที่ด้วยการตั้งวงเสพสุรา เทียวบาร์ เทียวคลับ เล่นการพนันหรือหลับนอนกับหญิงโสเภณี จนเงินเดือนหมด คุณก็สนุกของคุณอยู่แค่วันเดียวนะแต่อีก 29 วันที่ เหลือคุณจะต้องเกิดทุกข์ไข้ไหม? แต่ในทางตรงกันข้ามหากคุณเวลาครึ่งวันนี้ ตั้งหน้าปฏิบัติแต่คุณงาม ความดีโดยไม่ทอดทิ้งแม้จะยากดีมีจนประสบแต่ความทุกข์เข็ญปานใดก็ยึดมั่นในทาน ศีล ภavana ให้ได้ ตลอดไปแล้วคุณก็จะได้เสวยผลแห่งกรรมดีอีกหลายภพหลายชาติ เช่นกันนะ ในขณะที่คุณก็โชคดีแล้วที่ เกิดมาเป็นมนุษย์ดังนั้นจึงใช้ระยะเวลาอันสั้นของชีวิตนี้ ประกอบแต่กุศล ผลบุญเถิด” หลวงพ่ออธิบาย อย่างละเอียด

“หลวงพ่อกับ สมมติว่า หากผมได้สร้างกรรมชั่วมาแต่อดีตและเมื่อได้เกิดในชาตินี้ ผมก็จะรีบ บวชทันทีเมื่อมีอายุครบบวชแล้วเร่งปฏิบัติแต่คุณงามความดี ด้วยการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาอย่าง ครบถ้วนโดยมิได้ขาดตกบกพร่องเลย ผมยังจะต้องชดใช้กรรมชั่วที่ได้กระทำมาแต่ในอดีตชาติอีกหรือไม่ ครับ? ข้าพเจ้าถาม เพราะยังคิดใจสงสัยอยู่

“ถ้าคุณไปหยิบยืมเงินจากคนอื่นเขามาสัก 10 รายแต่ยังไม่สามารถจะหาเงินมาใช้หนี้ให้เขาได้ เลยสักรายเดียว แล้วคุณใช้วิธีทำดีกับเขาด้วยวิธีอื่นในทุกวิถีทางเช่นคอยรับใช้ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกต่างๆ ให้เขาและลูกเมียที่เขารักบ้าง เอาอกเอาใจเขาด้วยการชวนชวยหาสิ่งของที่เขารัก เขาชอบ โดยคุณไม่ต้องใช้เงินใช้ทองมากมายนักมาให้บ้างหรือเอาตัวคุณเข้าเสี่ยงภัยปกป้องคุ้มครองเขาบ้าง คุณคิดว่าเจ้าหนี้ทั้ง 10 รายของคุณนั้นเขาจะเห็นอกเห็นใจ เห็นในคุณงามความดีของคุณแล้วยอมยกหนี้สินทั้งหมดให้คุณโดยที่คุณไม่ต้องหาเงินมาชดใช้เขาเลยหรือไม่ละ? หลวงพ่อย้อนถามยิ้มๆ เล่นเอาข้าพเจ้า ต้องคิดหนักสักครู่หนึ่งจึงตอบไปว่า

“ก็คงมีเจ้าหนี้บางรายแหละครับที่มีจิตใจเมตตากรุณาแล้วเห็นในคุณงามความดีของผมบ้าง แล้วยอมยกหนี้สินให้ แต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับจำนวนเงินที่ผมไปยืมเขามาว่าอย่างน้อยแค่ไหนด้วย ส่วนบรรดาเจ้าหนี้บางรายที่ทั้งงก ทั้งหน้าเลือด แล้วผมคิดว่าแม้ผมจะทำดีกับเขาสักเพียงไรเขาก็คงไม่ยกหนี้สินให้ผมหรอกครับ คงต้องตามทวงเช่าทวงเย็นเอาเงินของเขาคืนจากผมให้ได้”

“เออ ตอบตรงดีนี่” หลวงพ่อชมแล้วพูดต่อว่า”บรรดาเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ที่คุณไปก่อกรรมทำเข็ญกับเขาไว้ในอดีตชาติ ก็เหมือนเจ้าหนี้ที่คุณพูดมานั้นแหละ แม้คุณจะถือบวชบำเพ็ญทาน ศีลภาวนา แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้เขาอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้เขาอยู่ดี มีสุขขึ้นก็ตามที่ เจ้ากรรมนายเวรบางรายที่เขา รู้คุณ เขาก็อาจอภัยไม่คิดตามทวงหนี้กรรมจากคุณอีก แต่เจ้ากรรมนายเวรบางรายแม้คุณจะทำดีสักปานใด เขาก็ยังผูกพยาบาท อาฆาตจองเวรกับคุณ ติดตามจองล้างจองผลาญคุณไม่รู้จบสิ้นก็มีนะ แม้ตามทวงหนี้กรรมจากคุณไม่ได้ในชาตินี้ เขาก็จะติดตามทวงหนี้กรรมจากคุณต่อไปในชาติหน้า ภพหน้าไม่มีสิ้นสุด ยิ่งคุณไปก่อบาปมหันต์ด้วยการลบหลู่คูหามินหรือกระทำความชั่วร้ายต่อพระพุทธเจ้าก็ดี พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ดี พระอรหันต์ก็ดี พระอริยสงฆ์ก็ดี บิดา มารดาที่ดี ครูบาอาจารย์ตลอดจนผู้มีพระคุณทั้งหลาย แม้ท่านจะให้อภัยก็ตามแต่กฎแห่งกรรมจะไม่มีการอภัยให้เป็นอันขาดนะคุณต้องชดใช้กรรมชั่วที่คุณได้กระทำมาอย่างแน่นอน หลบเลี่ยงไม่ได้เลยนะ แม้แต่พระโมคคัลลาน์ ซึ่งเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายของพระพุทธเจ้าซึ่งได้รับสมญาว่า “เลิศด้วยอิทธิฤทธิ์” ท่านก็ยังต้องชดใช้กรรมที่ได้ก่อมาแล้วในอดีต โดยยอมให้โจรทุบตาย ในชาติสุดท้ายนั่นเอง” หลวงพ่ออธิบายอย่างละเอียดและกระจ่างชัดเจนยิ่งนัก

ข้าพเจ้ากราบลาหลวงพ่อกลับบ้าน ด้วยจิตที่ปลอดโปร่งความเคลือบแคลงสงสัยในเรื่องของกรรมดี กรรมชั่วหมดไปโดยสิ้นเชิงอีกทั้งเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ประสบพบเห็นในกาลต่อมาก็ยิ่งประจักษ์ชัดในจิตให้เห็นถึงผลแห่งกรรมยิ่งขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าจะหยิบยกมาเล่า